

Text: Jiří Reichel

Ilustrace: Richenza

Lesnice knihna α

Lesnice, kniha α

a) Verunka

Pátek odpoledne. Červenec v rozpuku. Co s načatým víkendem? Samota udeřila na moje počínající a dovedně ukryté šediny. Rozhodla jsem se tedy navštívit drobotinu u babičky. Pravda, ono to rozhodnutí nebylo zase tak svobodné, jak by se mohlo z mého tónu zdát. Práce mi neumožňuje jet s dětmi k moři a vlastně ani k rybníku. Babička je tím pádem jediná záruka soustavné a bezchybné péče o následníčky trůnu.

Možná jste si všimli, že se nijak nezmiňuji o manželovi. Ano, máte dobrý postřeh, nemluvím o něm a nemám v úmyslu to v nejbližším geologickém období měnit.

Naskládala jsem do tašky pár nezbytných drobností. Taky se vám stává, že máte problém nacpat tu trošku šminek, kalhotky a dalších pár hadříků do kufru auta? Je to záhada hodná pozornosti Dánikena. Zkontrolovat vypínače, vodu a hurá na cestu. No, hurá. Hezky krokem, je pátek

odpoledne, sluníčko svítí, auta smrdí a ulice jsou plné lidí, kteří nemají na práci nic jiného, než překážet mladým, perspektivním matkám v plynulé jízdě.

Nerada bych vyvolala dojem, že mě dnes čeká nějaké dlouhé cestování, výlet kolem světa nebo něco na ten způsob. Mým cílem byla malá obec na úpatí Vysočiny s nevýrazným, ale příjemným názvem Lesnice. Jeden a půl kilometru po městě (okresním, abych ho nepřipravila o titul), čtyři kilometru mezi poli a loukami, dvě stě metrů na náves,

zelená oblá vrata s nakresleným žlutým sluníčkem (slavná práce mých žabek) a už mamka stojí ve dveřích a obě holky pod křídly.

„Ahoj mami, ahoj Kájo, ahoj Májo.“

Kája je o deset minut starší, dohodly jsme se tedy, že bude mít v těchto, ale pouze v těchto případech přednost. Kdybych byla dvouhlavá, pozdravím je najednou.

„Ahoj mami.“ (dvojhlas)

„Ahoj Vašku.“

Tohle bych asi měla vysvětlit. Nedlouho po mém příchodu na svět jsem byla potrestána křestním jménem Václava. Možná si řeknete, že Vendulka není zase tak špatné jméno, ale to by na mě okolí nesmělo volat: „Venco, Vašku, Vendelíne“ a podobně. Patřila jsem do party kluků, takže pokřik: „Dvořák, přihraj!“ se rovněž týkal mojí osoby. Jsem prostě Vašek, berte mě tak.

„Co jsi nám přivezla, mami?“

„Když mi pomůžete, uvidíte samy.“

Mamka se mezitím ukryla v kuchyni, aby postavila na kafe a nakrájela a pocukrovala štrúdl (cukru není nikdy

dost), holky se chopily igelitek, já jsem si naložila batoh a s velkou taškou v ruce jsem vyrazila za nimi.

„Kde máte dědu, holky?“

„Je v lese. A strejda taky.“

Ve větách se holky spravedlivě střídají a tak jim nikdy nedojde dech. Prostě osmiletá dvojčata, práce na plný úvazek.

„Pojďte ke stolu“, volá z kuchyně mamka. „Vybalíš si až potom.“

Poslouchat se musí, každá organizace potřebuje řád a pravidla. A kromě toho, kulinářské umění mojí mamky dosáhlo úrovně, které já se nikdy ani nepřiblížím.

U stolu vypadaly moje holky jako dvojice pampelišek v květu. Nedávno jsem na ně tak zavolala a už jim to označení zůstalo. Vlastně, když o tom tak přemýšlím, byla tam trojice pampelišek. Mamka představovala odkvetlou pampelišku, takovou tu, jak ji fouknutím zbavujeme padáčeků.

„Kde je ten taťka, mami?“, zjišťovala jsem aktuální stav naší domácnosti.

„Mami, oni tam hledají ...“

„Mami, ona se ztratila ...“

Tentokrát zase dvojhlas, ale bohužel zcela nesrozumitelný.

„Ticho, blechy!“, křikla mamka. „Vyprávět budu já, aby vaší mamce (myšleno mně) nepraskly uši. Vemte si štrůdl a kafe a poslouchejte.“

Podřídily jsme se a mamka začala vyprávět. Ve vašem zájmu to trochu zkrátím a převyprávím. Dále vynechám vsuvky té naší malé havěti. Celá věc se odehrála asi takto:

Moje Pampelišky jsem k mamce přivezla přede dvěma týdny. První dva dny objevovaly prostředí a dalších několik dní se pilně nudily, protože v Lesnici nenašly nikoho, kdo by věkově odpovídal a byl schopen a hlavně ochoten se s plným nasazením účastnit jejich her a dobrodružných výprav. Holky kňouraly, zlobily, Lesnice jim byla malá a moje mamka pomalu začala uvažovat o vrácení malých trapičů jejich legitimní autorce.

Naštěstí, opakuji a podtrhuji, naštěstí minulou neděli ke Kotlářům, co měli pozemek až u pole, přivezli rodiče (také

krkavčí, stejně jako já) desetiletého Adama a sedmiletou Veroniku. Adam se s převahou, možná dokonce s mírným pohrdáním podíval na hojné žabstvo a šel si hrát s dědovou vzduchovkou. Ne, že by z ní střílel, to by mu ji děda sebral, ale zato poslal na Facebook několik svých nejzdařilejších ozbrojených selfíí.

Naproti tomu Verča zajásala a bezodkladně splnila všechny podmínky pro jmenování třetím dvojčetem. Třetí pampeliškou ne, to by nešlo, vlasy měla tmavé, ale jinak si holky padly do noty až neuvěřitelně.

Verunka byla milá, jemná, až se mamka divila, že jí ty naše divošky braly vážně, s respektem, a že se k ní chovaly, jako by opravdu byla jedna z nich. Zároveň nad ní držely ochrannou ruku, na výpravách pro ni vždycky vyšlapávaly cestičku a dávaly na ni pozor. Uměla krásně kreslit a holky tak měly památku na každou akci, kterou s Verčou společně uspořádaly.

No, a právě tuhle Verunku Kotlářovou už dva dny nikdo neviděl.

b) Víkend

Lesnice zcela pochopitelně bzučela horečnou aktivitou, všichni se účastnili hledání malé Verunky. Příbuzní, jednotlivci, známí i celé rodiny, všichni pročesávali široké okolí. Byla nasazena policie se psy, kriminálka vyslýchala všechny podezřelé a zajišťovaly se stopy.

Pampelišky byly vyslýchány dvakrát. Poprvé byl výslech veden s oběma společně a podruhé vyslýchali každou zvlášť. Byla to pro naše holky složitá situace. Na jednu stranu se jim stýskalo po malé kamarádce a velmi ji litovaly. Měly o ni strach. Jak si bez nich sama poradí? Ale současně prožívaly největší dobrodružství svého života. Věčně usazené spřádaly plány na nalezení a případnou záchranu Verunky a nešťastný Adam vděčně přijal jejich nabídku na spolupráci. Účastnil se porad s chmurným výrazem a dědovou vzduchovkou, než mu ji děda sebral a schoval.

Adam pomohl holkám založit účet na Facebooku (k její pramalé radosti). Účet byl společný pro obě, jak jinak. Kdyby mohly, obouvaly by Pampelišky i jedny společné boty. Děti svolaly přes Facebook několik záchranných skupin. Plánovaly systematický průzkum celého katastru Lesnice od

sklepů až po střechy, ale všechny tyto plány byly zmařeny rodiči mladých záchranářů. Jet někam, kde se ztrácejí děti? Nikam! Doma budeš! Od čeho máme policii? Ještě by se ti tam něco stalo.

Sice ve mně byla malá dušička, ale sebrala jsem Pampelišky, Adama, mamku s tatškou a dva policisty se psem a šli jsme po stopách společných her dvojčat s Verunkou. Pes reagoval, větřil, zachytával pach, ale stopa vždycky vedla zpátky do Lesnice k našim nebo ke Kotlářům.

U Kotlářů panovalo přes krásné letní počasí sychravé smutno. Babička s dědou seděli zhroucení u stolu. Maminka Verunky mechanicky nabízela příchozím kávu nebo čaj a táta, syn Kotlářů, opakovaně vybíhal ven, zuřil, klel a snažil se vybit své vnitřní napětí, které mu hrozilo kolapsem.

Sobotní večer nepřinesl nic nového a Lesnice se ukládala ke spánku plná obav a znepokojení. Naděje na nalezení Verunky se snižovala s každou minutou. Psi ztráceli stopu několik kroků od okraje obce. Policejní auta se zapnutou sirénou se potkávala na silnici do okresního města a prohledávala krajnice, jestli třeba nedošlo k dopravní nehodě nebo k trestnému činu spojenému s únosem, jehož důsledky se nikdo neodvážil domýšlet. Bohužel, nebo spíš

bohudík, záleží na úhlu pohledu, toto hledání zůstalo bez výsledku.

V neděli hned po rozednění byl nasazen vrtulník s termovizí. Od časného rána monitoroval celé okolí Lesnice. K polednímu se oteplilo natolik, že termovize selhávala. Dvojčata a Adam prošmejdili všechny sklepy, kdejaká jejich společná oblíbená zákoutí a všude nechávali vzkazy. Děti myslí jinak. A kdoví, jestli jejich nápady nebudou užitečnější, než ty naše.

Navečer byla policejní akce odvolána. Případ ukončen nebyl, ale přesunul se na jiné oddělení. Začaly kontroly silnic a známých firem, které už měly s dětmi co do činění.

Za soumraku jsem se začala balit domů a rovnou jsem skládala věci do tašek i pampeliškám. Není tady bezpečno.

„Proč myslíš, že tu není bezpečno?“ Mamka.

„Ani ti nevím, mami, ale něco mě vede k názoru, že se tu ztrácejí malé děti a věř mi nebo ne, dělá mi to drobné vrásky kolem očí.“

„Musíš být vždycky tak jedovatá, Vašku?“

„Nejsem jedovatá, mám jen strach o holky.“

„A nemyslíš si, že tahle oblast, tahle naše Lesnice, je teď tak prozkoumaná a zajištěná, že je to momentálně nejbezpečnější místo v republice?“

Tohle mě přimělo k zamyšlení. Mamka má pravdu. Přehodnotila jsem svůj postoj. Pampelišky už beztak začínaly natahovat, že mají jet od babičky.

„Dobře, nechám vás tady, ale budete babičku a dědu poslouchat na slovo a každou půlhodinu se mi hlásit. Rozumíte?“

Byla jsem povalena záplavou šťastných a výskajících dvojčat. Přece neodejdou z místa, kde se toho tolik děje a kde je čeká takové množství důležité práce.

„A maminko, ani jsme se nestihly podívat, co jsi nám vlastně přivezla. Bylo tak málo času.“

Vybalila jsem dárky. Možná byste čekali třeba dvě panenky, dva medvídky s růžovou mašličkou nebo dva roztomilé kočárky. Nesázejte se, prohráli byste. Prohráli byste, protože jste nevezali v úvahu osobnost dárce. Vašek Dvořák přece nemůže rozdávat takové jasně holčičí věci.

Holky z balíčků vylovily dvě stejné černé kšiltovky, dva stejné zavírací nožičky s pojistkou, dvě velké lupy a dvě malé brašny s maskovacím vzorem. Kdyby ty dárky zahlédla policie jen koutkem svého kriminalistického oka, okamžitě mě zadrží jako hlavního podezřelého. Mamka na tu shodu dárků s okolnostmi kolem Verunky zírala konsternovaně, ale Pampelišky se na tu nadílku radostně vrhly a vydávaly výkřiky nehraného nadšení. Až jsem jim záviděla. Také chci kšiltovku, nůž, lupu a brašnu. Také chci být Sherlock Holmes.

Ale teď zase vážně. Cestou domů mě svíraly obavy a pochybovala jsem, jestli jsem udělala dobře. Vždyť kdo ochrání drobotinu lépe než vlastní matka? Babička je sice také matka, ale já jsem mladší, rychlejší a bojovnější. Na druhou stranu ona má na dvojčata čas celý den a navíc má k ruce dědu. Tedy vlastně je lépe ohlídá ona. Takže vůbec nevím, co je správné. Normálně nebývám takhle nerozhodná.

A pak se mi rozsvítilo. Vždyť je řešení tak jednoduché. Zítra půjdu do práce, udělám to nejdůležitější, seženu si záskok, domluvím se s vedením a na zbytek týdne si беру dovolenou. Jsem tak šikovná.

c) Odbočka

Mezi okresním městem a Lesnicí se táhne několik spojovacích cest. O té nejfrekventovanější jsme si už povídali, dále jsou obě místa spojena vyježděnou polní cestou, kterou používají především zemědělci a myslivci, a na pomezí mezi polem a lesem se klikatí jemným štěrkem sypaná širší pěšina, která mimo jiné plní funkci cyklostezky. Lesnice je celkem malá obec, kde žije jen necelých pět set obyvatel (představila jsem si pět set necelých obyvatel – morbidní myšlenka). Ani na jedné ze spojnic není žádný velký provoz. Cyklostezka bývá využívána zejména během školního roku, kdy na ní můžeme potkat skupiny školáků, kteří tím šetří kapesné a ničí nervy rodičů, čekajících na mládež u rodinných krbů.

Před třetí hodinou odpolední jsem už zase hnala svého seata do Lesnice. Tentokrát mi balení nezbytností trvalo jen pár minut, přestože mám v plánu osvěžovat běh života mých rodičů celých dlouhých šest dní. Dopravní předpisy, zejména pak rychlostní omezení, jsem si pro svou potřebu nepatrně upravila, jinak by mě moje pocuchané nervy přivedly na psychiatrii. A už jsem minula značku „Lesnice“ a smyk a jsem doma. Domov má člověk jen jeden a nejmáštěji je to místo, kde prožil dětství a mládí.

Pampelišky na mě už čekaly a pokřikovaly.

„Mami, máme tolik nových objevů. Musíš jít s námi na výlet, babička ani děda nechtějí.“

„Nechte mě alespoň vybalit, pozdravit se s babičkou a s dědou. Pak klidně můžeme vyrazit na průzkum.“

A během řeči jsem pomalu a nenápadně vyndávala z tašky černou kšiltovku, zavírací nůž, lupu a malou brašnu s maskovacím vzorem. Dvojčata kulila oči víc a víc.

„Jů, mami, ty budeš stejný detektiv jako my!“

„Jů, mami, z tebe je třetí žlutá pampeliška.“

To je trochu přehnané, vlasy mám přirozeně světle hnědé a kvůli začínajícím šedinám jsem obarvená na červeno.

Mamka mě objala a mě přepadlo tušení, že se zase dozvím něco podivného.

„Nebudeš tomu věřit, Vašku, ale stala se nám taková ... taková zvláštní věc. Byli jsme dopoledne na procházce u silnice. Blechy, děda, já a přidal se k nám i Adam Kotlářů. Co je Verunka pryč, nedá bez našich holek ani ránu. Normálně chodíme s dětmi k lesu a pak dál po cyklostezce, ale dneska jsme se lesu raději vyhnuli. Přece jen se tu leccos přihodilo, co nám na klidu nijak nepřidává.

Tedy, šli jsme podle silnice, po které jezdíme už přes třicet let a najednou se na pravé straně objevila odbočka. Odbočka, kterou jsme tam nikdy neviděli. Vedla do polí. Kousek, pár desítek metrů jsme po ní šli, ale pak tady

dědu rozbolela hlava a mně se také dělalo tak nějak nanic. Blechy byly celé zaražené, takže jsme se otočili a zpátky domů. Děda si pořád ještě kreslí všechny zajímavosti v okolí a tahle cesta mu tam chyběla. Mimo jiné, teda.“

„Nic jinýho mi tam nechybí, mám okolí zakreslené do posledního šutráku.“

„To nemůžeš vědět, protože nikam nechodíš. Pořád jen zahrada, na náves na pivo, hrát si s obrázkama a zalehnout k televizi. Pak se nediv, že neznáš cesty, které tady vedou.“

„Nebudu se s tebou hádat, když jsou tu mladý. Vzal jsem doma auto a jel jsem se znova podívat na místo, kde jsme viděli tu cestu.“

„Mami, teď chci mluvit já!“

„Ne, já!“

„Cesta tam nebyla.“

„Mami, měla jsem to říct já a tahle blbka to žvejkla.“

„Ona je blbka!“

„Ticho, Pampelišky! A protože se hádáte, celé to zajímavé mi dopoví děda.“

Pár zklamaných a otrávených obličejů, ale poslechly.

„Takže ta cesta tam nebyla. Chvilí jsem tam popojížděl, protože se mi tomu nechtělo věřit, ale cesta nikde. Vrátil jsem se domů a od té doby přemlouvám tady babiznici, aby se tam jela podívat se mnou. A nebo aby mi alespoň půjčila holky, abych měl svědky.“

„Nikam s tebou nepojedu a holky taky ne, protože to může být nebezpečné. A slíbili jsme, že na naše blešky milé dáme pozor, tak měj alespoň nějakou odpovědnost.“

„Ale mamka a my jsme teď detektivní Pampelišky a jdeme se tam podívat. Spolu. Všechny tři.“

„Vašku, měj rozum, kdoví, co je tam za záhadu. Tady v okolí se ztrácejí děti a ty chceš strkat čumák přímo do hnízda tohodle divného ... něčeho.“

V Lesnici se prostě nikdy nenudím. Děda (alias taťka) po nás nerozhodně pokukoval.

„Mamko, sama jsi mi včera tvrdila, že je to tady široko daleko nejbezpečnější kout republiky. Nic nám tu nehrozí, jen tam asi bude nějaký optický klam a my ho vypátráme a prozkoumáme. Jdete s námi? Tati? Mami?“

„Jestli půjde tenhle dědek, co to všechno spískal, to nevím, ale já vás samotné jít nenechám. Jdu také. A беру si na cestu pohrabáč.“

„A já tam pojedu autem a celé to prozkoumáme“, doplnil děda.

Svačina, pití, nůž a lupa do brašniček, mobil mám kvalitní, fotit i natáčet můžeme po libosti. Obuli jsme se a vyrazili na průzkumnou akci.

d) Průzkum

Vyrazili jsme sice zvesela, ale přece jen v nás hlodal malý tajemný červík. Nevěděli jsme, co nás na naší výpravě může čekat. Pravda, uvnitř jsem ve skutečnosti nečekala žádnou záhadu, ale obyčejnou zastíněnou cestu, kterou taťka prostě přehlédl a teď se dělá zajímavý. Jako by to bylo poprvé. Holky byly nadcházejícím dobrodružstvím tak zaujaté a nadšené, že chvílemi zcela zapomínaly na Verunku a neuvědomovaly si, že se nabízela souvislost mezi jejím zmizením a tou „záhadnou“ cestou.

Sešli jsme z chodníku a zamířili po pravé krajnici k okresnímu městu. Vaše námitky na téma, že se má podle platných dopravních předpisů chodit po veřejné komunikaci vlevo, pokud nejste opravdu početná skupina, jsou sice namístě, ale tajemství bylo nahlášeno na pravé straně silnice a záhady nás přitahují.

Ušli jsme asi tak čtyři sta metrů a vpravo před námi se rozvinula zmíněná odbočka. Mezitím kolem nás projel taťka v autě, minul odbočku a pokračoval dál. Mávali jsme na něj, ať se vrátí. Po několika desítkách metrů přibrzdil, otočil se a jel zpět. Pravděpodobně opět odbočku neviděl. Zastavil u nás.

„To se na to vykašlu, ta cesta tu zase není.“

„Dědo, ty ji nevidíš? Vždyť je hned tady“, volaly Mája s Kájou a vběhly na cestu, která odbočovala ze silnice do polí. Taťka se po nich podíval, zbledl a v jeho obličejí se objevilo zděšení a údiv.

„Pojďte se také podívat, mám dojem, že jsem přišel o rozum.“

Chytila jsem Pampelišky za ruce a mamka vklouzla k taťkovi do auta. Zabouchla dveře, podívala se po nás, zezelenala a slabě vykřikla.

„Babi, co vidíš, my to chceme také vidět.“

Mamka napolo vypadla z auta.

„Holky, vy jste byly tenké jako koště. A průsvitné, viděla jsem skrz vás. Až přijdeme domů, všechny si dáte bílý kafe a koblihy. A ty, Vašku, ty bys už měla mít rozum.“

To je, prosím, moje mamka v plné zbroji.

Ale zrovna tady a teď problém a zájem číslo jedna nejsou mamčiny univerzální metody, ale tahle cesta. Je tu, nebo není? A jak jsme na tom my? Kdo jsme a kam směřujeme?

No, kam směřujeme – nasměrovaly jsme tašku s autem tak, aby stál předními dveřmi spolujezdce přesně naproti odbočce. Nevrlé bručel, ale podvolil se. Zastavil a zapnul nouzové blikání. Otevřela jsem dveře u spolujezdce a taťka se díval směrem k dvojčatům, která pózovala na cestě.

„Dědo, jak nás vidíš? Která je hubenější?“

„No, Karkulky, jste vidět dost špatně. Ale vidím vás. Rozmazané, tenké, ale vidím. Počkejte, zavřu dveře.“

Natáhl se, zavřel dveře i okénko na pravé straně a otevřel okénko u sebe, abychom ho slyšeli.

„Tak, a teď vás dvě vidím jako tenký tmavý proužek dýmu.“

„A která z nás je hezčí proužek dýmu? A poznáš, kdo je Kája a kdo Mája?“

„Pampelišky, nezlobte, provádíme tu vážný a možná i nebezpečný průzkum. Děda počká v autě a my s babičkou půjdeme po cestě a budeme se pozorně rozhlížet, jestli neuvidíme něco neobvyklého nebo třeba i strašidelného.“ Víím, jak na holky.

„Tak to teda ne, půjdu s váma, sám tu v autě nezůstanu.“

„Tati, potřebujeme předsunutou hlídku nebo zálohu – záleží na perspektivě, která nás bude zajišťovat, kdyby třeba k něčemu došlo.“

„Tak dobře, ale vraťte se rychle“, zabručel taťka od volantu.

„Tati, myslí. Prostě vylez z auta na krajnici, nech zapnuté blinkry a uvidíš nás. My se přece také vidíme.“

Jednoduché, když máš takhle šikovnou dceru. Nemám pravdu?“

Nevím, co na to odpověděl, protože jsem se co nejrychleji vydala za ostatními. Taťka se opřel o blatník a sledoval, jak odcházíme.

Rozhlíželi jsme se zvědavě kolem sebe, kdy už konečně přijde něco, co by se od takhle podivné cesty dalo očekávat, ale nic se nedělo. Normální cesta mezi poli, která se ničím nelišila od stovek kilometrů jiných obyčejných polních cest, kam jen oko dohlédne. Taťka občas zamával, my jsme odpověděly a pak jsme zmizely za zatáčkou.

„Maminko, mě bolí břicho.“ Kája.

„Mě také. Trochu. Břicho.“ Mája.

Cítila jsem, že ani mně není úplně do zpěvu. Jako by se mi hůře dýchalo a brněla mě kůže na obličeji. Pohlédla jsem na mamku. Byla celá pobledlá, ale držela se statečně.

„Pampelišky, zkuste ještě chvílku vydržet. Třeba to má něco společného s tou ztracenou Verunkou. Když nám bude hodně špatně, rychle se vrátíme a děda nás odveze domů.“

To rozhodlo. Statečnost, hrdinství, důležitost – to je něco, co na ty moje zlaté holky zabírá.

„Tak teda jo, mamko, ještě to kousek zkusíme.“

„Jste statečné holčičky, blešky moje, a ty by ses, Vašku, měla stydět. Takhle trápit vlastní děti jen kvůli hloupé zvědavosti.“

Samozřejmě to nebylo jen kvůli zvědavosti, svou roli tam hrála i ztracená Verunka, ale kus pravdy mamka měla. A kromě toho, momentálně jsem nebyla ve stavu, který by mi dovoľoval s mamkou úspěšně polemizovat.

Šly jsme. Urazily jsme další přibližně stovku metrů a za námi zůstala druhá zatáčka. Pocítila jsem uvolnění. Tlak na hrudníku a v hlavě skoro zmizel a nepříjemné pocity v obličejí také.

„Holky, zavoláme dědovi“, napadlo mamku. Pampelišky z brašniček vytáhly mobily a Mája vyťukala kontakt na dědu. Nic se nestalo.

„Nemáme tu signál“, všimla si Kája. Podívala jsem se na mobil, mám totiž jiného operátora. Také bez signálu. Znervóznilo mě to. Mamka si toho všimla a aby odvedla pozornost pampelišek jinam, ukázala jim blízky keřík.

„Jů, holky, ten je ale krásný, vidíte. Jak kvete a voní.“

„Ale babi, na něm úplně scházejí mouchy a včely. Nikde tu nic nežije. Mamko, my se bojíme. Co když tady taky přestaneme žít? Co když jsou z nás už jen ty proužky kouře, co viděl děda, a my o tom jenom nevíme?“

Rozhlédla jsem se. Měly pravdu. Nic se nepohnulo, ani vítr nefoukal. Zkusila jsem se podívat zpátky za zatáčku, ale nedokázala jsem to. Nevolnost byla mnohem intenzivnější, než předtím. Cesta nás nepustí domů. Jsme tu uvězněné a nevíme, jak se dostat zpátky.

e) Rozcestí

Mamka i dvojčata se také pokusily o návrat. Po několika krocích se začaly kroutit bolestí a nevolností. Vrhla jsem se za nimi, uchopila je za ruce a dotáhla zpět za zatačku. Mamka se nás přidržovala. Za zatačkou se nám ulevilo.

„Mamko, co budeme dělat? Zkusíme jít přes pole?“

„Opovažte se, blešky moje“, zasáhla mamka. „Kdo ví, jaká hrůza na vás čeká v poli, když i čistá a přehledná cesta je takhle nebezpečná.“

Šly jsme po cestě dále, celé napnuté a vyděšené. Blížila se další, už třetí zatačka. Kradla jsem se tam jako první. Mamka zatím držela obě holky za ruce a bedlivě mě sledovaly. Postupovala jsem krok za krokem, pomalu, opatrně a očekávala jsem něco nepříjemného nebo i zničujícího. Bála jsem se, nervy jsem měla jak struny. Cesta zvolna zatačela, zatačela a mně se na čele perlily kapky ledového potu. Kdyby mi v tu chvíli někdo nečekaně sáhl zezadu na rameno, asi bych byla zralá na výměnu prádla.

S maximální obezřetností jsem se dostala za zatáčku ... a nic. Ani nemusím zdůrazňovat, jak se mi ulevilo. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a vydechla, abych zalila mozek čerstvým kyslíkem a vykročila jsem zpátky k mamce a dvojčatům. Po několika krocích jsem zahlédla zpáteční cestu, nejasné obrysy mamky a pampelišek, zatmělo se mi před očima a příběh pro mě skončil.

Probrala jsem se ležící na zádech, s mokrým obličejem. Nade mnou se vznášely dva rozmazané ovály. Zaostřila jsem.

„Pampelišky, co se stalo? Proč tu ležím? Proč brečíte?“

Holkám se po tvářích kutálely slzy jako bobule hroznového vína a nemohly vůbec mluvit. Vzala to za ně mamka.

„Objevila ses v zatáčce, zamávalas rukama a šla jsi k zemi. Nemohly jsme tě probudit, dokud jsme tě neodtáhly za zatáčku. Holky se tak snažily.“

„A jak dlouho jsem byla mimo?“

„Chvilku, tak pět nebo deset minut, to člověk ve stresu neodhadne.“

„Nemůžeme se vrátit. Cesta, kterou jednou projdeme, se za námi zavírá.“

Asi jsem nebyla sama, kdo si toho všiml, ale vždycky se musí najít někdo, kdo zhodnotí situaci a pojmenuje stav věcí. Můžeme jenom dopředu. Tak tedy půjdeme, co jiného nám zbývá.

Po třetí zatáčce se cesta táhla víceméně rovně až ke skupině topolů a nějakého drobnějšího podrostu. Snažily jsme se o normální rychlou chůzi, abychom to nevítané a nepříjemné dobrodružství měly už za sebou, ale stejně jsme kráčely jak na jehlách. Dokonce i dvojčata byla potichu, což byl jev ještě neobvyklejší než všechno, co jsme toho dne zažily. Snažila jsem se tím vtípkem mamce zvednout náladu, ale jen po mně loupla očima.

Pár metrů před stromy jsme zvolnily. Očekávaly jsme nějakou změnu, nějaké další trápení. Přes odpor ostatních jsem se zase vydala na průzkum sama.

Opatrně jsem nahlédla za stromy. Cesta tam nezatáčela, ale rozdvojovala se. Vytvářela tvar písmene Y a v místě jeho nožičky jsme právě stály.

Najednou, bez viditelné příčiny se mě začalo zmocňovat intenzivní nutkání vyrazit vpřed. Utíkat, utíkat a nedívat se vlevo ani vpravo. Dusivě na mě doléhal pocit, že se blíží něco strašlivého, něco mnohem hroznějšího než smrt. Těžký, temný mrak děsu pronikl do mojí mysli a nestvůrnou tíhou ze mě vytěsňoval rozum a duši. Nejsem pokřtěná a Bibli jsem pouze rychle prolistovala, takže bych

neměla mít představu, jaká se mohou zdát pekelná muka, ale zmocňovala se mě syrová, pravěká hrůza, hrůza z šílenství, zatracení, hrůza, která se drala přes křehkou skořápku civilizace a výchovy až zdola, z kořenů, z prehistorických dob.

Nevím, kde se ve mně vzala ta síla, která mě na chvíli dokázala zastavit a myslet na děti. Když bezhlavě vyběhnu vpřed a vrhnu se na jednu z cest, abych utekla té příšerné tmě duše, té ledově spalující hrůze, která se kolem mě stahovala, už bych se s ostatními nemusela setkat. Otočila jsem se a z posledních sil jsem křikla: „Jděte doprava! Cesta vpravo!“ a pak už mě moje vnitřní zkáza hnala vpřed. Zatočila se mi hlava, před očima černé a červené skvrny, hroutila jsem se pod hukotem a praskáním, které jakoby vzlínalo z prastarých hlubin, řvala jsem, padala jsem a znovu jsem se drápala na nohy a pak ...

Pak mám okno. Můj mozek se milosrdně vypnul a zůstala jen čistá, tichá tma. Když se mi vrátilo vnímání, klečela jsem uprostřed cesty na všech čtyřech, z rozdrásaných dlaní a kolen mi tekla krev, bolela mě potlučená hlava a všechno se kolem mě míhalo a točilo, jako by mě někdo splachoval. Kde to vlastně jsem? Jak jsem se

sem dostala? V hlavě hustá, lepivá mlha. Pomalu se otáčení zpomaluje, začínám se rozkoukávat a snažím se pochytat myšlenky, které poletují kolem mého vědomí jako motýli.

Sedla jsem si a rozhlížela jsem se kolem sebe. Běžná polní cesta, na jednu stranu se táhne do dálky, do nedohledna, ve druhém směru se blíží ke skupině stromů. Patrně to budou ty ... no, však víte, takové ty ... topoly. Topoly to jsou. Konečně myšlenka, která má hlavu i patu. Co mi ty stromy jenom ... co to bylo? Zachytit tu jiskřičku, rozdmýchat, vytvořit souvislosti. Proč jen jsem tak zmatená? Co mi ty stromy připomínají? Mám to v sobě někde hluboko. Skupina topolů. Nešla jsem už kolem nich? Nebo jdu k nim? Co já tu vlastně dělám?

Ty topoly mi nejdou z hlavy. Snažím se vzpomenout, ale něco mi v tom brání. Nějaká síla blokuje z druhé strany dveře vedoucí do reality. Jako bych měla v hlavě olej, ve kterém všechno klouže. Zkusím se postavit a projít. Třeba se mi rozsvítí.

Vstala jsem, ale točí se mi hlava. Všechno se se mnou houpe, vypadá to na mořskou nemoc. Slunce klesá a hned zase míří vzhůru. Asi bych se měla vrátit domů, než zapadne. Ale jak? Kam to je, domů? Co to vlastně

znamená? Proč jsem tak vykolejená? Srovnej se, srovnej se ... Kdo já vlastně jsem? Já vůbec nic nevím. Je mi do pláče.

Mám to! Srovnej se, Vašku! Jsem Vašek. Tak mi říká mamka. Sláva, alespoň něco. Začíná se vyjasňovat. Jsem Vašek, mám mamku a taťku a doma mě čekají Mája a Kája, moje Pampelišky. Počkat, nejsou doma, jsou prázdniny, dala jsem je k babičce. V létě je u babičky krásně, přece nebudou zůstat ve městě. Zesílí, opálí se. Prostě venkov. Měla bych za nimi zajet. Nebo jsem tam už byla? Zase tápu, zase ta nejistota.

V hlavě mi to šrotí. Už vím, byla jsem za nimi. Vlastně ... vlastně pořád ještě jsem. Jsem s dvojčaty u babičky a dědy v Lesnici. Jsem tu s nimi, protože ... Jo! Protože se ztratila ta holčička, ta Verunka. A šly jsme na výlet, vlastně na průzkum. Hledat tu Verunku ...

A najednou se mi vybavilo všechno. Už jsem věděla, kde jsem a co tu dělám. Vzpomněla jsem si na prožitou hrůzu a znovu jsem si musela sednout. Sevřel mě strach o holčičky a o mamku. Vždyť já jsem skoro přišla o rozum!

Podívala jsem se k topolům.

Jak dlouho to může být, kdy jsem kolem nich prošla? Proč tu mamka s holkama ještě nejsou? A vtom mě poznání přikovalo k zemi. Slzy beznaděje mi vyhrkly z očí.

V tom zmatku, v té hrůze jsem se vrhla VLEVO.

f) Bludný kruh

Přiznám se, to zjištění mě znovu zlomilo. Rozbrečela jsem se jako malé dítě, jako moje milé malé Pampelišky.

Co budu dělat? Kam se asi dostala mamka s dvojčaty? Už jsem byla putováním po cestě tak psychicky zpracovaná, že mě v první chvíli ani nenapadla myšlenka na návrat a nový pokus správnou cestou. Už dvakrát jsem se zkoušela vrátit a pokaždé jsem byla tak bolestivě odražena, že jsem možnost návratu po stejné cestě jako jedno z řešení zcela vytěsnila z hlavy.

Nakonec se moje mysl osvobodila (co jí také jiného zbývalo) a já jsem se o návrat přece jen pokusila. Pomalu, velmi pomalu jsem se blížila k rozcestí a dělalo se mi nevolno. Ne, to není přesné, zle se mi dělalo, bylo mi hnusně, až ze mě kapal ledový pot. Znovu se mě zmocňoval šílený děs. Musela jsem se vrátit. Vydýchala jsem se, protřepala jsem ruce a nohy a za chvíli jsem opět byla k použití. Hlavou se mi mihl nápad – udělám to jinak.

Když třeba potřebujete sundat náplast a budete ji odlepovat zvolna, pomalu, náplast bude tahat, bolet, vy budete sykat, skučet, bude se ozývat pláč a skřípění zubů

a tak nějak kolem dokola si pěkně užijete. Ale když náplast pevně uchopíme, usmějeme se, podíváme se jinam ... a najednou prudce škneme, oběť zaječí, ale netrápí se a náplast je dole. I s hustým porostem. Podařilo se, sláva nám.

Nesmím se na akci příliš dlouho psychicky připravovat, nesmím moc přemýšlet, jinak mě opustí odvaha a už nebudu ničeho schopná. Nádech, výdech, nádech, výdech a rozběhla jsem se ke stromům. Zavřela jsem oči a snažila jsem se běžet co nejrychleji. Očekávala jsem náraz nebo hrůzu nebo prostě něco, ale pořád se nic nedělo. Otevřela jsem oči a zjistila jsem, že se od stromů vzdaluju. a opět po levé cestě. Víím, že jsem se neotočila, ale směr byl prostě opačný. Nevím, ale v dané situaci jsem cítila, že zatím nemá smysl to chápat. Prostě mě ta cesta otočí a nepustí dál. Jak to dělá, nevím.

Otočila jsem se a vrátila jsem se k rozcestí. Z plných plic jsem volala na mamku a na dcerky, ale žádné odpovědi jsem se nedočkala. Přece nemůžou být daleko. Třeba tam také jsou, na druhé straně a také mě hledají, také volají, jen se vzájemně nevidíme a neslyšíme. Dělí nás ten gejzír strachu.

Napadla mě další možnost. Jako bych vás slyšela, že se ta třetí možnost sama nabízí, hned po běhu po cestě jedním nebo druhým směrem, ale zkuste se vcítit do mojí situace. Každé odbočení z vykolikované trasy pro mě znamená trest a to trest velmi nepříjemný a bolestivý. Pomalu jsem si začala připadat jako Pavlovova krysa. A opravdu myslím krysu, ne psa.

Takže odbočit z cesty. Bojím se, hodně se bojím, ale za pokus to stojí. Prostě zkusím přejít ten kus pole mezi cestami. Jak to může být daleko? Osm, deset, možná dvanáct metrů. To vydržím i po žhavém uhlí.

Psychicky jsem se obrnila proti jakékoli nepřízni a rázně jsem šlápla mezi obilí. Klid. Tak první krok bych měla za sebou, přežila jsem. Druhý krok, třetí, ..., desátý. Pomalu budu v cíli. Proč mě to nenapadlo dříve? To je už taková vlastnost jednoduchých řešení – bývají nejlepší a člověk na ně přijde až nakonec.

Jdu. Jdu a přemítám o jednoduchých řešeních. Jdu. Pořád jdu. Moment, jak dlouho už jdu? Vždyť jsem ušla minimálně sto metrů. Už nevidím ani cestu, ze které jsem sešla a ani tu, na kterou mířím a dokonce ani stromy. Jsem ještě ztracenější než před chvílí, pokud je to vůbec možné.

Kolik ještě zbývá času, než se setmí? Podívala jsem se na mobil, kolik je hodin. Ale asi jsem s ním něco provedla během těch mých pádů. Ukazoval tři hodiny ráno. Blbost, jasně. Ačkoliv, vlastně, těch blbostí bylo dneska už víc. Třeba je mobil v pořádku. Třeba je Slunce ve tři ráno na obloze. Třeba se probudím. Třeba.

Pořád pokračuju v chůzi. Kolem mě se vlní obilí a moje nervozita roste. Ukoušu si nehty. Ne, nechám si je, kdybych se třeba musela někomu bránit. Drápat budu. Nedám se.

Vašku, dej se už konečně dohromady, jsi matka, čeká se od tebe odpovědný přístup a pomoc nejbližším.

Asi tak po deseti minutách chůze jsem se rozhodla pro návrat. Lepší cesta s nejasným koncem než bezcílné bloumání po poli. Otočila jsem se a chtěla jsem se vrátit po svých stopách, podle polámaného obilí. Ale jak už asi očekáváte, žádné polámané obilí za mnou nebylo. Ani mě to moc nepřekvapilo, tady se všechno dělo tak, aby mi to co nejvíce lezlo na nervy. Ve všech směrech, kam jen oko (alespoň moje oko) dohlédlo, se vlnilo nekonečné moře obilí. A na obloze ani mráček. Připadala jsem si jako v počítačové hře. Nepravidelnosti, které dokreslují realitu, tady prostě chyběly.

Jak jsem se při hledání zpáteční cesty otáčela, ztratila jsem pojem o směru. Všude jen klasy, klasy, klasy a modré nebe. Slunce sice svítilo, mohla bych se tedy orientovat podle něj, ale nedokázala jsem to. Viselo moc vysoko, přímo nad hlavou a těžko se podle něho určoval směr. Sehnula jsem se k zemi, jestli třeba neuvidím stopy mých bot v hlíně. Samozřejmě nic, jak jinak. Přece mi osud nedá nějakou šanci. Nic, čeho bych se mohla zachytit. Normálně mám celkem dobrý orientační smysl, ale teď jsem si opravdu nevěděla rady.

Padla na mě určitá odevzdanost. Když je člověk okolnostmi opakovaně srážen na kolena, nakonec se mu už stát ani nechce. Měla jsem pocit, že už nemám co ztratit. Paradoxně se mi ulevilo a uklidnila jsem se. Vrátila se mi rozvaha a v klidu jsem se zamyslela.

Stát na místě není k ničemu, můj svět, kterému tak dobře rozumím, za mnou sám nepřijde. Upravila jsem se, napila se z láhve, znovu pořádně zavázala boty, odhodlaně posunula kšiltovku a vyrazila přes pole klidnou, pravidelnou, pevnou chůzí. Cítila jsem v sobě nově nabytou odvahu a sílu.

Šla jsem dlouho, podle mého mobilu už přes dvě hodiny, a už se na mně začala projevat celkem pochopitelná únava nohou a celého těla. A vlastně i duše. Představte si, že jdete po boky ponořeni do jednolitého zlatého moře bez začátku, bez konce, bez jediného orientačního bodu. Představte si, že cesta, kterou prošlapete, se za vámi okamžitě uzavře a vůbec není znát, že tam někdo prošel. V takové situaci člověk zcela ztratí pojem o vzdálenosti a jeho duše se vyděšeně třese, osamělá v nekonečnu.

Zastavila jsem. Potřebovala jsem nabrat alespoň trochu fyzických a duševních sil. Z obilí, které mě

obklopovalo, jsem vyrobila jednoduché sezení (jestlipak také okamžitě zmizí, až se od něj vzdálím?), snědla svačinu, už celou, a napila jsem se. Lehla jsem si na záda a chvíli relaxovala. Nejspíš jsem na pár okamžiků i usnula. Sledovala jsem Slunce, jak se pohybuje po obloze, ale moudrá jsem z toho nebyla. Jeho pohyb byl nepravidelný, každou chvíli mířilo jinam a tak ve výsledku zůstávalo stále v přibližně stejné poloze.

Zvedla jsem se a znovu jsem se dala na pochod. Po chvíli, odhadovala bych tak čtvrt hodinu, se ve mně začala zdvihát moje stará dobrá známá nevolnost. Lidské vědomí je podivné, někdy se radujeme z věcí, které by nám měly vyrýt vrásky na čele a zahoupat žaludkem. A právě takovou radost ve mně v tuto chvíli vyvolaly ty nepříjemné pocity. Uvítala jsem je s očekáváním. Byly známé, zvěstovaly změnu a možná dokonce i cíl.

Šlo se mi stále hůře, sotva jsem ovládala svoje nohy. Hlava mi třeštila, žaludek až v krku. Ještě krok. Ještě jeden. A ještě, a ještě ... a nic. Pohltilo mě temno, nicota, nebytí. Moje mysl se točila, létala nahoru a dolů, dělala přemety. Ve spirále jsem padala do hlubiny a v uších jsem cítila tlak, který se mi přeléval za oči a vytvářel barevná kola.

Najednou se do toho všeho vměstnalo cosi cizího, nepatřičného. A znovu. Nějaký zvuk.

Zatroubení. Krásný, sladký zvuk klaksonu.

Okamžitě jsem byla při smyslech. Otrhaná, zakrvácená, unavená k smrti, ale šťastná. Jsem venku, svobodná, volná a někde je tu auto.

„Paní je vám dobře?“ Roztomilý děda ve škodovce. Pravda za daných okolností by mně připadala roztomilá i hladová kobra.

Seděla jsem u kraje silnice jako bezdomovec a chtělo se mi brečet, ale ani na pořádný pláč mi už nezbývaly síly.

„Děkuju, už je všechno v pořádku. A nevíte, kde to vlastně jsem?“

Děda si mě nedůvěřivě změřil. „Je to přece silnice z Lesnice do okresního města. A vy jste najednou vypadla z toho pole na krajnici, málem jsem vás přejel.“ Děda rozpačitě zamával a raději odjel, aby neměl nějaké nepříjemnosti.

Pořád trochu mimo jsem se vydala na cestu k domovu. Pampelišky! Jak jsem mohla zapomenout? Musím je najít. Utíkala jsem do Lesnice, co mi nohy stačily.

V tu chvíli mě ani nenapadlo, že bych mohla použít mobil. Cesta mě tak vycepovala, že jsem se důvěrou obracela jen na svoje smysly, ruce a nohy. Úplně jsem zapomněla, že naše technika mimo cestu funguje celkem spolehlivě.

g) Druhá výprava

Doběhla jsem celá schvácená domů a rozrazila jsem dveře. Taťka byl doma a hned mě chytil do náruče.

„Vašku, kde se tu berete? Už jsem myslel, že se nikdy nevrátíte.“

„Jak to myslíš, že se nevrátíme? Vždyť jsme odešly odpoledne.“

„To jo, ale v pondělí. A máš čtvrtek. Kde jste byly?“

Pochopila jsem, že jsem se vrátila sama a úzkostí mi změkla kolena. Pampelišky a mamka tam zůstaly. Copak to trápení nikdy neskončí?

„Tati, já jdu sama. My jsme se tam vzájemně ztratily. Ale vím, kde je hledat.“

Taťka zase schoval obličej do dlaní.

„Byla tu policie, Vašku. Dávají vás do souvislosti se ztrátou tý Kotlářovic holky.“

„Policii budeme potřebovat. A proč nás vlastně nehledali na té cestě? To bylo přece to nejjednodušší, co mohli udělat.“

„Hledali, ale nenašli žádnou cestu. Ani pes jim nic neukázal. Nakonec odešli s tím, že to nemám v hlavě v pořádku. Zatím pořád pročešávají okolí Lesnice.“

„Zkusím je přesvědčit. Cestu najdu, i kdybych tam měla lézt po kolenou.“

V Lesnici se nic neutají a během pěti, deseti minut klepali na dveře první dva policisté. S vlčákem. Ten ale neklepal, jenom plazil jazyk, chladil se a slintal.

Vysvětlila jsem všem přítomným představitelům policie České republiky, kudy se dostaneme na hledané místo, kde, jak doufám, najdeme mamku i holky. Samosebou tomu předcházela nezbytný základní výslech s příslušným papírováním. Detaily jsem si nechala pro sebe, nebrali by mě vážně a skončila bych v oploceném zařízení pro choromyslné. Policisté mi sice moc nevěřili, tvářili se rezervovaně, ale vzali auto, psa, mě a vyjeli jsme.

„Paní Dvořáková, ukážete nám, kde přesně jste do toho pole vstoupily.“

Věděla jsem dobře, že z auta nevidím vůbec nic. Zkusmo jsem vyhrkla: „Tady by to mohlo být.“

Vystoupili jsme z auta, ale odbočka tam nebyla. Šla jsem podle pole, ale cesta nikde. Až asi po deseti minutách jsem zahlédla několik metrů před námi vpravo známý (až nepříjemně známý) kamenito-hlinitý povrch polní cesty.

„Tady je to, poznala jsem ten vstup. Jistě je to tady.“

„Ale jsme snad půl kilometru od místa, které jste nám označila jako první.“

Sice mohl galantně mlčet, ale také mě to vyvádělo z míry. Vypadá to, že ta cesta vůbec nemá pevné místo v našem světě. O důvod víc tam běžet a zachránit moji skupinku.

Odpověděla jsem rezignovaným pokrčením ramen, protože jsem stejně nemohla podat žádné přijatelné vysvětlení. Hlavně, že jsme to našli. Snad tam uvnitř budou cesty stejné. Když se mnou půjde zákon, je velmi pravděpodobné, že se moje informace o cestě začnou brát vážně a ne jako fantazmagorie narušené osobnosti.

S mírným sebezapřením jsem znovu vstoupila na tu prokletou cestu. Popravdě, bylo to s velmi podstatným sebezapřením. Oba policisté mě následovali. Psu se na

cestu moc nechtělo, ale výcvik a především pevné vodítko byly silné argumenty, které ho přesvědčily.

„Je zvláštní, že jsme nic nenašli. Vždyť to tu celé prohledáváme dva dny a nic.“

„Hledali jste pěšky nebo v autě?“

„Obojí. Vždycky, když jsme měli podezření, vzali jsme psa a těch pár metrů jsme prohledali. Ale většina krajnice je úplně přehledná, takže jsme se nemohli splést.“

„Tak jste prostě měli smůlu. A my vlastně také. Tak hlavně, že se cesta nakonec našla.“

No, našla. Cesta byla o půl kilometru jinde než poprvé a pes opět nic nehlásil. A na cestě také na žádnou stopu nenarazil. Ocas měl stažený, hlavu k zemi a coural se za námi jako poslední. Policisté ho sledovali s obavami. Jak říkali, je to jeden z nejlepších psů na stanici a takhle vyděšeného ho ještě nezažili.

Čekala jsem, kdy i na nás padne tíseň, ale zatím se nic nedělo. Policistům nešlo na rozum, jak mohl vrtulník přehlédnout takhle velkou cestu. Rozhlíželi se a výprava se pomalu sunula vpřed. Objevila se první zatáčka. Příznávám se, nebylo mi z toho dobře. Nejsem žádný velký hrdina.

Sednout si doma k nějakému hororu nebo thrilleru, na to jsem odbornice, ale hrůzu a utrpení v reálném životě nemusím. Jsem stejná jako vy.

Nechtěla jsem policisty ovlivňovat a tak jsem se snažila nedat najevo svůj strach. Ani jsem se nijak nedrala dopředu. První šel mladší policista, o půl kroku zpět rázoval starší. Pes se držel tak daleko vzadu, jak mu jen jeho vodítko dovolovalo. Vešli jsme do zatáčky.

Vyrazil mi po těle studený pot. Nevím, jestli to bylo kvůli něčemu skutečnému nebo si se mnou jen hrála moje psychika. Sledovala jsem oba policisty. Nic neříkali, ale zvolnili a měli ve tvářích napětí. Pes si sedl a za žádnou cenu nechtěl jít dál. Jak je možné, že jsou ta zvířata o tolik moudřejší než my, samozvaní páni tvorstva?

Dalších pět kroků. Moje zkušenost mi říkala, že se nám musí co nevidět ulevit, ale zatím žádná významná úleva nepřicházela. Táhli jsme se do zatáčky, jako kdybychom byli po kolena v bahně. Pes vyl a sám už neudělal ani krok. Cesta před zatáčkou nám už zmizela z očí a v tu chvíli z nás všechno spadlo. Oba policisté mě „nenápadně“ sledovali, jestli prožívám totéž co oni. Pes dával do trávy, ale jinak se zdál lepší.

„Tak tímhle jste si už jednou prošla? Nevrátíme se?“

„Ano, prošla a nevrátíme. Cesta nás už nepustí.“

Pánové mi nevěřili, jak jinak. Zkusili jít zpět a pohled na ně byl, mírně řečeno, neveselý. A nebo veselý, záleží na perspektivě. Pes zůstal se mnou, silou se mi tiskl k noze a společně jsme sledovali oba policisty, z našeho pohledu už spíš jen jejich stíny, jak se v bolestech snaží překonat neviditelnou bariéru. Možná byla chyba, že jsem nikomu neřekla o svých zkušenostech s cestou. Třeba by nám mohly v návratu i celkově pomoci nějaké utlumovací léky, nějaká analgetika, antidepresiva nebo třeba hypnotika, co já vím. Ale kdybych všechno prozradila předem, už dávno se dívám na svět z druhé strany malého zamířovaného okénka.

„Máte pravdu, paní, opravdu to není možný, skutečně se nemůžeme vrátit. Už se vám to tady stalo?“

„Nestalo a neznám nikoho, komu by se to stalo. Ironie. Ale konečně mě budete brát vážně. To byl důvod, proč jsem se nevrátila. A někde před námi, tam v tom blázinci, mám obě dcerky.“

„Uděláme pro vás a pro ně, co budeme moct, ale vypadá to, že moc nezmůžeme.“

„Budte trochu pozitivní. Už jsem se odtud jednou dostala a to jsem slabá a určitě i hloupá ženská. A v ohrožení jsou moje děti, ne vaše. Povedu vás, protože už tuším, co nás může čekat, ale musíte mě podporovat.“

Chlapi se zatvářili trochu otráveně, trochu ztuhle a mně došlo, že jsem vynervovaná a tím pádem i dost nespravedlivá. Oni skutečně riskovali, možná dokonce i svůj život, jen aby pomohli mně a mým Pampeliškám. A já do nich takhle ryju. Začalo mi jich být líto.

„Promiňte, mám nervy na pochodu. Omlouvám se.“

Pousmáli se a šli jsme dál. Nemůžu odpovědně tvrdit, že se cesta v zatáčkách projevovala stejně jako při prvním výletu, jestli jsem procházela stejnými stavy, ale najednou se v dálce objevila skupina stromů. Topoly, kupodivu. Moje známé topoly. Ani vidět je nechci, celá se ježím, jen si na ně vzpomenu. Hlavně to teď nesmím zvorat. Musím odbočit vpravo. VPRAVO! Hned jsem se všim, co se mi tu stalo a jak je zapotřebí reagovat, seznámila oba policisty. Psa také. Reagovali podobně.

Stromy se pomalu blížily. Ne, to je přece nesmysl. My jsme se pomalu blížili ke stromům. Ačkoli, co je tady, na této nemožné cestě, nesmysl? Celá výprava, všechno, co tu prožívám, je totálně nesmyslné. A nakonec, z pohledu Einsteina jsou správné obě možnosti.

Ještě několik metrů a přijde to. Ještě pár kroků. Ještě ... a už jsem se svíjela v psychickém svěráku. Z posledních sil jsem prudce vyrazila vpravo. Snad se nic nepodělá. Hrůza z možnosti, že bych zase mohla padnout na špatnou cestu, mi paradoxně dodala tolik energie a odolnosti, že jsem dokázala udržet správný směr, i když jsem byla téměř v bezvědomí. Svírána hrůzou jsem se brodila ke svému cíli hlubokou bažinou absolutního děsu jako robot, jako naprogramovaný automat.

Přiblížila jsem se na dosah ke své zvolené cestě, natáhla jsem se k ní, upadla na ni a ztratila jsem vědomí.

„Kde to jsem? a kdo jsem? Proč se kolem mě všechno tak točí?“

Znovu můj stav totálního ztracení. Ale tentokrát trval jen krátce. Můj organismus získává odolnost, zoceluje se. Rozkouvám se a hledám oba policisty nebo alespoň psa. Nikde nikdo. Jdu k rozcestí, ke stromům. Dívám se, dívám

se pozorně, snažím se všechno si srovnat v hlavě a dělá se mi nevolno. Nechce se mi věřit svým očím.

Kousek ode mě vidím druhou cestu a uvědomuju si, že jsem opět VLEVO.

h) Zase sama

Seděla jsem na zemi a na zadku kousek od rozcestí a přiznám se, že se mi chtělo jen tak sedět a umřít. Ale ani to nešlo. Co dělat, když už nejde ani taková běžná věc, jako je přirozená smrt? Člověk nesmí jen tak umřít.

Měla jsem si sebou vzít alespoň čokoládu. Ne jednu tabulku. Spoustu čokolády. Batoh čokolády. Pití jsem si vzala, natolik prozíravá jsem byla, ale nepočítala jsem s možností, že tu zase budu bloudit sama. Vždyť přece policajti museli vidět, kam jsem vběhla. Proč se nevydali za mnou? Stejně budou muset kolem těch stromů projít.

Najednou mi svitlo. Taková nestandardní, v běžném, normálním světě by se řeklo bláznivá až praštěná myšlenka. Co když jsem skutečně zvolila cestu vpravo? Co když není jiná možnost? Člověk, ať volí jak chce, stejně skončí na cestě, která se tváří jako levá. Co když se pro každého člověka hned za rozcestím rozvine do nekonečna jeho vlastní cesta? Byla by to dobrá analogie s životem.

Člověk mění a cesta mění. Víím, chápu, pro logicky uvažujícího jedince je to, co tady předkládám, jen snůška blbostí, ale ten člověk tady se mnou nesedí na téhle mizerné

cestě a netrápí se jalovými myšlenkami na to, co bylo a co bude.

Napadlo mě, pozdě, samozřejmě, hned několik způsobů na zdokonalení a zabezpečení naší výpravy. Tak například táhnout za sebou lano, které by bylo ukotveno k něčemu pevnému na silnici. Nejlépe k tanku. Něčím takovým bychom mohli cestě a jejím nesmyslům zatnout tipec. Ačkoliv, kdo ví, co by na nás cesta zase vymyslela. Třeba by zhroutila prostor a nás s ním, nebo by lano jen tak prostě zmizelo a nebo tisíc a jedna další možnost, kterou si našimi předsudky a mantinely zkosnatělými mozky ani neumíme představit.

Tentokrát se mi ani nechtělo cestu opustit. Co když se třeba někde vpředu všechny cesty sbíhají a moje Pampelišky tam na mě někde čekají? Nemůžu, nesmím je zklamat.

Začaly mi téci slzy. Najednou, jako kdyby ve mně něco prasklo, se ze mě valil všechen ten smutek, trápení, napětí a stres minulých dnů. Slzy jako bobule Veltlínu se mi kutálely po tvářích a já jsem polohlasně bulila jako poraněný a opuštěný předškolák a nemohla jsem se zastavit. Fyzicky jsem cítila, jak se mi čistí hlava a celý organizmus. Jo, pořádný poctivý brekot, to je vynález.

Po opravdu dlouhé době přivalový pláč ustal, přešel v drobné pofňukávání a nakonec mraky rozehnalo sluníčko. Uklidnila jsem se, osušila oči, utřela nudli a uvolněná jsem se vydala po cestě od stromů pryč, k neobvykle zákeřným zítřkům.

Cesta se teď vinula celkem mírně a elegantně mezi obilím. Nikde žádné terénní nerovnosti, žádný krajinný záchytný bod, žádný rušivý element, jen hadovitá cesta, pokrytá hlínou a štěrkem. Dvakrát jsem odpočívala, jednou jsem během odpočinku i na nějakou dobu usnula, vypila jsem skoro všechnu vodu, abych zase měla co brečet, ale obraz okolí se neměnil. A Slunce pořád jako přišpendlené doprostřed oblohy, sedělo si tam, provokativně svítilo a vůbec se nehýbalo.

Nedokážu říci ani přibližně, kolik kilometrů jsem ušla. Jen vím, že už jsem byla unavena až na dno mých energetických zásob. Pojednou jsem v dálce zahlédla cosi jako bod nebo skvrnu. Chvilku jsem si myslela, že je to naše oblíbená oční vlnovka, která se nám čas od času objeví v zorném poli, ale jakmile se na ni snažíme zaostřit, hned se zase schová. Ale nebyla to vlnovka. To cosi na obzoru zůstávalo a stávalo se to zřetelnější. Viditelně to narušovalo jednolitou nebeskou modř a slámovitost obilí.

Podvědomě jsem přidala do kroku, ale po chvíli jsem se zadýchala a musela jsem zase zvolnit. Táhla jsem se za puntíkem na horizontu a proklínala jsem svou nemohoucnost.

Snad až po několika hodinách jsem se dovláčela na dohled. Co byste tak tipovali, že tou skvrnou mohlo být? No skupina stromů, samozřejmě. A kdo by dokázal určit, o jaké stromy se jednalo? Topoly, to je ale překvapení.

Společně s určitým pobouřením, že si ze mě to něco, co mě drží na cestě, dělá legraci, se do mé mysli začaly vtírat obavy. Určitě tam na mě něco čeká. Něco hnusného, zlého, ohavného. Ale alespoň něco. Nejhorší je nicota. Sebestrašnější utrpení není tak hrozné a zničující jako absolutní nic.

Dorazila jsem ke stromům. A jak už asi čekáte, cesta se tam znovu větvila.

A jak asi nečekáte (jestli ano, jsem velmi překvapena), na jedné z těch větví proti mně stály Pampelišky. Obě. Držely se za ruce, zbědované, ale živé. A mezi námi křížovatka plná čirého zla, zla, které pronikne až do kostí a změní člověka ve vyprahlou bestii.

Pampelišky na mě něco volaly, ale neslyšela jsem ani pípnutí, ani hlásek, vůbec nic. Jako bych se dívala na film s vypnutým zvukem. Chtěly ke mně jít, ale nešlo to. Bylo

vidět, jak strašně trpí. Nejráději bych se k nim rozběhla, ale bála jsem se, že zase ztratím vědomí a až se proberu, budou v prachu. Jak se k nim jen dostat?

Utrhla jsem svazek obilí, svázala do uzlu a hodila ho směrem k Pampeliškám. V nejvyšším bodě letu obilí zhnědlo a na zem spadla trocha prachu. Vypadalo to, jako kdyby obilí shořelo. Nebo spíš zetlelo.

Nemohu tvrdit, že by mě to uklidnilo. Jaká síla nelidská nám zase brání v kontaktu? Pampelišky zvědavě sledovaly moje snahy. Najednou se Kája rozběhla přímo proti mně. Così ji zpomalilo, prostor kolem ní zčernal a Kája ležela na cestě o dobrých dvacet metrů dál a nehýbala se. To už bylo na mě moc. Vyrazila jsem pro své holčičky.

Bylo to jiné, než u prvních stromů. Těžko se to srovnává, ale připadalo mi to ještě horší. Bylo tam méně tajemna, ale zato více reálného utrpení. Po několika krocích se mi znenadání šikmým dlouhým řezem otevřelo břicho a moje vnitřnosti, které ztratily oporu, visely volně ven. Zmítala jsem se nepopsatelnou bolestí. Moje ruce mě přestaly poslouchat, ožily něčím zlovorným a jako zběsilé sahaly do mého břicha a pak celé zakrvácené rvaly ven vnitřnosti a trhaly je na kusy. Byla jsem už jen několik metrů od dvojčat, skoro nadosah, když se mi podlomila kolena a já

jsem padla obličejem do svých vlastních střev a ztratila jsem vědomí.

Nevím, jak dlouho jsem ležela, ale najednou jsem opět byla při smyslech a dostavil se intenzivní pocit dějà vu. Tohle už jsem přece zažila. Budím se a obličej mi kropí teplý slaný déšť. Otevřela jsem oči dokořán.

„Pampelišky, jste tu? Jsme opravdu zase všichni spolu a pohromadě? Neztratíte se mi, holky moje?“

„Maminko!“

To bylo všechno, co jsem z nich v první chvíli dostala. Musely prožít strašné věci. Moje holčičky, moje Pampelišky, které jsou vždycky samý smích a pusu nezavrou, tu seděly bledé, tiché, s dospělým utrpením v očích.

Najednou mi něco došlo a úplně ve mně hrklo. Určitě jste na to už také pomysleli, ale já jsem měla tak trochu zpomalené reakce. Docela jsem zapomněla na své zranění. Co moje břicho? Vůbec bych neměla být naživu, vždyť jsem příšerně poraněná. Prohlížela jsem se a sahala jsem na sebe, kromě trika, roztrhaného na cáry, hlubokých škrábanců na břicho a ulámaných nehtů jsem žádné zranění

ani jiné škody nenašla. Prohmatávala jsem se. Břicho jsem sice měla bolestivé, ale s bolestí, kterou jsem zažila před mou poslední ztrátou vědomí, se to vůbec nedalo srovnat. A ta spousta krve také nikde.

„Maminko, ty sis hrozně ubližovala. Když jsi k nám šla, křičela jsi, hodně jsi křičela a trhala jsi na sobě věci. A škrábala ses. Moc jsme se bály.“

„Ještě, že jsi omdlela, jinak by ses celá rozškrábala.“

„To je dobře, že jsi s námi. Už nikdy se nesmíme pustit.“

Dvojčata mě držela za ruce, visela mi na rukou, pevně, až to začínalo bolet. Ale bolest nevadí, hlavně, že je zase mám. A ještě se musím zeptat na pár věcí.

„Pampelišky, musíte mi říci, co všechno jste zažily. A kde jste nechaly babičku? Proč tu není s vámi?“

Holkám se v očích zase zaleskly slzy.

„Ta zlá holka ji má u sebe. Babička je celá bílá a leží u té zlé holky, u té Veruny.“

Byla jsem z toho stejně zmatená, jako teď vy. Ptala jsem se opatrně dvojčat na podrobnosti a holky začaly pomalu vyprávět. Shrnu to do menšího rozsahu, aby se vám to lépe četlo.

Po mém nepovedeném odskoku vlevo, kdy jsem se holkám ztratila na našem prvním rozcestí, (a samozřejmě, kdy jsme se mojí vinou viděly naposledy), se mě mamka i s holkama snažily dostihnout. V první chvíli, když na mně viděly moje utrpení, které mi cesta způsobovala, je ochromila hrůza, ale rychle se vzpamatovaly a běžely za mnou. Snažily se dostat na stejnou cestu, kam jsem vpadla já. Pampelišky se držely za ruce, křičely hrůzou a psychickou bolestí, běžely, utíkaly, zběsile se hnaly za mnou, až se mamce ztratily.

Průchod křižovatkou zvládly lépe než já. Bylo jim bídňě, ale vědomí neztratily. Možná to bylo tím, že se v kritické oblasti dlouho nezdržely, možná jsou děti odolnější než dospělí a také je tu možnost, že jsem prostě křehký chcipáček.

Dvojčata tedy vběhla na cestu za mnou, ale mě už nenašla a zůstala na cestě úplně sama. Holky se rozhlížely, hledaly mamku nebo mě, ale nikde nikdo. Zkusily se vrátit na křižovátku, ale pamatujete, jak jsem dopadla já. Nešlo to,

cesta je zpátky nepustila. Pampelišky se rozbrečely na celé kolo.

První se vzpamatovala Kája. Vzala Máju za ruku a vydaly se spolu po cestě směrem od stromů. Sice trochu popotahovaly, ale šly a měly před sebou cíl. Naštěstí obě měly v batůžku jídlo a pití, takže v nejbližších hodinách alespoň z této strany nehrozilo žádné velké nebezpečí. Mája se čas od času zastavila u kraje cesty a utrhla pár obilných klasů a položila je napříč přes cestu. Prý aby věděla, kam až je cesta bezpečná.

Šly dlouho, velmi dlouho a byly unavené jako nikdy předtím. Vyčerpáním se jim podlamovala kolena a přály si už jen lehnout a spát. Večer ale nepřicházel. Slunce bylo pořád nad hlavou, sedělo jako přilepené na jednom místě, hrálo, pánilo a nemělo se k odchodu. Po levé straně cesty se objevilo několik křovin. Holčičky už byly poučené (učí se rychle, holky moje) a očekávaly ... vlastně ani nevěděly, co očekávaly. Jen tušily, že něco zase přijde.

Pomalou procházely kolem křoví a najednou se setmělo, jako když se otočí vypínačem. Z plného slunečního jasů se rázem stala ta nejhlubší, nejčernější noc. Mája a Kája se vyděsily a přitiskly k sobě. Vůbec nic neviděly

a tak čekaly, až si na tu tmou jejich oči alespoň trochu zvyknou.

Jen velmi zvolna se ze tmy začínaly vynořovat nejasné obrysy okolí. Holčičky pomalu, pomalu a skoro poslepu šly po cestě dál, aby se dostaly ven z té tmy. Už je ani nenapadlo vrátit se, cesta zpátky nikdy nepouštěla. Najednou zaslechly jakési praskání, prskání, šumění nebo co to bylo. Zaostřily tím směrem a nohy se jim roztřáslly hrůzou. Kousek od nich, jen pár kroků, stála na pravém kraji cesty mamka, jejich babička, pomalu na ně mávala a šel z ní divný přísvit a i na tu vzdálenost Pampelišky cítily ledový chlad.

i) Přízraky

Pampelišky nevěděly, jak se vlastně mají cítit. Na jednu stranu měly obrovskou radost, že před sebou zase po dlouhé době vidí babičku, kterou už měly za ztracenou. Ale svíral je strach. Babička vypadala jinak. Jinak, než byly zvyklé. Byla cizí. Nedívala se přímo na ně, ale kousek stranou a její tvář vypadala neživě, žalostně a přitom krutě. Holčičky se zarazily v rozběhu. Mamka k nim pomalu, strojově otočila hlavu a usmála se. Její úsměv se ale týkal pouze úst, jako hrozivá maska, zbytek obličeje zůstal nehybný jako u nebožtíka. Její rty se začaly pohybovat, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

„Babi, co se to děje? Proč se na nás tak strašně díváš? Kde ses tu vzala? Mluv, babi, mluv prosím.“

Mamce se rty znovu rozhýbaly a Pampelišky zaslechly slabý šelest. Mamka k nim mluvila.

„Pojďte za mnou, blešky moje. Našla jsem cestu. Už vím, kudy se dostaneme ven. Čeká tam na vás maminka. Už dlouho. Stýská se jí po vás. Je jí smutno.“

Holčičky se pevněji uchopily za ruce. Babička sice říkala věci, které se jim líbily, které chtěly slyšet. Bylo

namíste se radovat, ale nějak to nešlo. Z babičky vyzařovalo cosi cizího, divného, něco nebezpečného a nenormálního. Usmívala se, ale oči byly chladné a hladové, pohybovala se nepřirozeně pomalu a tón hlasu byl ledový. Pampelišky babičce nevěřily. Vlastně ani nevěřily, že k nim mluví babička. Nechtělo se jim jít za ní, měly strach, ale ještě více se bály neposlechnout. Tiskly si dlaně a loudaly se za babičkou, která je vedla dál od cesty, do pole mezi obilí. Porost byl vysoký a holky nebyly ani vidět. Temná silueta před nimi neustále kontrolovala, jestli ji následují.

Pole najednou skončilo a před mými dcerkami se vynořil kamenný půlkruh (Pampelišky mi to pochopitelně popsaly svým neodolatelným dětským způsobem). Uprostřed půlkruhu byl velký plochý kámen. Leželo na něm tělo malé dívky.

„Pojďte přece blíž. Nikdo vám tu neublíží. Podívejte se na svou kamarádku.“

Pampelišky se dívaly před sebe, ale nohy měly jako rostlé do země. Nakonec udělaly dva tři kroky směrem ke katafalku (alespoň se domnívám, že se o něj jednalo). A v tu chvíli se dvojčata příšerně vyděsila. To dívčí tělo sjelo jako had z kamene, na kterém leželo, a plazilo se velkou rychlostí směrem k dvojčatům. Ta naštěstí dokázala zareagovat

a střelbitě zmizela v poli. A teď budu muset citovat, abych alespoň trochu zachovala autentičnost celého vyprávění.

„Maminko, my jsme tu holku poznaly. Víš, kdo to byl? Byla to ta ztracená Verunka. Lezla k nám a ani neměla

oči. A babička tam jen tak stála, koukala se na nás a nic nedělala. Jen se koukala a čekala, jestli nás ta Veruna sežere nebo roztrhá nebo co. My jsme se tak strašně bály. A utíkaly jsme. Při tělocviku bysme určitě obě dostaly jedničku.“

Tak takhle prožívají největší hrůzu svého života ty moje dvě pápěrky. No řekněte, nejsou boží?

Ale pokračujeme ve vyprávění, aby se nám nepřetrhla nit.

Holčičky se schovaly v poli a nevěděly, co dál. Nechtěly bezhlavě běžet, aby někomu nevběhly přímo do rány. Pomalu, potichu našlapovaly a vracely se k místu, kde naposledy viděly babičku a Verunku. Pomalu se plížily, dokud klasy nezačaly řídnout. Znovu uviděly babičku, která už celá bledá ležela na kameni a Verunku, která jí stála v břiše. Opravdu, není to žádný překlep. Alespoň mi to tak holky líčily. Viděly bledou, průsvitnou babičku ležet na zádech a uprostřed těla jí stála Veronika, ponořená až nad kotníky v jejím břiše. Mamka zírala upřeně před sebe (takže vlastně nad sebe) a vyzařovalo z ní nesmírné, nekonečné utrpení. Verunka vyrůstala z prostředka jejího těla a tvářila se vítězně. Šla z ní hrůza.

Pomalu se celá otáčela, jako by stála na rotační plošině a krutým pohledem prohledávala okolí. Hledala holky, co jiného. Najednou se zastavila, čelem přesně proti dvojčatům a podívala se jim přímo do očí, jako kdyby je viděla. Myslím si, že to tak bylo, ale Pampelišky byly skálopevně přesvědčené o své neviditelnosti. Holky seděly ztuhle bez pohybu, jako malá zvířátka, která se chtějí ukrýt před dravcem, a ani nedýchala. Verunka s pohledem neustále upřeným do jejich očí (tohle jsem nepochopila, ale každá Pampeliška tvrdila, že se vpíjela do očí právě jí), s pohledem hypnotizéra, se začala bez jakéhokoli viditelného pohybu pomalu blížit k holkám a na obličejích se jí usadil děsivý výraz, který byl o to strašnější, že se snažil vypadat jako přívětivý.

Holky chvíli váhaly, bály se pohnout, aby se neprozradily, ale pak nevydržely ten pohled na blížící se Verunku a rozeběhly se do pole, co jim síly stačily. Verunka jim ale byla stále v patách. Vypadalo to beznadějně, ale dvojčata se přesto snažila Verunku setřást. Obě holčičky cítily, že běží o život, že se za nimi vznáší smrtelná hrozba. Děsily se, že je Veronika dožene, dotkne se jich a že nakonec zůstanou ležet bez života jako mamka.

„Budeme tam průsvitně ležet a poroste z nás hnusná Veruna, mamko,“ vydechovaly přerývaně.

Cesta, vedoucí přes pole, se mezi obilím vynořila tak náhle, že Kája nestačila zareagovat, zakopla a upadla. Mája k ní přiskočila a zvedla ji za ruku. Verunka se zastavila na okraji pole, dívala se na holky a natahovala k nim ruce. Zdálo se, že prosí.

„Ale Pampelišky, vždyť jste na začátku říkaly, že tam všude byla tma jako v ranci. Jak jste to všechno mohly tak dobře vidět?“

„Mami, prosím tě, ze začátku tam byla tma, ale potom jsme už trošku viděly. A ta Veruna tak trochu jako svítila. Jako kdyby v ní hořela svíčka. Nevím, jak je to možné, ale viděly jsme to. A nech nás, prosím tě, mluvit, než všechno popleteme a zapomeneme.“

Tak tedy – Verunka k nim natahovala ruce a dobrák Kája to nemohla jen tak nechat. Vzpomněla si na malou Verunku, která si s nimi před několika dny hrály a kterou společně s Májou chránily a neopatrně se k Veronice přiblížila. Mája stála krok za ní a ostražitě obě pozorovala. Když se Kája k Verunce přiblížila víc, než bylo bezpečné, výraz Verunky se změnil na zběsile lačný a hladový a její

ruce prudce vystřelily směrem ke Káje. Hmátla ale do prázdna, protože pozorná a nedůvěřivá Mája Káju strhla k sobě dozadu. Verunka zklamaně zavyla a dál stála na pomezí pole a cesty. Holky ustoupily k protějšímu kraji cesty, aby měly Verunku od sebe co nejdál a ta v tom okamžiku zmizela a Mája zaječela, protože za sebou cítila pohyb. Skočila na prostředek cesty, ale její kšiltovku už držela v ruce Verunka a trhala ji na tenké cáry.

„Mamko, ona mohla lítat ze strany na stranu tak rychle, že to ani nebylo vidět. Málem nás tam chytila. Jen na tu cestu se nemohla dostat.“

No, alespoň k něčemu nám tahle prokletá cesta slouží.

Vyděšená Mája se rozplakala a holčičky se vydaly prostředkem cesty směrem od Veruny. Správně bych měla používat slovo „Verunka“, ale přiznám se, že ji nesnáším každou molekulou. Na moje holky si nikdo dovolovat nesmí.

Veruna se jich držela a vytrvale je sledovala na okraji pole. Najednou, stejně nečekaně jako předtím, se rázem rozjasnilo. Tma byla pryč, Veruna se stáhla jako hlemýžď do ulity, vydala zvuk jako nemocné odpadní potrubí

a obě holky padly na vyhřátou polní cestu pod zářícím Sluncem uprostřed modré oblohy.

Uprostřed prašné a krásně teplé polní cesty spaly dvě únavou zmožené Pampelišky a shora na ně nemilosrdně pražilo ostré Slunce jako gril. Kája se probudila nesnesitelnou žízň. Nemohla ani mluvit, ústa měla celá vyprahlá a krk ji pálil při každém polknutí. Zatahala Máju za ruku. Ta se s chrčením probrala a rozkašlala se. Chvilku jen tak seděly, dívaly se kolem sebe ještě spánkem splepenýma očima a přemýšlely, co dál. Nakonec udělaly to nejjednodušší a současně nejpraktičtější, co se udělat dalo. Jednoduchá řešení bývají často nejsprávnější, jak už jsme tu jednou probírali.

Holky dopily každá svou vodu a vyrazily směrem od té strašné tmy. Popravdě alespoň doufaly, že zamířily správně. Cesta, jak už dobře víte, vypadala na obě strany stejně a nikde žádný záchytný bod. Po necelé hodině (nevím, jak tohle odhadly, ale shodly se dokonale) dorazily na křižovatku ke stromům a zbytek už znáte.

„No, holky, hlavně, že už jsme pohromadě. Jakmile se přiblíží nějaká zatáčka nebo dokonce křižovatka nebo něco ještě důležitějšího a nebezpečnějšího, vezmeme se

všechny tři pevně za ruce a žádnou cenu se nesmíme pustit.“

Holčičky snaživě přikyvovaly a já jsem si všimla, jak mají okoralé pusy. Měla jsem v batůžku ještě nějakou vodu. Podala jsem ji Pampeliškám, aby se o ni spravedlivě podělily. Byly už tak vyprahlé, že při pití skoro syčely.

Tak voda pryč, jídlo pryč a co dál? Holky na mě důvěřivě kulily oči a čekaly, s čím přijdu. Období vynucené samostatnosti je za nimi, teď už se zase bude starat máma. Už jsou to zase moje osmileté včelky. Jednou už jsem se domů vrátila. Cesta mě pustila. Povedlo se jednou, zkusím to i podruhé. Třeba to vyjde.

„Pampelišky, povedlo se jednou, zkusíme to i podruhé a určitě nám to vyjde. Teď se vezmeme za ruce a vejдем společně do pole. Samozřejmě opatrně, abychom nepadly do nějaké pasti nebo tak. A pak prostě půjdeme a půjdeme a budeme čekat, až nás pole vyhodí do normálního světa.“

„A co když nás tohle ošklivé pole hodí Veruně?“

„Tak si to s ní vyřídím. Na světě není nikdo silnější než máma, která chrání svá mláďata.“

Upravila jsem holkám oblečení, zkontrolovala jsem jim boty, aby je někde něco nedřelo nebo netlačilo, vzaly jsme se za ruce a zamířily přes depresivně jednotvárnou zelenou plochu do neznáma.

Přestože jsme na každém kroku čekaly nějaké obtíže, zdála se nám cesta polem nekonečná. Šly jsme bez přestávky, táhly jsme se obilím jako loupeživí mravenci. Holky byly zoufale unavené a skoro spaly vestoje, ale pole se pořád nějak nemělo k tomu, aby nás vyhodilo. Potřebovaly jsme si na chvilku sednout. Vyšlapaly jsme společně v obilí hnízdo, aby se nám sedělo alespoň trochu pohodlněji a na chvíli jsme se uložily k odpočinku. K zaslouženému odpočinku.

Jak jiná byla tahle druhá cesta obilím! Poprvé jsem šla sama a hrůza se mnou lomcovala, div jsem nezkolabovala. A teď tu klidně ležíme na poli, zleva Kája, zprava Mája a já uprostřed a chvílemi se cítím jako na výletě. Rodič obecný je doma tam, kde se perou jeho děti.

Cítila jsem, jak se mi zavírají oči. Holky už klidně pochruovaly. Ani nevím, jak jsem usnula. Ale to probuzení stálo za to. Pomalu jsem rozlepila oči a jak se říká, krve by se ve mně nadořezal. Pokusem to ověřovat nebudeme.

Ze vzdálenosti dvaceti centimetrů mi dýchala do
tváře nedozírná psí tlama.

j) My tři a pes

Tak popořádku: v první řadě jsem se pořádně lekla. Nevím, jak vy, ale já na neznámé vlčáky po ránu v nepříjemně malé vzdálenosti reaguju poněkud neuroticky. Nejspíš jsem i trochu zaječela. Holky sebou zamlely, zavrtěly se, otevřely oči, vykulily oči, zapištěly a:

„Mami, pozor, pes!“

„Je to vlčák.“

„Vlčák je taky pes a může kousnout. a správně je to německý ovčák, že jo, mami.“

„Ale tenhle je služební, má na sobě průkazku, ten nekouše, že jo, mami.“

„Mami, že služební taky koušou? Že nás může pes kousnout, i když je služební a má průkazku?“

Jak vidíte, pes se ztrácel kdesi na pustém okraji našeho zájmu a hlavní náplní našeho společného života se stala PRAVDA. Ta je pro moje holky nepřekročitelná. Hlavně, když se řeší, která pravdu má a která ne. Musela jsem vnést jasno do jejich sporu. Maminka jako poslední instance, jako nejvyšší autorita.

„Pampelišky, tohle je ten policejní pes, co si ho sem přivedli ti dva policajti. Ti policajti, jak jsem se jim ztratila. Nic nám neudělá, neublíží nám, ale zato může hodně pomoci. Vyčenichá všechno, co bysme nikdy nenašly. A cítí nebezpečí mnohem dřív než my. A umí se dobře prát, kdyby nám někdo chtěl ubližovat. Jsem moc ráda, že je tu s námi. Třeba bude vědět, jak se sem dostal a vyvede nás zase ven.“

„To je dobře, že tě tu máme, pejsku. Jak se jmenuješ? Jak se vlastně jmenuje, mamko?“

„Víte, že ani nevím. Nemá to jméno na známce?“

„Myslíš průkazku? Policejní průkazku? Ne, tam jméno nemá.“

„Tak to mu, blešky, budete muset nějaké pěkné psí jméno najít. Třeba si na něj zvykne a bude na něj slyšet. Kdoví, jak dlouho tu s námi bude.“

„Mamko, neříkej nám před ním ‚blešky‘. Je to pes, začne se drbat. A bude se jmenovat Pes. Bude to pes Pes. Alespoň bude hned od začátku vědět, že mluvíme s ním. A nemusí si zvykat na žádné nové jméno.“

Někdy mě překvapují logické závěry mých dvojčat. Nebudu tu nic maskovat, jsem na ně pyšná. Jo, odvedla jsem dobrou práci.

Tak máme pejska. Vlastně psa Psa. Hlavně se ho teď musíme držet, aby se nám neztratil. Kde vlastně nechal své dva pány? No, ptát se ho nebudu, ještě by mohl vzniknout nějaký informační šum. A navíc ho nechci rozlítostnit.

Zvedli jsme se a vyrazili jsme dál. Všimněte si té změny v přítomnosti minulém – je tu s námi chlap. Směr jsme tentokrát odhadli jednoduše – podle našeho rozmístění v hnízdě. Dvojčata měla hlad a žízeň, ale držela se statečně. Já jsem měla hlad, žízeň a navíc strach, protože za mě odpovědnost nepřevzala žádná mamka.

A najednou jsem měla mokré oči. Poprvé za celou dobu mi v plné šíři došlo, že už mamku nemám. Tu hodnou, milou, podnikavou a obětavou mamku zničila nějaká temná síla, nějaké zlo, které předtím vzalo život malé Verunce Kotlářové a udělalo z ní smrtelně nebezpečnou stvůru, příšeru, která ohrozila i moje holčičky. Kdoví, kolik dalších obětí tu bezcílně bloudí a snaží se najít a zničit další ztracené a bezradné nešťastníky.

Slzy se mi kutálejí po tvářích a dělají mokré skvrny na triku.

Tak konec, zoufat si můžu až doma. Teď musím zachránit dvě malé, důvěřivé dušičky. A pes Pes mi s tím pomůže. Šli jsme volným tempem a snažili jsme se držet směr. Pes Pes měl viditelnou radost, že konečně našel smečku a hrdě se chopil funkce průzkumníka. Šli jsme v chumlu, z větší části jsme se drželi za ruce, jen pes Pes krok před námi kontroloval cestu.

Najednou pole skončilo. Neptejte se mě, jak je možné, že jsem nic neviděla předem, s předstihem alespoň několika desítek metrů. Nevím to a neumím si to vysvětlit stejně jako vy. Ničeho jsem si nevšimla a dvojčata také nic nehlásila. Prostě najednou krok před námi byl konec. Nemyslím tím konec pole, ale všeobecný konec, generální, univerzální konec. Pod nohama pole a metr před námi nic. Vůbec nic. Končilo tam pole, země, vzduch, světlo, prostor i čas. Před námi bylo tak prázdno, že i slovo „před“ ztrácelo smysl. Jako když narazíte na hranici prostoru počítačové hry a rastr textury se rozplizne do neurčita. Ale ani tehle příměr nevystihuje to, u čeho jsme stáli. Chybějí mi slova, kterými bych popsala to, co jsme viděli. Holky stály a měly pusy dokořán a mám opodstatněné obavy, že já jsem se netvářila

o nic lépe. Jen pes Pes zachoval dekorum. Lehl si vedle
mojí nohy, položil si hlavu na přední packy a vyhlížel klidně
a spokojeně. Vůbec jsem netušila, co podnikneme dál.

Vzpomněla jsem si na vyprávění, jak Mája
označovala ušlou cestu obilnými stébly. Utrhla jsem trs obilí.
Zkusmo jsem nabídla několik stébel děsivému ničemu před
námi. Pro ochránce přírody – při psaní této knihy
nezahynulo zbytečně žádné stéblo.

Šťouchla jsem tedy do prázdnoty. A stalo se ... nic.
To ale neznamená, že se nic nestalo. Stalo se. Stalo se NIC.
Prostě ve chvíli, kdy se stébla užuž dotýkala nicoty, se velmi
zjednodušeně řečeno, vše jakoby zastavilo. Ale takhle strohý
popis není ani zdaleka schopen přiblížit moje pocity. Zdálo
se, že stěnou před námi (která tam nebyla) končil vesmír.
A na to lidská řeč ani fantazie nestačí.

Zopakovala jsem pokus se stéblem. Opět nic.
Rozumně – mělo mě napadnout, že žádný předmět nejde
strčit do ničeho. Je to něco podobného jako dělení nulou, jen
v reálném světě. Dejte jednu pizzu čtyřem kamarádům tak,
aby vám nic nezbylo. Kolik dostane každý? Čtvrtinu, to je
zřejmé i plyšákovi. Ale zkuste tu samou pizzu dát nikomu,
aby nic nezbylo. A kolik bude mít každý? A už jsme u toho.

Paradox. Nesmysl. Nemůžu nacpat klas NIKAM, i když je tenký a normálně se vejde všude.

Takhle se sice o problému nechá mudrovat, dá se i podobně alibisticky vysvětlit, ale naživo to mozek nebere. Představivost i slova selhávají. Přestože jsem to zažila na vlastní vysušenou kůži, moje paměť se té vzpomínce brání a mozek se přízemně vzteká, když se objeví myšlenka, která se té nicoty týká.

Člověk není schopen přijmout absolutní NIC. Neví, jak se k němu postavit. Zkušenost nám říká, že všude něco je a za čímkoli stojí něco dalšího. Něco skončí a něco jiného rovnou začne. Končí pevnina, začíná moře, končí moře, je tu břeh. Ale tady končilo pole a dál už nic. Neplette si opravdové NIC s vakuem nebo něčím podobným. Vakuum obsahuje prostor, čas a tím i nekonečné možnosti zrození a smrti. Vakuum přetéká příležitostmi. NIC ne.

Nehýbaly jsme se a civěly jsme do prázdna. Pes Pes se postavil a drcnul mi čumákem do nohy. To mě probudilo. Nemůžu ztrácet čas planým zíráním do NIČEHO, nemáme jídlo a pití. Zvláště to pití už začíná citelně scházet. A jsem odpovědná za holky a vlastně i za psa Psa. Tímto ho oficiálně беру do party se všemi právy i povinnostmi podle společenské smlouvy.

Podrbala jsem psa Psa za ušima, vzala holky za ruce a vydali jsme se vlevo podle okraje pole. Pes Pes šel vpředu, nasával vzduch, četl v něm, co nás čeká a stal se naším průzkumníkem. Okolí bylo k uzoufání neměnné, vlevo pole, před námi pole, za námi pole a napravo ... to nechtějte ani vědět. Přiznám se, přesto, že jsem to Pampeliškám přísně zakázala, sama jsem občas zkusila šťouchnout do prázdna, ale bez úspěchu. Prostě se nestalo nic. Já vážně

nevím, jak to mám popsat, sama si to neumím vysvětlit. Řeknu to tak, že zamýšlená akce neproběhla, ačkoli moje tělo hlásilo splnění úkolu. Myslím, že na podobné zážitky není lidská psychika stavěna.

Holčičky si našly zábavu v házení drobných kamínků proti stěně NIČEHO. Neměla jsem z toho radost, ale nějak se bavit musely, aby se vyhnuly negativním myšlenkám a depresi. Se zájmem jsem sledovala letící kamínek. Vyletěl z dlaně, přiblížil se ke stěně, jako kdyby trochu zpomalil a pak nevím. Prostě nevím, další události můj mozek nevzal. Ptala jsem se dvojčat, co vidí, ale jejich zážitky byly podobné. NIC působilo podobně na dětskou i dospělou psychiku. Nakonec jsme se dohodly, že se té strany NIČEHO už nebudeme všímat. Bála jsem se, aby holkám nezůstaly nějaké následky, aby je netrápily noční můry.

Po nějaké době jsem opět vyhlásila všeobecný odpočinek. Pampelišky už sotva pletly nohama, já jsem před sebou viděla mlhu a netuším, jak bylo psu Psovi. Stulili jsme se do jednoho velkého klubička a asi hodinu jsme odpočívali.

A pak znovu na cestu, NIC po pravé ruce. Najednou se pes Pes rozběhl vpřed a skoro okamžitě nám zmizel

z očí. Vypadalo to, jako by se rozplynul, jako by si odskočil z našeho vesmíru. Zastavily jsme a bez dechu čekaly, co bude dál. Během krátké chvíle, tak za dvě až tři minuty, se pes Pes znovu objevil před námi, pěnu u tlamy a vyděšeně skučel. Jeden by nevěřil, ale dvě až tři minuty mohou být za určitých okolností neuvěřitelně dlouhá doba.

Nedalo se nic dělat, navěky tu stát nemůžeme, věc se musí prozkoumat. Vzala jsem psa Psa za vodítko a pomalu jsem postupovala vpřed. Najednou se rázem setmělo, tma byla okamžitá a v první chvíli zrakem neproniknutelná. Tušila jsem, kolik uhodilo. Zaslechla jsem svist a zahlédla nebo vycítila (tyhle vjemy se mi pomalu začaly prolínat) jsem nedaleko nad polem siluetu. Neměla jsem zájem se s ní blíže seznámit. Škubla jsem lehce za vodítko, pes Pes se vzepřel a tím mě dostal z té tmy ven. Ještě, že ho máme. Holčičky na něm byly nalepené jako blechy.

„Je tam ta vaše tma, Pampelišky. A viděla jsem přízrak. Nechápu, jak jste tu hrůzu mohly vydržet. Jste moje statečné holky.“

Holčičky se sice ohřály v pochvale, ale jinak byly vyděšené. Vzaly jsme psa Psa a nechaly se vést kolem Temné oblasti. Všimněte si, jak jsem jako správný

průzkumník a kolonizátor začala pojmenovávat probádaná, případně nepřístupná území. Pravda, spíš jsem se tu cítila jako vězeň, než jako svérázný druh prospektora. Ale pro dvojčata to byla dobrá prevence proti stresu a beznaději.

Šli jsme husím pochodem, pes Pes, já, Mája, Kája. Najednou se pes Pes zastavil a zavyl. Přemohla jsem se a udělala zkusmý krok do nebezpečí. Tma. Rychle jsem se vrátila zpátky. Otočili jsme se a zkusili další směr. A zase tma. Kudy bychom se jen měli vydat? Tma se kolem nás začala stahovat. Byli jsme nuceni vrátit se nazpátek k NICOTĚ. Pes Pes nás vedl a my jsme ho důvěřivě následovaly. Musela jsem ho trochu brzdit, protože tma se mu opravdu nelíbila a bylo to dobře znát na jeho nasazení. Tímhle tempem bychom brzy padly.

Tma nás doháněla. Vidět nebylo sice nic, ale asi jsme pochytily nějaké schopnosti od psa Psa. Vnímaly jsme jakési mrazení a cítily jsme, jak se nám ježí chloupky na krku. Uháněli jsme kolem NICOTY a raději nepřemýšleli. Už tak byly naše nervy napnuté k prasknutí a docházely nám síly. Zakopla jsem a v tu chvíli nás tma pohltila. Psa Psa jsem nepustila a dvojčata se mě také držela.

„Maminko, já se bojím Veruny.“

„Maminko, ona nás zabije jako babičku.“

„Nic nám neudělá. Už jsme na ni připravené, jsme tři a ještě máme psa Psa. Verunka nám ublížit nemůže.“

Holčičky se ke mně z obou stran silně tiskly a rozhlížely se. Všude tma, chtělo by se spát. Ale právě to nesmíme. Byli bychom pro Verunku nebo jakékoli jiné zlo, které se tu skrývá, snadná kořist. Přivázala jsem si psa Psa k zápěstí, aby se mi nevytrhl.

Uvědomila jsem si, že slyším slabý svištivý zvuk. Zírala jsem do tmy směrem, odkud se ozýval. Zdálo se mi, jako by tam něco prosvítalo. A pak se mi najednou podařilo zaostřit a rozklepala jsem se hrůzou. Několik kroků od nás se vznášel přízrak Verunky a hladově na nás civěl.

k) Tma

Semkli jsme se jako kuřata a čekali, co se bude dít. Pes Pes se třásl po celém těle a holky byly ke mně úplně přirostlé jako kusy borky ke kmeni stromu. Verunka se jen tak vznášela, jako by ji na místě držel neviditelný vlasec. Pomalu se otáčela a vtom jsem si všimla, že místo očí má v sinavě bledé tváři pouze dvě tmavé skvrny. Byl to příšerný pohled. Udělalo se mi slabo a polil mě ledový pot.

Musela jsem se ale vzchopit a dostat Pampelišky z toho nebezpečného místa. Opatrně a podle mého názoru i nenápadně jsem se skrčila a sebrala ze země hroudu hlíny. Ve chvíli, kdy jsem měla dojem, že Veruna nezírá přímo mým směrem, hodila jsem hroudu co nejdále od nás a ta při dopadu způsobila v tom přízračném tichu nečekaně vydatný rámus. Verunka se bleskurychle ohlédla a okamžitě vyrazila za hlukem, ale vzápětí se obrátila a zamířila k nám. Rozběhly jsme se bezhlavě cestou necestou co nejdále od přízraku a naši rychlost zvyšoval šílený strach. Tu mě něco napadlo.

Nečekaně jsem zabrzdila a strhla obě holčičky k zemi. Snažila jsem se být co nejjemnější, směřovala jsem

jejich pád na mě, ale pochopitelně nějaká ta modřina a odřenina bude. Hladový přízrak Verunky přeletěl nad námi a hnal se dál za uhánějícím psem Psem. Bylo mi to moc líto, asi mě za to odsoudíte, ale nenapadl mě jiný způsob, jak setřást Verunku a zachránit tak holčičky i sebe.

Seděly jsme přikrčené k zemi jako pěny a čekaly jsme, až bude přízrak dost daleko. Hlavou mi táhly rozcupované kousky myšlenek a postřehů a v tu chvíli jsem si uvědomila, co mě na Verunce nejvíce děsí. Neměla žádný typický výraz zloby nebo podobných emocí. Kdyby se tvářila zuřivě, kdyby běsnila, bylo by to pochopitelné a pro mě přijatelné. Ale Verunka se chovala chladně jako robot s běžícím programem. Bylo to zlo samo. Ale konec filozofování, jestli chceme přežít, je zapotřebí rychle jednat.

Zvedla jsem dvojčata a co nejtíšeji jsme se vydaly opačným směrem než pes Pes a Verunka. Necítila jsem se moc dobře. Už nějakou chvíli se mi dělalo nevolno a po čele mi stékaly stružky ledového potu. Držela jsem holky za ruce a cítila jsem, že jsou také chladné. To hrozné prostředí nás pomalu zabíjí. Tedy zatím pomalu. Mája a Kája začaly potichu vzlykat. Bylo nám hůř a hůř. To jediné, co jsme v tu chvíli chtěly, bylo lehnout si na zem, zavřít oči a odevzdaně čekat na nevyhnutelný příšerný konec.

Nevím, co to způsobilo, asi mě osvítil Duch svatý, ale znenadání mi došlo, že vlastně zažíváme podobné stavy jako dříve (zdálo by se, že už to bylo před mnoha lety) na naší oblíbené cestě. Tam jsme ale měly před očima cestu, směr, cíl a bylo jednodušší se s těmito pocity slabosti a nevolnosti vypořádat.

„Pampelišky moje, tohle naše špatně znamená, že někde hodně blízko je nějaká změna. Musíme jít směrem, kde nám bude nejhůř a tak se zbavíme Veruny,“ šeptala jsem téměř neslyšně.

Ten nejhorší směr jsme našly celkem rychle. Udělalo se nám naprosto příšerně, tělo přestalo fungovat, žaludek i hlava v křečích a zhroutily jsme se k zemi. Nevím, kde se v nás vzalo tolik síly, že jsme se dokázaly nepustit. Pak se s námi všechno zatočilo, rozostřil se zrak a ztratily jsme vědomí.

Tentokrát jsem se probrala jako první. Obklopovala nás šedivá mlha, skrz kterou prosvítala naše stará známá cesta. Nebo alespoň cesta velmi podobná. Člověk by si s ní připil na šťastné shledání. A to jsem si zpočátku myslela, že nic horšího než ta polní cesta není. Všechno je relativní.

Chvilku jsem jen tak ležela a dopřávala jsem si přepych pomalého přicházení k plnému vědomí. Po chvíli se začaly vrtět a převalovat i holky. Objala jsem je kolem ramen (ramínek, buďme přesní, jednou to třeba bude někdo číst) a lehce je k sobě přivinula. Pampelišky se mi zavrtaly do podpaží a ještě asi dvě minuty jsme si hrály na spící rodinku. Pak jsme se posadily a protáhly jsme se. Je to nepochopitelné, ale cítila jsem se odpočinutá.

Opatrně a ostražitě jsme se zvedly a rozhlížely se, jestli na nás odněkud nevyletí s dráповitě roztaženými prsty Veruna, jestli se k nám znovu nepřidá pes Pes, ale pusto a prázdno. V případě Veruny jsme to uvítaly, ale pes Pes chyběl a dvojčata se pro něj rozplakala. Tiskla jsem je k sobě, hladila po vlasech, utěšovala jsem je a přitom jsem se snažila přijít na to, co mě tak neuvěřitelně znervózňuje. A pak mi to najednou došlo.

Nestály jsme na cestě, ale visely jsme několik centimetrů nad ní.

Pochopitelně jsme nepoletovaly jako ta příšerná Veruna, to by se přehlédnout nedalo, ale seděly jsme a následně stály na pevném podkladu. Mezi viditelnou zemí a námi nicméně svítila zatraceně zřetelná mezera. Jako kdybychom stály (už tu s námi není pes Pes, takže „stály“

s tvrdým „y“) na několikacentimetrové vrstvě měkkého plexiskla. Holčičky si všimly mého tupého výrazu a zadívaly se směrem, kterým jsem tak konsternovaně civěla a tvářičky se jim nakrabatily.

„Mami, já vůbec necítím ty kamínky, na kterých stojíme. Já asi lítám. Nejsem už jako Veruna?“

„Holky, já nevím, co se to děje. Jako Veruna nejsme, pořád jsme to my, ale ten náš svět je pár centimetrů pod námi. I když ta cesta také vlastně není tak docela náš svět.“

Vydaly jsme se po cestě. Vzhledem k tomu, že jsme vůbec netušily, kde jsme a kterým směrem je náš cíl, šly jsme jen tak nazdařbůh. Cesta se táhla několik centimetrů pod našima nohama a měla jsem pocit, že se jí nepatrně, po milimetrech vzdalujeme. Asi po pěti minutách se moje podezření potvrdilo. Doslova jsme se vznášely už pomalu píd' nad cestou (velikost jednotky najdete na Internetu). Bohužel se nedalo žádným způsobem odhadnout, jak bude situace vypadat dále. Jediné, co mě pozitivně překvapovalo, že u mě téměř zmizely pocity žízně a hladu. Zeptala jsem se cácorek a ty na tom byly podobně. Jako kdyby se během našeho spánku někdo postaral o naše základní fyzické potřeby. Jako kdyby měl někdo zájem, abychom nezemřely

vyčerpáním na cestě, bez následného využití. Brr, mráz mi z toho leze po zádech.

Když jsem si uvědomila, že jsme obklopené čímsi zcela neviditelným, že naše realita se sice prolíná s tou, na kterou jsme zvyklé, ale je zjiitelná jen hmatem, jen silou, padly na mě klaustrofobické pocity a začalo se mi špatně dýchat. Nevím, jestli máte s klaustrofobií nějaké zkušenosti, ale představte si, že jste v neprodyšné, nerozbitné a navíc neviditelné kapsli. Nevíte, kolik vám zbývá vzduchu a jestli se někdy dostanete ven. Máte pocit, že se prostor kolem vás uzavírá, že se na vás tiskne ze všech stran, že se nejdříve nebudete moci hýbat a pak už ani dýchat.

V takové chvíli je dobré se něčeho napít, aby se zklidnily polykací svaly, ale naše láhve už byly tak prázdné, že se z nich pomalu prášilo.

Zmocnila se mě téměř nezvládnutelná panika. Docházel mi vzduch (v mých představách), ledově jsem se potila a třásla jsem se pocitem, že narazím na konec kapsle a nebudu se moci vrátit, narovnat, rozpažit, nadechnout se ...

Psychicky jsem se zmítala v obsedantních představách, má duše vřískala hrůzou. Nikdy jsem takový

stav nezažila. Pravda, nemám příliš v lásce výtahy, vzadu v autě mám také poněkud stísněné pocity, tlačenicím v obchodech i kdekoli jinde se snažím vyhýbat, ale opravdový klaustrofobický tlak jsem zatím nepoznala. Kolena se mi podlamovala, nohy byly jako z gumy a nakonec mi nezbylo nic jiného, než si sednout a uklidnit se. Vzala jsem Pampelišky za ruce. Udiveně na mě pohlédly.

„Potřebuju vás, holky moje,“ dostala jsem ze sebe a snažila jsem se nezačít hysterčit, brečet a tak podobně. Holky mě starostlivě sledovaly. Třásla jsem se, zatínala jsem zuby a snažila jsem se co nejrychleji psychicky sebrat, než se to moje rozpoložení projeví i na nich.

Stisk malých ruček a pomalé povrchné dýchání mi nakonec pomohlo. Uvolnila jsem břišní svaly tak, aby to ještě bylo společensky únosné, pomalu jsem se zvedla, protáhla jsem se, rozpřáhla ruce, nádech, výdech, předklon, záklon. Žádná neviditelná bariéra mi v tom nebránila a postupně jsem se uklidňovala. Srovnala jsem rozpuštěné myšlenky a znovu jsme se mohly vydat na cestu. Spíše tedy mohly bychom, protože nás už znatelně opouštěly síly a žízeň se znovu začínala stávat nesnesitelnou.

Pomalu jsme se táhly po cestě. Přesněji řečeno nad cestou. Chybělo mi štěbetání mých Pampelišek. Holčičky šlapaly úplně potichu, dívaly se před sebe a trpěly jako dospělé. Upřímně nenávidím svět, ve kterém je možné takhle trápit děti.

Cesta náhle vedla do mírného kopce, ale náš prostor měl stále stejný sklon. Během několika kroků jsme zase stály na pevné zemi. Alespoň jsme si to pro klid duše sugerovaly. Netušily jsme, co nás čeká na dalších metrech našeho nedobrovolného putování. Půjdeme už zase normálně po cestě? Ne, že by bylo o co stát, téhle cesty jsme měly všechny tři už plné zuby, ale pořád to bylo lepší, než výlet pár centimetrů nad zemí.

„Mamko, já tam šlápnu. Bojím se, nechce se mi, ale šlápnu tam.“

„Ne, Májinko, včelko moje, tohle nemůžeš udělat ty. Dítě nemůže takhle riskovat kvůli rodičům. Ten krok musím udělat sama a taky ho udělám. Jsem větší, silnější než ty a hlavně, hlavně jsem rodič. A vůbec, máma se musí poslouchat.“

A vstala jsem a vykonala ten důležitý krok. Malý krok pro člověka, ale neuvěřitelně adrenalinový zážitek pro chudáka mámu dvou osmiletých lidských mláďat.

Chvilka napětí. Tak malá soutěž o ještě menší ceny: Co si myslíte, že se stalo? Možnosti A, B nebo C vám nenabídnu, napište si svou verzi podle vlastní fantazie a zkuste porovnat s příběhem. Můžete i napsat na adresu maja.kaja.dvorak@email.cz.

A teď prozradím řešení naší kvizové otázky. Ponořila jsem se po kotníky do cesty. Nebo do původní cesty. Vlastně ani nevím, jak to popsat. Bylo to podobné, jako bych bosá stála v hodně jemném polystyrenu. Moje nohy se prolínaly se zemí, s povrchem cesty. Cítila jsem bezbolestný tonus, nějakým mně nepochopitelným způsobem jsem vnímala jednotlivé části země, kterými pronikala moje noha a naopak. Krajně nezvyklý pocit. Podivný. Možná máte jiné zkušenosti, ale já se obvykle s okolním prostředím takto neprolínám. Z mého pohledu byla cesta téměř jako plyn, pokud si umíte představit plyn, který by obsahoval pevné hrudky.

Zkusila jsem udělat další dva kroky. Hranice cesty, její hladina nebo jak bych to nazvala, na mých nohách stoupla o pár centimetrů. Při došlapu jsem cítila podobné

stavy, jako když si po hezkém a vydatném večeru čistíte zuby. Trochu to tahá, ale máte po tom takový příjemně hygienický pocit. Tady to bylo podobné, jen v mnohem větším měřítku. A to už není tak příjemné. Zkuste si představit, že se vám do nohou dostávají mikroskopicky tenká vlákna, takové pavučinky, nitky a když tu nohu zvedáte, že je vám z těla cosi vytahuje. Nebolí to, ale radost to člověku neudělá. Důležitá otázka ale zní: Není to nebezpečné?

Musím to důkladně otestovat, než do cesty vběhnou Pampelišky.

Prošla jsem se po cestě několikrát tam a zpátky. Žádná zranění ani poškození jsem na sobě nepozorovala. Možná, když se nad tím zpětně zamyslím, možná to začínalo trochu svědit. Nepouštěla jsem se daleko. Vždycky jsem se vzdálila jen několik metrů od dvojčat a hned jsem se zase vrátila, aby nás nějaká nepřátelská síla opět nerozdělila.

Po několika minutách to holčičky už nevydržely a rozběhly se ke mně. I tak mě mile překvapily, jakou měly trpělivost. Vzaly jsme se pevně za ruce a čapími kroky jsme se opatrně vydaly na další etapu.

Ušly jsme další kus cesty. Bleškám už sahala skoro po kolena. A v tu chvíli jsem před námi na cestě zahlédla cosi podivného, nepravděpodobného.

I) Dva světy

Tenhle trik jsem se naučila od Šáhrazád. Ta byla první, která dokázala udržet zájem posluchačstva přerušováním příběhů právě v tom nejzajímavějším. „Šáhrazád dlouho králi vyprávěla, tisíc a jednu noc jí naslouchal.“ V současné době tuhle techniku používá kdejaký autor seriálů nebo filmů, od kterých lze očekávat nějaké to pokračování. Čtenář, rozmrzelý čtenář ví, že je autorem manipulován, ale stejně chce vědět, co to tam ta hrdinka viděla. Chudák se musí prokousat celým odstavcem nic neříkajícího textu a neví, jestli na něj na konci čeká sladká odměna v podobě drastických výjevů nebo potrestání bídáka. Nechci poctivého čtenáře zdržovat a otravovat více, než je nezbytně nutné a proto se urychleně vracím do děje. Stejně tenhle odstavec většina z vás přeskočí a co si budeme povídat, o moc nepřijde.

Stály jsme tedy zabořené do cesty, jinými slovy – rostly jsme z cesty. Vybavila se mi analogie s Verunou a ležící mamkou. Několik desítek metrů před námi leželo cosi. Vzhledem k lehké mlze bylo vše na hranici viditelnosti, ale i tak Pampelišky poznaly psa Psa. Spíš tedy určité znaky, které našeho kamaráda připomínaly. Na psa Psa byla ta věc ale příliš veliká. Pomalu jsme se blížily. Holčičky už

byly opatrné, měly děsivé zkušenosti s babičkou a Verunkou.

To neurčité něco, co v sobě obsahovalo našeho psa, se nehýbalo. Zkusila jsem tiše zavolat, ale nedočkala jsem se žádné reakce. Došly jsme k záhadnému objektu na vzdálenost několika kroků. Udělalo se mi nevolno a Kája začala dávit. Mája zbledla a držela se za námi.

Sebrala jsem veškerou morální i fyzickou sílu a opatrně jsem se přiblížila až k té příšerné kupce. Předemnou se ježila a proplétala odporná a strašidelná směs psa, člověka a uniformy. Člověk i pes se prolínali tak plynule, že se nedalo poznat, kde končí jeden a začíná druhý. Celé se to chvělo jako rosol.

Hledala jsem něco jako větev, nějaký klacek, tyč nebo prostě něco, čím bych mohla zpozvdálí do té nešťastné hromádky šťouchnout, abych zjistila, jestli je schopna vykazovat nějaké životní projevy. Pochopitelně, nic takového v okolí nebylo. Štěrk, hlína a pole s obilím. Zapojila jsem veškerou statečnost a dloubla jsem do té příšernosti botou. Ozvalo se vydechnutí nebo zasyčení nebo co to bylo. Jako když šlápnete na vlhkou školní houbu na tabuli.

Lekla jsem se a rychle ucukla. Reflexy mě zatím ještě neopouští. Z nešťastné hromádky se ozval tichounký sten. Ono to žije! Cítila jsem, jak mi žaludek začal kmitat nahoru a dolů. Ta hrůza, ten živočišný mix psa a člověka je ještě naživu, žije, dýchá a cítí. Děs a hnus mě obcházeli. Ta bolest, co musela cítit ta příšerná kupka přede mnou, se nedala ani představit. Sebrala jsem veškerou svou psychickou odolnost a přisedla jsem do dřepu vedle toho stvoření, přesněji spíš znetvoření.

V místě, kde se dala tušit hlava, se pootevřelo oko. Opět mě cosi zašimralo v krku. Přemohla jsem se a velmi opatrně se dotkla té zoufalé ležící bytosti v místě, kde vyčnívala Martinova bota. Pomalu jsem se uklidňovala a začala jsem přemýšlet, co se tu vlastně mohlo stát. Sice jasně vidím, že mám tady před sebou vlčáka smíchaného s policistou, ale jak jen k tomu, proboha, mohlo dojít?

„Maminko, můžeme si také pohladit toho pejska?“

Stydím se, asi budu špatná matka, ale na okamžik jsem na Pampelišky úplně zapoměla. Stály asi dva metry za mnou a sklíčeně sledovaly tu nebohou dvojici spojených chudáků a mě, jak se jich s hrůzou dotýkám.

„Holky, zatím ne, ještě chvíli počkejte. Nejdřív to prozkoumám sama a pak uvidíme. Ale dobře všechno pozorujte a hlídejte, kdyby se dělo něco podezřelého. Dělejte mi stráž.“

Holčičkám se viditelně ulevilo, že mají alespoň dočasný zákaz hlazení toho strašidelného tvora, přiblížily se o několik centimetrů a dávaly bedlivý pozor. Znovu jsem položila ruku na toho zdeformovaného chudáka. Ani snad nemusím zdůrazňovat, že do míst, kde se jeho části neprolínaly.

„Slyšíš mě? Nebo slyšíte mě?“, zkusila jsem bytost oslovit. Pootevřené oko zamrkalo.

„To mrkání je odpověď?“ Další zamrkání.

„Mamko, on s tebou mluví. Je to náš pes Pes.“

„Ty jsi blbá, to není pes Pes. To je pes s člověkem. Pes a člověk dohromady. Je to vlkodlak.“

„Nebud’ na Máju ošklivá. Myslím si, že to není vlkodlak. Ještě zjistíme, co se tu vlastně stalo. Pes Pes se nějak smíchal s policistou, který šel se mnou na druhou, záchrannou výpravu. Takhle vlkodlaci nevznikají. Musíme

přijít na to, jak k tomu došlo. A hlavně, holky, hlavně se tu nehádejte.“

Znovu jsem se obrátila k ... já nevím, jak mám tu směs člověka a psa nazývat. Přece ji nebudu pořád jenom opisovat. Musím si ji nějak označit, jednak se tím k tomu stvoření přiblížím a za druhé bude vyprávění plynulejší.

Řekněme, že ho budu nazývat Rex. Jako komisař Rex. Pes a současně policista. Víím, je to ode mě neuctivé a možná, že i hnusné, ale musím si ho (nebo snad je) nějakým způsobem zlidštit. Nebo bych jim také mohla říkat „kluci“. To možná bude lepší. Rex by si mohl myslet, že si z něj dělám legraci. Takže – kluci.

„Kluci, nejsem schopna poznat, s kým vlastně mluvím. Předpokládám, že s policistou, ale po tom, co všechno jsem už tady zažila, nejsem si jista vůbec ničím. Chtěla bych vědět, co se tu vlastně stalo. Chtěla bych vám nějak pomoci. Ale vůbec nevím, odkud začít. Rozumíte mi?“

Zamrkání.

Bleskl mi hlavou nápad. Sice není původní, ale kdo z nás je ve všem zcela původní? Jde o to, umět si poradit.

„Kluci, něco mě napadlo. Můžeme se domluvit. Budu podle abecedy vyslovovat hlásky a když se trefím, zamrkáte. Dvojčata budou správná písmenka zapisovat do mobilu a hádat správná slova. A třeba z toho nakonec budeme moudřejší. Rozumíte mi?“

Zamrkání.

„A ... B ... C ... D ..“ - Mrk! Máme „D“. Je to zvláštní, ale komunikace bytosti nesmírně sblížuje. Ještě před chvílí jsem se na kluky dívala s hrůzou, odporem, hnusem a děsem a najednou si tu povídám s kamarádem. Nebo s kamarády.

„A ... B ... C ... D ... .. U ... V ..“ - Mrk! Sláva, „V“. Už jsem se začala obávat, že konverzace skončila. Takže hledané první slovo začíná na „DV“.

„Je to slovo ‚Dvě?‘“, zeptala se Kája. Nic. „Dva?“ Zamrkání. První celé slovo. Úplně nás zahřál pocit neobvyklého úspěchu. Připadalo mi to jako rozhovor s mimozemskou civilizací nebo jako práce s duchařskou tabulkou. Opojeni zdarem jsme pokračovaly.

„Další slovo?“ - Souhlas.

„A ... B ... C ... .. R ... S ..“ - Mrk!

„A ... B ... C ... .. U ... V ..“ - Mrk!

Jak už je mým zvykem, zkrátím to. Celý rozhovor trval dost dlouho, ale Pampelišky byly nadšené. Po velmi dlouhé době měly nějakou smyslupnou práci a zábavu a mohly se odreagovat. Dozvěděly jsme se následující:

V místě, kde se právě nacházíme, se prolínají dvě roviny, dva světy. To pro nás už nebylo žádné překvapení. Policista, jinak křestním jménem Martin (holky by z něj vytáhly i oblíbené jídlo, kdyby měly dost času), šel sám po cestě. Sám proto, že druhý kolega, jinak také Michal (rovněž zásluha dvojčat), zmizel. Detaily nevíme. Najednou se nedaleko od cesty v poli objevil pes. Vlčák. My pochopitelně víme, kde se tam vzal. Utíkal před Verunou a podařilo se mu uprchnout z temné oblasti. Martin ho okamžitě poznal, zaradoval se a zavolal na něj.

„Rexi!“

Ne, tohle není vtip ani smyšlenka, je to práce Pampelišek, které nedokázaly přenést přes srdce, že náš kamarád pes Pes nemá pořádné jméno. Nedaly pokoj, dokud právě jméno z Martina nevydolovaly.

Pes se ke svému pánu nadšeně rozběhl. Dorazil k Martinovi, vyskočil a chtěl se o něj opřít tlapami. A tak došlo k tragédii, jejíž výsledek teď ležel před námi na cestě.

Martin s Rexem měli bolesti. Strašné bolesti. A my jsme nevěděly, jak jim pomoci. Vodu jsme už neměly, kluci byli v tomto stavu zcela nepohybliví a neměly jsme nejmenší tušení, jak je od sebe oddělit. Obě holčičky si statečně lámaly hlavu, ale na nic, co by se dalo realizovat, nepřišly. A jen tam tak stát a nic nedělat, to také nemělo význam. Vlastně to byla ta nejhorší varianta, protože čas pracoval proti nám.

Bylo by šikovné, kdyby některá z nás tří zůstala u kluků a druhé dvě se vydaly na průzkum, ale to bychom se zase musely rozdělit a k tomu nás nemohlo přesvědčit vůbec nic.

Obrátila jsem se bezradně ke klukům: „Nemáte náhodou nějaký nápad, co bychom pro vás mohly udělat a přitom se od sebe nerozdělit?“

Kluci souhlasně zamrkali. Že by se přece jen rýsovala nějaká cesta?

m) Michal

Mobil, Pampelišky a znovu nastal výslech Martina s Rexem. Nebylo to vůbec snadné. Sami vidíte, že některé zážitky vám popisuju jen s velkými obtížemi, protože nás potkávají situace a prostředí, na které nejsme z dosavadního života nijak připravené. Někdy je velmi zapeklité popsat běžnými prostředky to, co právě prožíváme. A kluci, ti si museli vystačit s pouhým mrkáním.

Po další půlhodině byly holky zcela vyčerpané, mně už šla také hlava kolem, ale výsledek, alespoň částečný, se přece jen dostavil. Už jsem se zmiňovala o našich mobilech, že sice svítily, ukazovaly čas, ale k volání byly zcela nepoužitelné. Ale byla tu i jiná možnost spojení. Martin byl přece policista a jako takový měl u sebe vysílačku. A na rozdíl od mobilů, které pro komunikaci potřebují ještě aktivního operátora, který v naší dimenzi nebo kde to vlastně jsme, prostě neexistoval, vysílačky potřebují jen jedna druhou.

Další plán byl následující: Vezmeme si od Martina vysílačku, půjdeme dál po cestě a pokusíme se kontaktovat druhého policistu. Pokud někde bloudí, mohly bychom mu pomoci a on nám a jestli už nedejbože není mezi živými

a přesto z něj není Veruna, vzaly bychom si i jeho vysílačku. Jednu bychom potom daly Martinovi s Rexem, druhou bychom si nechaly a můžeme tak Martina informovat a s případnou pomocí podle signálu i vyhledat.

Plán to byl za daných okolností dobrý, možná nejlepší, ale měl spoustu úskalí (napsala bych „četná úskalí“, ale to už bych si opravdu začala připadat jako literát). Tak v první řadě bylo mimořádně problematické dostat se ke zmiňované vysílačce. Byla jako naschvál uložena právě v místech, kde se Martin s Rexem nejvíce prolínali. Pokud necháme stranou naše pocity nejvyššího odporu při dolování vysílačky, způsobila by manipulace s vysílačkou klukům nepochybně nesnesitelnou bolest. Zmítat se sice nemohli, zvuky téměř nevydávali, ale chvěli se velmi intenzivně.

Vysílačka jedním rohem vyčnívala asi na dva centimetry z mixu obou kluků. Opatrně jsem ji sevřela dvěma prsty a zkusila vytáhnout. Nešlo to. Protitah vyvolával dojem, že je zapuštěná v gumě. A na Martinovi s Rexem bylo vidět, že trpí. Zkusila jsem to ještě jednou a silněji. Cosi zapraskalo a přístroj se povysunul o několik milimetrů. Kluci se roztřáslí.

„Kluci, vydržíte to?“

Po chvíli váhání zamrkání. Nevím, jestli bych dokázala být tak statečná jako oni. Bylo mi jich neskutečně líto. Ale neměla jsem na vybranou. Dvojičata mě sledovala a po tvářích se jim koulely slzy. Rozhodla jsem se. Zaberu, zaberu rychle a silně a buď se to povede nebo se na to vykašlu. Víc sil v sobě prostě nemám. S tím se nedá nic dělat. I tak si myslím, že je překvapující, že ještě fungujeme.

Důkladně jsem osušila opocené prsty, uchopila jsem vysílačku co nejpevněji, nadechla jsem se, hodila všechny pochybnosti za hlavu a prudce trhla. Vysílačka vyletěla do vzduchu a kluci vydali sice bolestný, ale přece jen úlevný sten. Zvuk jako ze záhrobí. A hned se zase musím pochlubit svými včelkami. Mája byla natolik duchapřítomná, že se vrhla po letící vysílačce a Káju chválím za to, že se nepokoušela být také první a dokonce sestřičce uhnula z cesty. Mája ulovila vysílačku a zabránila tak jejímu poškození. Odnal to odřený loket, ale holčičky už byly natolik otlučené, že si toho Mája skoro ani nevšimla. Bohužel jsem neměla čím jí ránu očistit, tak jsem jí ten loket jen olízala do čista. V živočišné říši to tak samičky svým mláďatům dělají.

Celá operace s vysílačkou nás všechny zcela odrovnala. Chvíli jsme jen tak zpola seděly, zpola ležely

a Mája pevně svírala ukořistěnou vyslačku, aby se jí neztratila.

Nebylo už nač čekat, každá další minuta mohla rozhodovat o životě a smrti kohokoli z nás. Zvedly jsme se, oprášily a ve zbědovaném stavu jsme se pomalu, ale rozhodně vydaly původním směrem. Naše rovina (nebo dimenze, jak se vám to líbí) se k mojí úlevě zase začala pomalu vynořovat z cesty a dvojčata přemýšlela (nahlas, jak jinak), proč se Rex s Martinem tak promíchali a my s cestou ne. Obrátila se s tou otázkou na svého vševědoucího.

„Nevím, Pampelišky“, odpověděla jsem. „Tady se děje spousta věcí, které si neumím nijak vysvětlit. Třeba to může být tím, že se potkaly dva živé organizmy, zatímco cesta živá není. Ale obdivuju vás, že o všem dokážete takhle přemýšlet. Jednou nám ty vaše chytré hlavičky zachrání život.“

„A mamko, co kdyby byla v té cestě nějaká žížala? Nebo třeba myš?“

„Tak to opravdu nevím, co by se mohlo stát. Rozhodně nemám nejmenší chuť to vyzkoušet. Ale přece jste si už dříve všimly, že tu nic nepoletuje, nebzučí a nedělá

pupence. Kromě Veruny teda. Tak asi nebude nic ani pod zemí. Jinak bychom to určitě ucítily.“

„Ještě, že jsme všechny byly v jedné rovině, když jsme se potkaly“, neodpustily si holky.

Během těchto myšlenek jsme opakovaně zkoušely volat druhou vysílačku, ale bez úspěchu. Musely jsme dávat pozor, abychom nevybily baterii, pak už by nám vysílačka mohla posloužit jen jako zbraň. Přiblížily jsme se k další křižovatce.

„Včelky, nebudeme spoléhat na to, že se vzájemně udržíme. Něco by se mohlo stát, pustíme se a už bychom se třeba nikdy nesetkaly. Víte, co uděláme? Svážeme se. Svážeme si k sobě ruce tkaničkami od bot.“

To se Pampeliškám líbilo a hned si začaly vytahovat tkaničky z bot. Ještě, že jsem matka zaostalá, která dětem nekupuje boty se suchým zipem.

K levé ruce jsem si dvojmo přivázala Káju, k pravé Máju a pak se holky přivázaly ještě navzájem jedna k druhé. Tvořily jsme spolu takový ne zcela pravidelný trojúhelník. Opatrně jsme se blížily ke křižovatce.

Co nás tam asi čeká? Záchrana, zkáza, bolest a nebo třeba vůbec nic? Ne, něco se stane, každá křížovatka zatím znamenala velkou změnu a nevím, proč by právě tahle měla mít nějaké výjimky. Pomalu, krůček po krůčku jsme se přibližovaly. Byly jsme celé napnuté očekáváním co se stane, kdy se to stane a co ucítíme. Zatím se ale nedělo vůbec nic.

Nic, ani to nejmenší. Jen ta Kája nějak trhá tou tkanicí, až to bolí. A Mája totéž. Co to do těch holek jen vjelo? Takové mám starosti a ony mi ještě přidělávají další. To by se na to člověk vykašlal.

„Mami, Karolína se na mě hnusně dívá. Dej jí facku, nebo to udělám sama.“

„Mami, vona mě schválně tahá za šňůru. Takhle. Já chci, aby jí bylo špatně.“

Už už jsem měla na krajíčku nějakou špičatou odpověď, ale v tu chvíli mi všechno došlo. Křížovatka. Tahle si hraje dost nevybíravě s naší psychikou. Přestože jsem měla sto chutí Pampelišky roztrhnout, zmydlit a zadupat, přemohla jsem se a pokusila jsem se jim situaci vysvětlit. Nebraly to. Dívaly se na sebe jako dvě vzteklé feny a v momentě, kdy jim došlo, že tu druhou nepotrestám, se

jejich zášť obrátila i proti mně. Bylo pro mě nesmírně těžké zachovat chladnou hlavu, když ke mně byly připoutané ty dvě malé odporné bestie. Zmlátit je, seřezat je obě na jednu hromadu, vytlouct z nich ty jejich hnusné černé duše.

Ve chvílce dočasného vyjasnění jsem popadla obě malé čarodějnice, trhla jsem jimi a vtáhla jsem je do křížovatky. V jednu chvíli jsem je nenáviděla tak, že bych je zabila, pohřbila bych ty jejich nenávislné škleby a pak se moje pocity ještě více vyhrotily, až jsem měla před očima jen zlobu jako šmír. A najednou se ve mně něco zlomilo a seděla jsem společně s Pampeliškami za křížovatkou. Všechny jsme byly docela propocené a psychicky dočista prázdné.

„Maminko, to bylo strašné. Já vás mám obě moc ráda. Já, já vůbec nevím, co to bylo. Já se stydím.“

Vzala jsem Máju i Káju kolem ramen a přivinula je k sobě. Všechny tři jsme to objetí potřebovaly jako živou vodu.

Vznikl nový problém. Jestli se teď nějakou šťastnou náhodou dostaneme k vysílačce druhého policisty, Michala, jak už holky stačily vyzvědět na Martinovi, nemáme žádnou normální možnost se vrátit zpátky k Martinovi s Rexem.

Křížovatka nás v opačném směru ještě nikdy nepustila. Pokaždé jsme to sice nezkoušely, ale pár neúspěchů by tu bylo. Zatím ještě ale druhou vysílačku nemáme, takže navrhuju řešit tento problém, až nastane. Pokud ovšem nastane.

Nevím, pokolikáté už jsme se zvedly. Rozvázaly jsme tkaničky, vrátily je zpátky do bot a daly se na další pochod bez jasného cíle. Tedy cíl byl zřejmý, východ z cesty do naší sladké milé reality nebo alespoň druhý policista. Ale kde je hledat?

Slunce bylo přibité uprostřed uměle působící jednoduše modré oblohy a my jsme sotva pletly nohama. Kája se zničehonic zapotácela, nohy se jí podlomily a šla k zemi. Mája se na ni podívala, zastavila se a padla také. Stejně je skoro zázrak, že vydržely tak dlouho. Moje nohy už také delší dobu žily svým vlastním životem. Vůbec jsem neměla představu, jak dlouho už bloudíme tímhle peklem. Doklopýtala jsem k Pampeliškám a těžce žuchla mezi ně.

„Mami, já už nemůžu. Už nemám žádný benzín.“

Přes děsivě bezútěšnou situaci mi to přišlo natolik komické, že jsem se nahlas zasmála. Moje včelky se ke mně přidaly a v okamžiku jsme se všechny tři hystericky smály

a smály a nebyly jsme k utišení. Smály jsme se, pištěly, zalykaly se a přitom nám slzy tekly proudem. Vůbec jsme se nedokázaly uklidnit. Jakmile některá z nás na chvíli přestala, aby se alespoň pořádně nadýchla, stačil pohled na rozesmáté obličej ostatních dvou a znovu začala hýkat a náš společný vřískot nebral konce.

Ale v jednu chvíli jsem přes slzy v ořích prohlédla a zachytila jsem pohyb nedaleko od nás. Rychle jsem k sobě přitáhla obě dvojčata. Po cestě se někdo blížil. Holky ztichly a sledovaly příchozího.

Zkusila jsem ještě jednou už skoro vybitou vysílačku. A povedlo se! Postava si sáhla k boku a nám hned bylo jasné, o koho se jedná.

„Michale!“ zavolala jsem.

Přesněji řečeno snažila jsem se zavolat, ale přes má vyschlá ústa se už překulilo jen takové slabé šustivé chroptění. Zamávala jsem. Člověk na cestě také zamával. Asi byl poraněný, ten pohyb nebyl úplně elegantní. Naše vysílačka zachrastila. Uvědomila jsem si, že ani nevím, jak se přijímá nebo posílá hovor. Holky se sáply po vysílačce ve snaze ukořistit pro sebe kousek slávy.

Michal se blížil. „Nepředstavuje další nebezpečí?“,
prolétlo mi hlavou.

n) Plán

Michal se blížil a zrychloval. Už jsem byla ze všech překvapení na této cestě tak vynervovaná, že mě to děsilo. Proč tak chvátá? Vždyť sedíme na místě a nevypadáme, že bychom chtěly někam utíkat. Jaká myšlenka, jaký důvod ho k nám tak žene? Měla bych ho nějak zastavit nebo alespoň zpomalit. Mám to!

„Michale, stůj! Nepřibližuj se k nám, je to nebezpečné. Můžeme být v různých rovinách.“

Tohle jsem ani vymýšlet nemusela. Michal opravdu běžel přímo po cestě. A my? Pohlédla jsem se kolem sebe. Vždyť my už také stojíme přímo na cestě! Ani jsem si nevšimla, kdy k tomu došlo. Byly jsme natolik zaměstnané vzájemnou nevráživostí, že nám tahle fakta unikala. Člověk nemůže sledovat všechno. Nejsem dokonalá (ale klidně mi to můžete říkat, neurazím se).

Michal se zarazil. Zpomalil, ještě udělal pár kroků a potom rozpačitě přešlápl. Nepromluvil. Nezasmál se. Nezavolał, jen tak nerozhodně a rozpačitě stál a díval se na nás. Jeho pohled přeskakoval z jedné na druhou.

„Michale, to jsme přece my, mamka, Mája a Kája. Co na nás tak divně koukáš?“

Babičko, proč máš tak velké oči? Nevím, proč mě ve vypjatých situacích napadají takové blbosti. Asi se tak brání moje křehká psychika. Udělám si z problému srandu a on potom není tak velký.

Michal stál a zíral. Jeho pohled se usadil na mně. Cívil tupě jako ryba. Něco tu rozhodně nebylo v pořádku. Upřeně jsme se měřili na vzdálenost nějakých pěti metrů.

„Promluv, Michale, jinak tě musíme považovat za ohrožení, za nepřítele. Řekni nám, co se stalo. Co se přihodilo, když jsi tu cestoval bez Martina? Mluv a nebo se k nám nepřibližuj.“

Michal několikrát naprázdno otevřel a zavřel pus. Vypadalo to, jako kdyby chtěl něco říct, ale nemohl přijít na to, jak se to dělá. Znovu přešlápl. Už jsem neměla žádné pochybnosti. Buď ho nějaká hrůza připravila o rozum a nebo se stalo něco ještě mnohem horšího.

Pampeliškám strachem cvakaly zuby. Michal byl celkem urostlý chlap a jestli nás fyzicky napadne, nemáme, jak se bránit. Přemýšlela jsem, jak se z téhle kaše vyhrabat,

až se mi z hlavy kouřilo, ale žádné řešení, žádný postup mě nenapadal. Prostě mi nezbývalo nic jiného, než se držet toho mého pokřiku o různých rovinách a pokusit se o kontakt.

„Pampelišky, vezměte se za ruce a kdyby se se mnou něco stalo, utíkejte do pole tady vpravo. Zkusím se s Michalem domluvit a něco s tím udělat, ale musím se k němu dostat blíž. Buďte statečné a rychlé“, zašeptala jsem. Pampelišky přikývly, ale tvářily se pořád stejně vyděšeně.

Snažila jsem se tvářit co nejbezstarostněji a vykročila jsem směrem k Michalovi. Tupě se na mě usmíval a mně se strachem podlamovala kolena. Vztáhla jsem k němu opatrně ruku. Sledoval ji upřeně jako had myš. Byla jsem připravena při sebemenším náznaku agrese ucuknout a bleskurychle se stáhnout.

Přiblížila jsem ukazováček na několik centimetrů od jeho ruky. Michal se začal třást. Nespustil oči z mého prstu. Pomalu, hlemýždím tempem, jsem se přiblížila až na dotyk. Čekala jsem od Michala hysterickou a zmatenou reakci, ale zatím k ničemu nedošlo.

Zhluboka jsem se nadechla a odhodlala se pokračovat v pohybu. Ale ve chvíli, kdy jsem očekávala odpor Michalovy dlaně, projela mi najednou rukou a následně celým tělem prudká, bodavá a ochromující bolest, jako úder elektrickým proudem. Michal uskočil, neartikulovaně křičel a poskakoval na místě. Třepal rukou, které jsem se dotkla a celkově připomínal poněkud přerostlé dementní dítě. U takto hřmotného, robustního chlapa to ale působilo velmi, velmi hrozivě. Gestem jsem odehnala Pampelišky do bezpečí. Ačkoliv pojem „bezpečí“ zde získával zcela odlišný význam. Bylo to místo, kde možná momentálně nehrozilo těžké zranění.

Prohlédla jsem si prst, kterým jsem se Michala dotkla. Jeho špička, poslední tři až čtyři milimetry byly trochu oteklé, načervenalé a měla jsem pocit, že je v něm pěna. Ale krev netekla. Opatrně jsem prst stiskla. Bolel, ale nebylo to tak strašné, jak jsem čekala po té bolesti při dotyku s Michalem. Podle mého názoru jsme se s Michalem zkombinovali a hned zase rozdělili. Vznikly tak miliony mikroskopických poranění, která sice nebyla vidět pouhým okem, ale nervy o nich moc dobře věděly.

Teprve nyní jsem plně dokázala pochopit utrpení Martina a Rexe. A vzhledem k tomu, že už neměli ani sílu se

oddělit, protože jejich organizmy splývaly, leželi tam v bolestech a mohli pouze pasivně trpět.

Dostala jsem nápad. Kdybychom se vrátily ke klukům a jednoho z nich násilím odtáhly od toho druhého, mohli by se zahojit stejně jako můj prst. Moc naděje bych si nedělala, ale jako možnost to vůbec nebylo špatné. A prst už bolel mnohem méně. Zranění proběhla na molekulární úrovni a podle toho se také bleskově léčila. V první řadě je ale zapotřebí vyřešit problém jménem Michal.

Ten ještě pořád vřeštěl a poskakoval na místě jako dvouleté děcko. Přestávala jsem se ho bát. Nešlo to. Problém jsem spíš viděla v tom, že by se s námi mohl chtít kamarádit. Jediné objetí a skončíme stejně jako Martin s Rexem. Ale hodil by se nám při oddělování těch dvou nešťastníků.

„Michale, sedni si! Hned! Už to nebolí.“

Poslechl. Šel mi na nervy ten jeho křik a dupání.

Na jednu stranu mě uklidnilo, že poslechl na slovo, ale ještě lepší by byl opravdový chlap, který by nám pomáhal a zbavil mě kusu té ohavné odpovědnosti. Takhle jsem měla na starost třetí dítě, dementní a navíc hrozivě

silné. Co se mu jen mohlo stát, že ho to takto připravilo o rozum?

„Blešky, mám plán. Viděly jste, jak jsem se dotkla Michala? Je v jiné rovině. Sáhla jsem mu na ruku, vlastně spíš do ruky a byla to strašná bolest. Když jsem ale ruku odtáhla, mžikem se všechno zahojilo. Podívejte.“

Holčičky se zájmem okukovaly můj pořád ještě trošku zarůžovělý prst. Sáhnout si na něj se zatím neodvažovaly. To víte, respekt k matce.

„A jaký máš plán, mamko?“

„Vrátíme se zpátky ke klukům a zkusíme je od sebe odtáhnout. Třeba se to podaří a oni se zase zahojí, stejně jako můj prst.“

„A za kterého budeme tahat, abychom se taky nesmíchaly?“

„Přece za Rexíka, ten je náš.“

Správný přístup. Co je moje, to mi nemůže ublížit. Bohužel v tomto případě by to tak nefungovalo.

„To nepůjde, včelky, musíme tahat za Martina. Když je v naší dimenzi jeho vysílačka, na kterou jsme si už sáhly,

musí být i on. A Rexík je, bohužel, pořád ještě v té staré dimenzi. V té, co je ta cesta.“

„Mamko, něco mě napadlo. Jak na nás mohla působit křižovatka, když už nejsme na cestě?“

„Mamko, taky mě něco napadlo. To, jak Verunice stála v babičce, nebyly náhodou také ve dvou rovinách jako Martin a Rexík nebo my a Michal?“

Moje dvě malé analytičky. Jestli se z tohoto pekla někdy dostaneme, budou z nich hvězdy. Navíc tohle prostředí intenzívně působí na rozvoj jejich myšlení, protože pořád musejí improvizovat, předvídat a odvozovat. Ale dost obdivu vlastních dětí, už tím musím být pěkně protivná. Zejména matkám, které tak dokonalé děti nemají.

„Holky, to s tou křižovatkou, na to vám odpovím přesně, že nevím. Jediné, co mě napadá, že by tam mohly být styčné body různých rovin. Takže při každém průchodu křižovatkou hrozí, že zabloudíme víc a víc. Ale zkusit se to stejně musí. A co se týče Veruny a babičky, tam tomu také nerozumím, ale řekla bych, že v tom bude ještě něco jiného. Třeba tam jsou ty dvě roviny, ale zdá se, že Veruně to nijak nevadí.“

Myslím, že tohle jednoduché vysvětlení všech zdejších záhad nebude úplně pravdivé. Ještě nás tu asi čekají pěkné věci. Ani se mi na to nechce myslet.

Přemýšlela jsem, jestli vzít Michala na záchrannou akci nebo ne. Jeho síla by se nám hodila, to, že je součástí jiné roviny také není na škodu, ale skrývalo se v něm obrovské nebezpečí. Stačí, aby se jen pokusil kterékoli dvojče pohladit po hlavě a tragédie je na světě. Potřebovala bych poradit. Potřebovala bych, aby už konečně ze mě někdo sundal alespoň část té odpovědnosti. Být celou dobu ta poslední instance, ta jediná jistota, ta hůl, o kterou se každý opře, je nevýslovně vysilující. Nechci pořád všechno rozhodovat sama. Jistě, Pampelišky jsou moc fajn a rády mi pomůžou i poradí, ale máma je pořád autorita.

Tak, vybrečela jsem se a hurá do další akce. Michala sebou vezmu, ale nesmí se nás dotýkat.

„Michale, vstávej, jdeme za Martinem a Rexem. A nesahej na nás, moc by tě to bolelo.“

„Pár facek bys dostal“, dodala jsem v duchu.

Michal se zvedl a se širokým dětským úsměvem se loudal za námi. Zpět ke křižovatce.

o) Zpátky u Martina s Rexem

Blížily jsme se k nebezpečnému místu s pochopitelnými obavami, zatím nám křížovatky, pokud nás vůbec pustily dále, nikdy nepřinesly nic dobrého.

Znovu jsme se s dvojčaty svázaly. Michal stál kousek stranou a zvědavě po nás pokukoval. Je to zvláštní. Ještě před pár hodinami schopný, dominantní chlap a teď malý kluk, co vyjukaně šmíruje dvě holčičky a zrzavou paní. Jako kdyby se jeho vědomí vrátilo o pár desítek let zpátky. Ale tady je možné všechno.

Nechtěla jsem napětí před křížovatkou zbytečně neúměrně prodlužovat, drapla jsem holky za ruce (za svázané ruce) a rozběhly jsme se proti křížovatce. Chybělo nám do konce rozcestí už jen nějakých deset až patnáct metrů, když se najednou náš běh zpomalil. Měly jsme pocit, jako bychom běžely bahnem nebo spíš vrstvou medu, sahající holčičkám až po kolena. Naše pohyby se zpomalovaly, opustila nás psychická i fyzická síla pokračovat v běhu nebo alespoň chůzi. Stály jsme uprostřed křížovatky, držely jsme se za ruce a kolem nás se rozprostírala nekonečna.

Uvědomila jsem si, že je to premiéra hned ze dvou důvodů. Jednak jsem ještě nikdy nebyla uprostřed křižovatky při plném vědomí a za druhé se dosud ještě ani jednou nepodařil návrat do křižovatky, kterou jsme právě opustili. Sice s tím můj plán počítal, ale stejně mě to velmi mile překvapilo. Naprosto mě to vyvedlo z míry.

Stály jsme a nemohly jsme se hnout z místa. Za námi se snažil pohybovat Michal, jehož momentálně dětský rozum vůbec nechápal, co se děje (ne, že bych na tom byla výrazně lépe). Cesta Michala táhla kamsi vpravo nahoru a pohled z mé perspektivy ho rychle zmenšoval. Připadala jsem si jako v surrealistickém obraze. Něco podobného zobrazují různé populární optické klamy, jako třeba „Kolik nohou má slon?“ nebo „Kam vede schodiště“ a další podobné. Michal se každým krokem od nás vzdaloval a i na tu dálku jsme zřetelně viděly, jak se mu krabatí tvář pláčem. Kája se rozplakala, že Michal zůstane sám. „Takovej malej“, vzlykala. Děti vidí svět jinak, jak už bylo řečeno.

Semkly jsme se s holčičkami a společnou vůlí jsme vykonaly jeden krok. Nijak velký, ale svůj název si zasloužil. Malý krok pro člověka, ale pěkný kus cesty pro tři zemdlené a ztracené holky. Víím, že tohle přirovnání už tu bylo, ale lépe bych to nevyjádřila.

Nohy se nám téměř neznatelně uvolnily. Další krok byl také příšerně namáhavý, ale přece jen vyžadoval o něco menší množství energie. A s každým dalším byl pohyb snadnější a snadnější.

Za chvíli budeme z křižovatky venku. Už aby to bylo. Není to žádná radost, mít k sobě přivázané takové dva protivné fracky. Ráda se jich konečně zbavím. Vždyť je to o nervy, v jednom kuse snášet to jejich popotahování. A ty blbý kecý. Hubu držet by měly! Už aby ta křižovatka skončila. Já je snad odříznu dřív, abych si od nich trochu orazila. Magdaléna mě stejně táhne tak, že to až bolí. Určitě to dělá schválně.

Podívala jsem se otráveně po Máje a zastavilo se mi srdce. Mája se dokázala skoro odvázat a zřetelně mířila do jiné dimenze. Chňapla jsem jí po ruce a snažila se ji přitáhnout zpátky k nám. Nešlo to. Mezi námi se už vytvořila bariéra. Viděla jsem, že Mája cosi říká, ale nebylo jí rozumět. Kája na ni mezitím dělala neslušná gesta a měla viditelnou radost z toho, že nás Mája ztrácí.

Jak už jste jistě poznali, Kája a já jsme byly na správné cestě, na té cestě plné nenávisti, kterou jsme už jednou zažily. Držela jsem obě holky a začala jsem pomalu couvat. Chtěla jsem najít místo, kde se k nám Mája bude

moci znovu přidat. Měla jsem pocit, že za sebou táhnu kamion a ne dvě drobné osmileté holčičky. Najednou se tah od Máji ztratil a ta se ke mně úplně přilepila.

„Mohlas ji tam nechat, krávu.“

„Bylo mi tam líp, než tady s váma.“

Zatnula jsem zuby (nejraději bych je zatnula do těch dvou malých zmetků) a táhla obě dvojčata ven z křižovatky na rovnou cestu. Snad se to už povede. Jinak je obě zabiju, pokud to nestihnou vzájemně dřív samy. Ještě krok. A ještě dva. A ještě ...

A najednou zmizel holčičkám z tváří ten krutý a nenávidný výraz a obě se svorně rozplakaly. Přidala jsem se k nim. Přestály jsme obrovské vypětí a kromě toho to byl první plán, který se nám povedlo realizovat. Jestli bude i poslední, to ukáže čas.

Odpočívaly jsme. Odpočinek jsme nutně potřebovaly a také jsme si jej i zasloužily. Nyní nás ale čeká další velký úkol – pokusit se rozdělit kluky. Po několika minutách jsem znovu zavelela k pochodu. Pampeliškám se příliš nechtělo, ale poslušně klopýtaly vpřed. Při pohledu na

ně mi slzely oči. To bude alergie. Alergie na týrání malých holčiček.

Cesta od křižovatky ke klukům se nám zdála delší, než jsme čekaly. A možná, že i byla. Jsme v místě, kde si svět dělá, co se mu zlíbí a na fyzikální i jiné zákony kašle. Z vysoka.

Po delší chůzi jsme se ale přece jen dočkaly. Uprostřed cesty se na nás už zdaleka třásla naše nešťastná hromádka. Holčičky se rozběhly ke klukům, co jim síly, respektive zbytky sil stačily. Chtěla jsem na ně zaječet varování, ale nešlo to. Jen jsem tak alibisticky zasípala a to bylo všechno. Vyběhla jsem za nimi, ale holky už měly moc velký náskok a já jsem byla bez šance a jen jsem mohla zoufale sledovat, jak se blíží tragédie. Naštěstí měly moje holky samy dost rozumu a zastavily se několik metrů od Martina s Rexem.

Udýchaná jsem došla až k nim. Poprvé jsem důkladně a analyticky zhodnotila, co vlastně před sebou vidím. Nebylo vůbec jednoduché, přijmout stav Martina a Rexe bez emocí, pouze jako fakt, jako problém, jako situaci, kterou je třeba řešit. Obcházela jsem kluky kolem dokola a rozmyšlela jsem, kde nejlépe začít, abychom jim

způsobily co nejméně utrpení a přitom samy vyvázly bez zranění.

Jako odměna na jednom konci mixu vyčnívala skoro celá dlaň Martina. Zkusím ho pootočit tak, aby se pod Rexe dostalo co nejvíc nerovností a kamínků z cesty. Ty budou potom Rexe brzdit a mohlo by se nám povést Martina od Rexe odtáhnout. Hlavně se nedotknout Rexe. Mohly bychom skončit špatně. Se svým plánem jsem seznámila Pampelišky.

„A maminko, neumřou, když je od sebe roztrhneme? A nebude je to bolet?“

„Nevím. Určitě je to moc nebezpečné, ale myslím, že nám stejně nic jiného nezbyvá. Jestli jim chceme pomoci, jestli je chceme zachránit, něco podniknout musíme. Sami bez pomoci umřou a to dost brzo. A mě nic lepšího nenapadá.“

Holčičky souhlasily a já jsem se pustila s plným nasazením do akce „Záchrana“. Plán to byl hezký, což o to, ale jeho realizace byla mnohem obtížnější, než se na první pohled zdálo.

Už kdysi jsem různými způsoby manipulovala s lidmi, alespoň co se fyzické stránky týče. Zmiňovala jsem se o tom, že jsem v dětství byla více kluk než holka. Při fotbalu občas někoho zfaulovat, při lezení na skály a na stromy se zachytit podávané ruky, přitáhnout a na oplátku podat svou ruku tomu pode mnou. Ale ve všech případech to byly akce s lidmi v pohybu, s lidmi aktivními, kteří podanou ruku pevně sevřeli, kteří při nárazu vzdorovali nebo uhnuli.

Současná situace ale byla diametrálně odlišná. Dlaň, za kterou jsem mohla chytit a táhnout Martina, byla zcela bezvládná, protože svaly i nervy, které ji měly ovládat, byly promíchané s hmotou Rexe a tím pádem k nepotřebě. A bezvládné prsty, to je skoro neuchopitelná hmota. Zkoušela jsem za ně tahat, proplést si prsty a táhnout, ale kromě několika vzájemných šrámů, bolí a doteků Rexe jsem ničeho významnějšího nedosáhla.

„Maminko, musíme si Martina přivázat. K našim batůžkům by to šlo.“ Mája. Zlatý dítě. Už jsem říkala, že mám chytré holky?

To je skvělý nápad, Májo. Hned na to jdeme.“

Sundala jsem batůžek, vysypala nesmysly a udělala na popruhu stahovací smyčku. Tu jsem bez ohledu na bolest

prostrčila až na zápěstí Martina. Neživé předměty opravdu procházely tělem velmi snadno. Smyčku jsem utáhla a na chvíli jsem si odpočinula. Pampelišky mezitím k mému batůžku přivázaly ty svoje. Všechny tři jsme pak své batůžky pevně uchopily.

„Včelky, vždycky, když řeknu 'tři', všechny najednou zabereme.“

Holčičky přikývly.

„Jedna – dvě – tři!“

Zabraly jsme. Zdálo se, že jsme zabraly celkem dost, ale Martin se pohnul sotva o několik milimetrů, pokud se vůbec posunul. Takhle to vypadá na mnohahodinovou práci s velmi nejistým výsledkem. Už kvůli tomu, že Rex byl s Martinem pevně spojen a také se nepatrně posunul, i když o něco méně než Martin. A navíc oba brzdila cesta. Co s tím?

„Co s tím, Pampelišky moje, uděláme?“

Holčičky bezradně zíraly před sebe a v očích se jim zaleskly slzy.

p) Na stromě

Neúspěch nás skoro dostal na kolena. Ale jen na chvíli. Tentokrát jsem to byla výjimečně já, kdo přišel s nápadem.

„Mám nápad, holky. Zkusíme tahat Martina do takových směrů, aby se uvolnily packy Rexovi. Psi jsou pevněji stavěni než člověk, pes vydrží mechanicky víc. Třeba tou volnou packou začne hrabat a pomůže nám.“

Jasně, byla to jen taková berlička v nouzi, ale neměly jsme nic jiného, čeho bychom se mohly chytit. Na odtáhnutí celého Martina nám už nezbývaly síly.

Provedly jsme zkoušku mého nového plánu. Táhl jsme Martina do strany tak, aby se alespoň trochu uvolnila packa Rexe. Pokoušely jsme se o uvolnění přední packy, protože k ní vedou kratší nervové dráhy. Po několika nesmírně namáhavých a zdlouhavých pokusech se holky sotva udržely na nohou, ale packa byla téměř volná. Udýchaně jsme si na chvíli lehly na cestu, abychom po té zničující námaze alespoň trochu srovnaly záda.

Mája vstala a stoupla si ke klukům. Než jsem jí v tom mohla zabránit, křikla: „Rexi!“

Ztuhla jsem hrůzou. Co když se Rex uvolní a přivítá Máju? Co nejrychleji jsem se zvedla a stáhla Máju k nám. Té už došlo, co se mohlo stát a celá se rozklepala. Ale Rex naštěstí ještě nebyl natolik osvobozený, aby mohl reagovat. Jeho volná packa sebou ale šklubla a pomalu, velmi pomalu hrábla. Nesmírný úspěch.

Znovu jsme zkusily zacloumat Martinem. Ten se zatím nehýbal vůbec. Skoro bych řekla, že vypadal jako mrtvý, ale takovou myšlenku jsem si nehodlala připustit. Podařilo se nám ho posunout o další dva až tři centimetry. Rex se zkusil pohnout, ale okamžitě toho nechal. Únava, bolest – nevím, co u něj převažovalo.

„Rexi! Rexi, vstávej!“, zkusila jsem štěstí po vzoru Máji. Zaplať pánbůh za psí poslušnost a oddanost. Rex se vzepřel a za bolestného skučení nám pomohl dalšími několika centimetry. Špatné bylo, že se posouval v podélném směru, zatímco my bychom přivítaly, kdyby se pokusil spíš odvalit. Byla by to kratší dráha. Vlastními silami jsme už kluky nedokázaly odtáhnout ani o centimetr. Ale času je pořád ještě relativně dost a když vše půjde jako doposud, za nějakou půlhodinku máme kluky od sebe.

Nechci tu podrobně popisovat každé naše popotažení a zahrabání pacek. Faktem je, že celá operace

nám trvala nakonec dobrou hodinu, ale úspěch nás přece jen neminul. Oba kluci leželi vedle sebe, oddechovali a dělila je na dlaň široká mezera.

Po několika minutách se Rex s viditelnou námahou vzepřel na všech čtyřech. Jazyk mu námahou visel z tlamy jako červená kravata. Dostala jsem strach o Pampelišky.

Vyskočila jsem, poodběhla kousek stranou a zavolala na Rexe. Otočil se a pomalu se ke mně ploužil.

„Sedni!“

Sedl si a čekal co bude. Vysvětlila jsem holkám svůj plán. Zavedu Rexe na rozcestí a třeba se vrátí k nám, do naší dimenze.

Plán to byl hezký, musím se pochválit, ale jeho provedení, to bylo něco příšerného. Rex byl zcela vyčerpaný a musel každé dva tři metry odpočívat. Neměla jsem, jak mu pomoci. Opět tu byla zapeklitá situace. Měla bych si dělat čárky, kolikrát se mi už podařilo dostat se tu do problémů.

Včelky seděly svorně u Martina a dávaly na něj pozor. Martin se zatím nehýbal, na nic nereagoval a pouze pomalé a nepatrné zvedání hrudníku dávalo tušit, že ještě žije. Měla jsem o holčičky veliký strach, nechat je tam jen tak

samotné, ale musela jsem něco udělat s Rexem, aby jim ze samé náklonnosti neublížil jako Martinovi.

Cesta ke křižovatce ubíhala bolestně pomalu, táhla se jako smůla a já už jsem byla zoufalá starostmi o dcerky. Vyčítala jsem si, že jsem je nevzala sebou a nechala je opuštěné na cestě napospas všemu, co se tady potuluje. Měla jsem neodbytné nutkání nechat Rexe na cestě a vrátit se pro ně, ale nepřestávala jsem si připomínat, že je pro moje holčičky momentálně největším nebezpečím právě Rex.

Konečně se před námi vynořila naše oblíbená skupinka topolů, vrhající stín na rozcestí. Zaradovala jsem se a vzápětí jsem si uvědomila, jak se podle situace a prožitého utrpení hodnotový žebříček člověka rychle mění. Od nadstavby k základu, od přepychu k původním životním potřebám.

Blížili jsme se ke křižovatce. Pomalu, zoufale pomalu, po decimetrech, ale blížili. Moje trpělivost byla vystavena enormní zátěži. Abych něčím zaměstnala svůj nervózní mozek, zabývala jsem se myšlenkou, jestli se my blížíme ke stromům nebo stromy k nám. Einstein by měl ze mě radost. Relativita v praxi. Stejně by bylo zajímavé, jak by se Einstein tvářil a hlavně jak by jednal v naší situaci. Bylo tu

tolik z mého hlediska nevysvětlitelných jevů (vím, to nic neříká, pro mě je nevysvětlitelným jevem cokoli technicky vyspělejšího než koloběžka), že by stačily celému ústavu fyziků na řadu plodných životů.

Nad touhle myšlenkou jsem začala vážně uvažovat. Skutečně tu probíhá tolik neznámých procesů, že by to měl důkladně prozkoumat někdo povolanejší. Tahle ohavná, hnusná, zatracená cesta určitě skrývá mnohá tajemství, která by se po jejich pochopení a zvládnutí dala využít k prospěchu celého lidstva.

Momentálně mě však zajímá především prospěch mých nejbližších. Holčičky, chudinky malé, někde tvrdnou s Martinem a já se tu nejspíš zbytečně tahám s tímhle zblešencem. Nevrlé jsem loupla okem po Rexovi. Ten zavrčel.

Ještě pár kroků a jsme na rozcestí. Už aby to bylo. Alespoň se konečně zbavím té vypelichané psí obludy. Ano, vím, psi nepelichají, pelichají ptáci, psi línají. Ale stejně se na tu páchnoucí bestii nemůžu ani podívat. Navíc už na mě vrčí nepřetržitě, protivnej hafan.

Á, rozbřesk. To mi to trvalo. Vám samozřejmě už dávno došlo, co se děje, ale tady na cestě, když je člověk

uvnitř děje, se všechno zdá mnohem komplikovanější. Psychika je křížovatkou nebo čímsi, co v ní sedí, ovládána postupně, po malých krocích a člověk si zpočátku ani neuvědomí, že je jeho mysl ve vleku čehosi nepřátelského.

Rex na mě už zcela bez zábran nepřátelsky zuřivě vrčel, odhaloval tesáky, slintal a blížil se ke mně. Moje první reakce naznačila, jak už jsem psychicky poznamenaná. Hlavou mi blesklo, že se na Rexe, na tu veš, vrhnu a rozcupuju ho, zničím ho, roztrhám na malé kousky, které rozházím po okolí. Naštěstí při rozhodování převážily ty nepostižené mozkové buňky a tím mi nejspíš zachránily život. Nehledě k tomu, že bych nad Rexem s největší pravděpodobností nezvítězila, byli jsme oba v jiných rovinách a dopadli bychom podobně, jako před krátkým časem Rex a Martin.

Rozhlédla jsem se, co vzít do ruky, abych se mohla bránit (a útočit). Kolem cesty bylo jako vymeteno, jako ostatně na všech místech, kam jsme zatím zabloudili. Jeden by řekl, že se nějakým nedopatřením ocitl v počítačové hře. Ale v těsné blízkosti rostly naše staré známé topoly. Konečně se mi bude hodit moje klukovské dětství. Lézt po stromech umím jako průměrná opice. Tak konec mudrování a urychleně na strom, než se na mně otisknou Rexovy zuby.

Větve začínaly dost vysoko. Když se rozběhnu ke stromu, Rex mě dostihne a bude problém. Couvala jsem před Rexem k nejbližšímu topolu a celou tu dobu jsem se Rexovi upřeně dívala do očí. Abych ho rozptýlila, mluvila jsem na něj, měnila jsem tón a držela tak Rexe co nejdál od sebe. Svůj monolog jsem prokládala povely jako „Sedni!“, „Lehni!“, „Zůstaň!“ a dávala jsem dobrý pozor, abych se k Rexovi neotočila zády. Postupně se kmen stromu, který jsem si vyhlédla jako budoucí útočiště, dostal právě mezi nás. Vyskočila jsem co nejvýše, zachytila jsem se a snažila se vyhoupnout nohama na protější větev. Rex pochopil, že mu kořist uniká a s vrčením a řvaním se vrhnul za mnou. Nevím, o kolik milimetrů minuly jeho zuby můj zadek, ale kdyby to bylo v americkém filmu, dopadl by na zem s útržkem mých kalhot. Chvilku jsem se zabývala představou široké trhliny v kalhotách, kterou by pod bílou krajkou prosvítala má floridsky opálená pleť (diváci nemohou odtrhnout oči z plátna a film trhá kasovní rekordy) a uvědomila jsem si, že už na mě rozcestí najednou nemá tak silný vliv. Jsem dva metry vysoko a nenávisť slábne. Už Rexe nesnáším jen jako jakéhokoli jiného vlčáka, který má v úmyslu natrhnout mi zadek. Ačkoli vzhledem k různým rovinám, ve kterých se nacházíme, by ke krvavému

poranění zadní části, případně poškození textilu asi nedošlo. Ale velká bolest, případně znehybnění, tu reálně hrozilo.

Vyšplhala jsem do bezpečné výšky. Rex dole pode mnou zuřil, skákal a snažil se na mě dosáhnout. Kdybych ho dokázala při jeho výskoku chytit za obojek a vytáhnout ke mně na větev, možná by ho ta jeho nenávist přešla a mohli bychom se vrátit. Vůbec se mi nechtělo marnit čas na nějakém zapráskaném rozcestí a nechávat holčičky bez dozoru a bez pomoci samotné na cestě. Pochopitelně, jsou tu potíže, které si také uvědomuju. Tak předně nevím, jak bych ho drapla, když jsme v různých dimenzích. Za druhé netuším, jak bych pomalu padesátikilového vzpouzejícího se vlčáka vytáhla na větev i v normálním světě, kde platí rozumné fyzikální a biologické zákony. Říkali mi „Vašku“, ne „Tarzane“.

Sledovala jsem zuřícího Rexe a přemýšlela, co dál. Nic inteligentního mě nenapadalo, ale po chvíli jsem si všimla, že Rex viditelně slábne a jeho útoky mají čím dál tím menší razanci. Nakonec si vysíleně lehl k patě stromu, položil hlavu na přední packy a jen nastražené uši signalizovaly, že nespí. Pomalu a opatrně jsem se spustila na větev asi tak dva metry nad ním. Zvedl hlavu, požíval se

na mě, ale už bez vrčení a vyceněných zubů. Zavolala jsem na něj. Vratce se postavil na přední nohy a krátce zaštěkal.

Co teď? Rex už vypadal úplně normálně, dokonce bych řekla, že přátelsky, ale věřte psovi z jiné dimenze. Navěky tady na větvi ale zůstat nemůžu. Nedá se nic dělat, musím zariskovat.

Seskočila jsem z větve a vydala se původním směrem, tím, kterým jsme sem přišli. Rex mě následoval a skutečně mě už nepovažoval za kořist. Došli jsme na střed křížovatky. Zkusila jsem vzít Rexe za obojek. Bohužel, prsty mi hrábly téměř naprázdno. Dva kroky vlevo a další pokus. A mám ho! Vůbec jsem nečekala, že to půjde tak hladce. Myslela jsem, že to nějakou chvíli potrvá, než se sesypeme do společné roviny.

Ještě je potřeba zjistit, kam jsme se vlastně dostali. Strašila mě obava, že sice s Rexem už jsme pohromadě, ale klidně jsme mohli opustit dimenzi Pampelišek. Snažila jsem se jít po vlastních stopách a Rexe jsem pevně držela hned za krkem, kdyby třeba dostal nějaký pitomý nápad. U posledního stromu opět začal vrčet a snažil se mi vytrhnout. Co nejrychleji jsem ho táhla od křížovatky. Kdyby se opravdu začal vztekat a vzpínat, neměla bych šanci ho jen tak udržet.

Po několika metrech Rex splaskl do tvaru normálního přátelského služebního německého ovčáka. Uháněli jsme spolu za ostatními, až za námi kamínky odletovaly. ODLETOVALY?? Nebyla jsem daleko od zhroutení.

q) Kudy ven?

Kamínky, odletující od našich nohou, byly ty nejohavnější kamínky, které jsem kdy viděla. Určitě je všem jasné, co mě na nich tak popudilo. Doufám, že tu nikdo nebručí pod vousy: „Co ta baba zrzavá blázní z hrstky šterku?“

No jistě, máte pravdu, odletující šterk hlásil, že jsme přímo na cestě a tím pádem v jiné rovině prostoru, než moje malé blešky a Martin. Na Michala bych už raději zapoměla. Co teď? Přece nemůžu být jinde než moje dvojčata.

Mojí první reakcí bylo okamžitě se vrátit na rozcestí a zkusit novou cestu. Ale kdo mi zaručí, že se neztratím ještě víc? Zatím nemám ani náznak představy, jak vlastně to rozcestí funguje a jestli je možné výslednou rovinu výskytu nějak ovlivnit. Chvilí jsem své mozkové závity mořila celou řadou nesmyslných nápadů, ale nakonec zvítězil rozum a připadla jsem na reálnější postup s lepším předpokládaným výsledkem.

Vzala jsem Rexe, přidržela jsem ho nakrátko a vyrazili jsme za Pampeliškami. Jakmile byly na doslech, začala jsem na ně ječet, aby se k nám vůbec nepřibližovaly.

Došla jsem na menší vzdálenost a vysvětlila jim novou situaci. A hned jsem k tomu přidala i můj plán.

Prohlédla jsem Martina. Unaveně se na mě usmál. Opřel se o dlaně a pokusil se nadzvednout, ale ještě neměl dost sil. Mně tím však způsobil nesmírnou radost. Všimla jsem si totiž, že se mu cesta a její nerovnosti obtiskly do rukou.

„Pampelišky, zkuste hrábnout botou do cesty, uvidíme, co to udělá.“

Holky se pustily do hrabání, až jim hlína a štěrk odletovaly od podrážek. Zajásala jsem a zkusmo jsem šťouchla prstem Máje do kšiltu u čepice. Čepice jí nadskočila a skončila na zemi. Bezva!

„Blešky moje, jsme zpátky na cestě. A všichni společně. Vypadá to, že ta druhá rovina zase zmizela.“

Uvědomila jsem si, že jsme Rexe a Martina oddělily na poslední chvíli. Teď už by z nich byl jen nevratně srostlý kus masa. Pravděpodobně. Pokud se ovšem rozdělení prostoru na ty dvě roviny nenarušilo tím násilným oddělením obou kluků od sebe. Ale to nejspíš ne, obojek Rexe byl jinde než já ještě na rozcestí. Nebudu se tou otázkou mořit, stejně

nemůžu dojít k žádným podloženým závěrům. Hlavně, že jsme všichni spolu v jedné jediné realitě a kluci mohou žít každý zvlášť.

Dotkla jsem se Martinovy ruky. Opatrně, lehce, s nedůvěrou. Přece jen mě cesta vyškolila (a bylo by divné, kdyby ne) nevěřit vůbec ničemu, co vidím, i když je všechno zřejmé na první pohled. Všechno může být jiné, než se zdá a já se to pak mohu okamžitě a velmi nepříjemným způsobem dozvědět. Jeden úkol je splněn, kromě Michala jsme všichni pohromadě a vzhledem k podmínkám i celkem v pořádku. Mohlo to být horší. A možná, že i Michal je v přijatelném stavu, jen o něm nic nevíme.

Projevila se ale jiná obtíž, které už celou řadu let pro sebe říkám „stresový paradox“. Pokud jsem ve stresu, ve stavu přímého ohrožení, v napětí, jsem v pořádku. Mám úkol, mozek pracuje, adrenalin se vyplavuje, peru se, utíkám, řeším problémy a všechno mi funguje tak, jak má. Ale běda, když zátěž pomine a najednou mám zklidnit roz dováděné hormony. Pak si mě můj bývalý pomocník adrenalin pěkně podá. Kroutím se, svíjím se (pochopitelně všechno jen v duchu, psychicky) a vůbec nevím, co se mnou dělat. Začínám panikařit a nemám ponětí, jak se z toho stavu dostat. Bývám na prášky.

A přesně v tomto rozpoložení jsem se právě nacházela. Byli jsme pohromadě, žádné přímé ohrožení, prolínání rovin bylo za námi, obě holčičky v pořádku a v klidu, Martin při sobě, při přivření obou očí lze říct, že s výhradami mobilní a použitelný, Rex oddaný a připravený k boji za naše životy a naši čest. A před námi žádný plán. Chcípla bych napětím. Musela jsem se předklonit a všechno vydýchat. A nepřekysličit se.

Stojíme před rozcestím, které už opakovaně dalo najevo, že má v úmyslu nás proti sobě vzájemně poštvat, případně mezi poli, která mohou ukrývat temné oblasti, Veruny a další nemilá překvapení, která si zatím našťestí nedovedeme ani představit. Co s tím? Nutně tu potřebuju nějakého nevtíravého alfa samce, který převezme velení nad naší skupinkou a tím i odpovědnost za nás za všechny.

„Mamko, a co budeme dělat teď, když už jsme skoro všichni?“

No, lépe bych se sama nezeptala a také bych to ráda věděla.

„To musíme, Kájíku, právě teď rozhodnout. Každý něco vymyslí, pak si to společně probereme a zvolíme nejlepší nápad. A přinejhorším budeme hlasovat. Do toho se

dá zapojit i Rexík. Tak a teď má každý z nás pět minut na vymyšlení nějakého plánu, jak se dostat živí a zdraví domů. Martine, hraješ s námi také?“

Martinovi zatím činilo potíže i samotné lehké přikývnutí. Nevím, jestli se od něj dá čekat nějaká podpora nebo ještě lépe účinná pomoc. Nechci, aby bylo celé rozhodování zase jenom mojí záležitostí. No, uvidíme za pět minut.

Co vám mám povídat, budu se zase chlubit holčičkami. Jsem nechutně nafoukaná, potomkostředná nesnesitelná opičí matka. Nezáskám si tak kamarády.

Během pěti minut přišla každá Pampeliška s celou řadou nápadů.

- Jít do pole a čekat, kdy nás vyhodí.

- Vylézt na stromy a zjistit, kam co vede (Perníková chaloupka nese své ovoce).

- Svázat stébla obilí do provázku a proložit je cestami kolem rozcestí.

- Svázat se tkaničkami a chodit tak dlouho přes křižovatku, až se něco šikovného stane.

No, prostě záplava nápadů. Nakonec jsme zvolili to nejjednodušší – vydali jsme se do pole na druhou stranu cesty, než kterou jsme se sem dostaly. Vydali my všichni, Martin, Rex a tři holky, zatímco z pole přišly jen ty tři dámy.

Pokud nyní čekáte akční vyprávění plné zvrátů, budete zklamáni. Vstoupili jsme do pole a šli. Šli, šli a šli a nad námi víceméně nehybné Slunce. Co mě už opravdu zaráželo, že jsme ještě pořád nepadali žízni. Prostředí nás muselo nějak skrytě přímo zásobovat vodou, jinak bychom tu dlouhou dobu nemohli v tom horku přežít. A nebo tu nějak jinak běží čas, já nevím. Jsem jen obyčejný prostý zaměstnanec, nikdo po mně nemůže chtít žádné hluboké myšlenky.

Naše tempo bylo zoufalé. Martin sotva pletl nohama a mně nezbývalo nic jiného, než ho podpírat. Nevím, jestli bych se jako berle uživila, ale dala jsem do podpírání všechno, všechnu sílu, ducha i šarm a asi po hodině jsem měla nadržanc kolena, kyčle, záda ramena, krk i sebevědomí. Martin je sice štíhlý a pohledný chlapec, leckterá dáma by mohla myslet, že je radost jej podpírat, ale za krkem se z něj stává nesnesitelně těžká obluda.

Padli jsme do pole mezi klasy a tentokrát jsme si ani nevyšlapali hnízdečko. Rex se natáhl vedle Martina a mě

bez zbytečných okolků obalily holky. Sice to znamenalo, že si neodpočinu tak, jak jsem původně plánovala, ale vynahradil mi to pocit, že jsme pořád živé, zdravé a pohromadě.

Natáhla jsem ruku po jednom zralém klasu a zkusila jsem žvýkat zrnka. Chuťově to nebylo špatné, ale v puse mi zůstávala taková nespoknutelná hmota, něco jako žvýkačka. Pampelišky mě chvíli sledovaly a když zjistily, že před nimi nestydatě žvýkám, hned si nacpaly plné pusy obilí. Usilovně žvýkaly, zrnka jim padala z pusy a vůbec při tom nevypadaly roztomile a k zulíbání.

„Hlavně se moc nezalepte, Pampelišky moje. Bolelo by vás pak břicho.“

„Neboj se, mamko, naše břicha jsou statečná. Dokážou sníst všechno, co dostanou.“

Byla jsem nucena kapitulovat. Nakonec se i Martin pustil do žvýkání a jediný, kdo v té chvíli odpočinku nepřipomínal vysílenou jalovici, byl chudák Rex. Určitě nám záviděl.

„Nevím, jestli budu moct jít dál. Jsem vlastně před několika hodinami nově narozený a chůze mi ještě dělá

velké problémy. A určitě jste z toho, že mě víceméně nesete, utahaná jako zvíře.“

Martin mi promluvil z duše. Utahaná jako zvíře. Ačkoli neznám zvíře, které by bylo tak groggy jako já právě tady a teď. Každá moje buňka funěla únavou. Uvítala bych nějaký jednodušší způsob dýchání a ještě by se mohl místo mě někdo potit a dívat. Chci jen existovat. Je neuvěřitelné, na jak hluboké dno sil si člověk může sáhnout. Až mi bude příště někdo tvrdit, že je k smrti unaven, budu se mu smát a dívat se na něj přezíravě.

Ale co teď? Přece nemůžu jen tak zavřít oči a bídně a nezodpovědně zhynout uprostřed pole v kdovíjakém nepřátelském vesmíru. Nedá se nic dělat, jestli chceme přežít, musíme se zvednout a jít.

„Nedá se nic dělat, jestli chceme přežít, musíme se zvednout a jít.“ No nazdar, já už myslím nahlas. První příznaky košatě se rozvíjející demence. Nejen, že musím kontrolovat své klopytající nohy, ale už mi kulhá i mozek a je nutno mít pod dohledem i myšlenky. Myslím, že není dobré nechat organizmus bez dozoru.

Je zajímavé a znepokojující, že si člověk takhle chrání své soukromí i v podmínkách, kdy na podobných

malichernostech už vůbec nezáleží. Ale dá se to pochopit, chci si před dvojčaty na věky zachovat tvář vzorné matky.

Nicméně jeden pozitivní výsledek to moje nekontrolované cintání přece jen mělo – zvedli jsme se a šli. Martin se snažil vážit co nejméně, aby mi ulehčil mou roli hole (řekněte si to pětkrát rychle za sebou), ale stejně jsem měla pocit, že mě jeho váha zaráží až po kolena do načechrané ornice. Podívala jsem se dolů a zastavilo se mi srdce. Skutečně jsem byla po kolena v zemi. A ostatní také. Holčičky držely Rexe a ničeho si nevšimly, protože obilí jim trochu bránilo ve výhledu. Nejdříve se mi chtělo zoufale a vyděšeně zavřískat, ale vtom na mě padla taková odevzdanost, že jsem tupě pokračovala v chůzi.

Udělalí jsme ještě dva tři kroky a najednou nám země zmizela pod nohama a my jsme padali a padali.

r) Doma, ale jak dál?

Pod našimi padajícími a ječícími těly se objevil prudký sráz, porostlý obilím (už nikdy nechci obilí ani vidět). Kutáleli jsme se dolů po svahu, dvojčata vřískala, až uši zaléhaly, my ostatní také a mně na tom všem naprosto nepochopitelně nejvíc vadilo, že klasy rostou kolmo ke svahu. Takhle to přece nechodí. Obilí má růst bez ohledu na sklon pole pěkně svise, hezky proti gravitaci. Prostě nahoru, za všech okolností. To, co jsem viděla, se prostě nestává. Nikdy. Nesmí se to stávat.

Vidíte, čím se může zabývat těžce zkoušená mysl na pokraji totálního zhroucení.

Svah se postupně mírnil a obilí se rovnalo podle pravidel, která jsem uznávala. Náš sešup zpomaloval, až jsme se celkem líně zastavili v mělkém příkopu mezi polem a asfaltovou silnicí.

Asfaltovou silnicí!

Tohle jsem už jednou zažila a vy jste něco podobného četli. Jsme zpátky na Zemi, na ohavné, špinavé, přízemní, nádherné, báječné Zemi, na té Zemi, která nás porodila, vychovala a zkazila. Sláva přírodě všemohoucí!

Ostatní se převalovali a zmateně mžourali jako já při prvním pokusu.

„Holky, kluci, jsme doma. Tohle je normální asfaltka. Musíme zjistit, kde nás to vyklopilo. Má někdo použitelný mobil?“

Vybité všechny, jeden jako druhý dočista prázdné. Ale po tom všem, co jsme prožili na cestě, je to už jenom banalita, drobné nepohodlí, nepatrná lapálie. Prostě počkáme u silnice, až něco pojede kolem, zastavíme to,

nalezeme mu dovnitř a pak už jenom přimhouříme oči a necháme osud, ať nás odnese, kam uzná za vhodné.

Seděli jsme na krajnici a unaveně zírali před sebe. Po chvilce se Pampelišky stulily na Rexe a všichni tři usnuli. Hladila jsem Rexe za ušima a cítila jsem, že mě už také zmáhá ospalost. Moje poslední myšlenka byla, kolik asi tak může být hodin. Podle času bych třeba mohla odhadnout, kdo pojede kolem a jestli nás naloží...

...Nade mnou sedí obě Pampelišky a z očí se jim valí velké, takřkajíc krokodýlí slzy. Hotová záplava. Vidím je, pohybuju pusou, ale není nic slyšet. A holčičky bulí, bulí, nepřestávají a já mám mokré i vlasy, límec a ramena. Ta vlaha je krajně nepříjemná a mně začíná být zima. Vzbudím v sobě všechny síly, abych se zvedla a plačící dvojčata uklidnila. Vzepjala jsem se, ale nestalo se vůbec nic. Snažila jsem se alespoň nějak zacloumat tělem, ale to mě neposlouchalo ani v nejmenším. Jen mi bylo víc a víc mokrě a řekla bych i smutno. Holčičky plakaly, plakaly a já jsem jen s hrůzou bezmocně sledovala, jak se jim během pláče uvolňují oči, zmenšují se, až v jednu chvíli Máje jedno oko vypadlo a viselo jen na očním nervu a zbytcích okohybných svalů ...

S výkřikem jsem se probudila.

Pršelo.

Holčičky napolo seděly, napolo ležely v příkopu, tulily se k sobě, aby jim neunikl ani ten nejmenší uzlík tepla, spaly a byly úplně mokré. Po tom všem, co jsme společně prožili a hlavně přežili, nastydnou, dostanou zápal plic a neštěstí je na světě. Bohužel jsem neměla co svléknout, abych je přikryla.

Copak po téhle silnici nic nejezdí? Kolik asi tak může být hodin? Přece i v noci občas něco projede! Vstala jsem, protáhla jsem se a přemýšlela, co podniknu. Vzbudit holky? Možná by jim teď v té zimě a mokru trochu pohybu pro zahřátí jen prospělo. Jo, je to tak, proběhneme se.

„Pampelišky, vstáváme. Musíme najít směr.“

Rozespalé a promoklé holčičky se unaveně protahovaly a vypadaly tak bezbranně, že bych je nejraději zabalila do vaty a strčila do kapsy.

Nemám vatu.

Nemám ani kapsy. A vůbec, nemá cenu tady rozebírat moje praštěné nápady. Otřela jsem dvojčatům obličej (mým trikem, velké fuj) a vydaly jsme se do tmavého

šera. Pokud bychom byly na naší známé silnici, je to směr „Lesnice“.

Před odchodem jsem probudila Martina, aby věděl, že jsme mu neutekly. Pes ležel vedle Martina a hřál ho vlastním tělem. Pes je něco tak neuvěřitelně věrného a obětavého, že mě to až nutí vážně uvažovat o podloženosti teorie stvoření světa. Opravdu si neumím představit, že by jakémukoli tvorů takovýhle kamarád vznikl náhodou.

Pampeliškám hlasitě kručelo v břiše, ale držely se statečně. Pomalu a vytrvale jsme šlapaly a holčičky, aby jim cesta rychleji ubíhala, potichu na střídačku recitovaly básničky z knížky 2 × 7 pohádek od Karla Jaromíra Erbena.

„Princeznička na bále ...“

„... poztrácela korále.“

Vidíte, jak kultura lidem v obtížných životních situacích pomáhá. Četla jsem tohle dílko dvojčatům před spaním tak často, až se z toho stal rituál, bez kterého se nedalo usnout a všechny tři jsme se ty básničky naučily zpaměti. Považuji tuhle knihu za absolutní vrchol celé české poezie. Dokonce i teď, když vyprávím tenhle příběh, mi současně běží hlavou:

„Les je v noci jako divý, vítr učí mluvit dříví ...“

Silnice pod námi pomalu ubíhala, noční obloha začala téměř neznatelně světlat a na obzoru (který v té tmě byl jen pár metrů od nás) se objevila temná masa. Cosi tmavšího než šedočerné okolí. Okamžitě jsem zbystřila a začala našlapovat opatrněji. Moje reakce ohroženého tvora, které jsem si vypěstovala na cestě mezi poli, mě jen tak nepustí. Změna v okolí cesty v mém podvědomí automaticky znamená nebezpečí.

Během slabých dvou minut po obou stranách cesty kolem nás vyrostl les. Pod nohama se nám opět setmělo. Šly jsme už docela dlouho a mě se začala zmocňovat neblahá předtucha. Moje vnitřní já začalo „sýčkovat“. Že by se cesta pouze změnila z kamenité a hlinité na asfaltovou silnici a jinak zůstalo všechno při starém? Mráz mi běhal po zádech a vydatně při tom dupal. Přece nemůžeme mít takovou smůlu, to už bychom asi psychicky nezvládli.

Dvojičata pravidelně pochodovala a mně nezbývalo nic jiného, než držet, jak se říká ... a krok. Nicméně tmu a potenciální Verunu jsem bedlivě hlídala.

Najednou se mi rozklepala kolena a musela jsem se zastavit, abych neupadla. Napravo od cesty totiž stála

dopravní značka. Záblesk civilizace. „Vid', že přece není možný, aby taková značka sama vznikla u nějaké prokleté cesty,“ žadonila jsem osud o smilování.

Přišly jsme blíž. Byl to rozcestník. A na jedné z těch šípek Pampelišky v řídnoucí tmě rozlouskly nápis: „LESNICE 3“.

„Maminko, proč pláčeš, vždyť už brzo budeme doma.“

„Včelky moje, já brečím radostí. To se těžko vysvětluje. Jdeme domů.“

Vidina blízkosti našeho cíle nám vlila novou energii do těla a skoro jsme vyběhly doporučeným směrem. Holčičky blaženě poskakovaly, jako bychom právě vyrazily na vycházku. Cesta ubíhala jako nikdy předtím a žádná z nás se už nemohla dočkat, až budeme doma. Úplně jsme zapomněly dávat pozor na cestu a Mája šlápla do díry a natáhla se na silnici jak dlouhá, tak široká. Rozplakala se.

„Nebul, Majdalénko moje. Za chvíli jsme doma a tam všechno tohle špatný skončí. Lehnete si do postýlek, budete si prohlížet knížky, dostanete čaj a všude bude teplo, sucho, čisto a ... prostě doma.“

„Ale mami, já nebrečím, protože jsem spadla, ale protože jsem si přitom vzpomněla, že už tam v Lesnici nebude babička, která mi to koleno pofouká a ten čaj a koblíhy uvaří. Už nemám babičku.“

Nevím, jestli se mám stydět, ale pro samé starosti jsem na mamku úplně zapoměla.

Smutek na mě padl jako mokrý kabát. Jak to asi doma vypadá? Taťka zoufalý, mamka už vůbec není, nešťastná, sychravá, studená Lesnice. Ani se vlastně pořádně nemáme kam vrátit.

„Mamko, až se najíme, napijeme, vykoupáme, vyspíme a tak, půjdeme zachránit babičku? Třeba to půjde, třeba tam na nás někde čeká a už není zlá.“

„To ještě nevím, včelky moje. Myslím si, že babičce už nepomůže nikdo. Vůbec nikdo. Ani nevíme, co se vlastně stalo. Hlavně musíme dorazit domů a poslat někoho pro Martina a Rexe. Martin by nám mohl hodně pomoci. S policistou se každý bude bavit jinak než s mamkou s dvěma malými dcerkami. Třeba by se dala zorganizovat velká záchranná výprava. Ale teď už je opravdu nejdůležitější si odpočinout, jinak nedokážeme vůbec nic.“

Martin by nám mohl opravdu hodně pomoci. Jako policista bude mnohem důvěryhodnější než nějaké rozčepýřené hejno pampelišek. A navíc je tu ten Michal. Spíše tedy – chybí tu Michal. Při záchranné akci se ztratil policista. S tím už se prostě něco dělat musí. A když to

zrekapitulujeme, za posledních několik dní se ztratila sedmiletá Verunka, šedesátiletá důchodkyně a jeden policista v plné palebné síle. Pokud se policie chce vyhnout ostudě, bude muset jednat a to rychle.

Zavalena podobnými myšlenkami jsem pochodovala v čele naší malinké skupiny směrem na Lesnici. Holčičky zamyšleně mlčely, držely se za ruce a statečně cupitaly za mnou. Silnice se mírně stočila a přes mizerné světlo jsem viděla, že už to máme domů opravdu jen pár kroků.

Rozhodla jsem se postupovat opatrně. Pokud všechno dobře dopadne, bude trvat ještě pěkných pár dní, než zase začnu důvěřovat svému okolí, ostatním lidem a tomu, co vidím.

Nechtěla jsem nikoho potkat. Lidi mi nebudou věřit, že to mám v hlavě v pořádku. Nejen, že nevím, kolik je hodin, ale dokonce ani netuším, kolikátého je a jak jsme se sem všechny tři dostaly. Vlastně jsem úplně dezorientovaná v prostoru i času. Ztracená sama v sobě.

Holčičky první Lesnické domky také zaregistrovaly, zajásaly a chystaly se rozběhnout ... k dědovi a k babičce. K babičce!

„Mami, ona tam už nikdy nebude babička. Třeba tam nebude už vůbec nikdo. Já se tam bojím.“

„Včelky, teď to pro nás bude hodně, ale hodně těžký. Nevím, jestli tam najdeme dědu a už vůbec netuším, jak to udělat, aby nám lidi věřili. Zatím nikomu nic nevyprávějte. Teď nenápadně a potichu dojdeme domů.“

Plížily jsme se ztichlým svítáním a nepozorovaně (alespoň si to myslím) jsme se dostaly až do našeho domku. Lépe řečeno do domku mého tatínka. Mám strach ho potkat. Bojím se, že se na něm ta hrůza příliš podepsala, že bude zcela opotřebovaný a zbědovaný.

Překvapilo mě, že jsem nikde cestou neviděla ani nejmenší známky policejní činnosti. Očekávala jsem alespoň nějaké to zaparkované policejní auto nebo prostě NĚCO. Ale nikde nic, všude klid. Lesnice ještě spala a nás už také lákala postel. Při představě suchého čistého prostěradla a měkkého polštáře se mi podlamovala kolena.

Potichu jsme otevřely vchodové dveře a jako pěny jsme vstoupily dál. Z ložnice se ozývalo vydatné chrápání. Pampelišky se začaly pošklebovat a pošťuchovat. Děda! Chtěla jsem je okřiknout, ale najednou mi došlo něco, co mnou opravdu otrásl. To chrápání nepocházelo jen

z jednoho nosohltanu, bylo dvojité. A dokonce v různé frekvenci. V ložnici taťky spaly dvě osoby.

Přemýšlela jsem, jak se zachovat. Kdo to tam jen může být? Že by někdo z příbuzenstva? Ale kdo? Nikdo mě nenapadal. A kromě toho, taťka mamku miloval a nikoho by na její místo v ložnici na noc nepustil. Možná ještě tak Pampelišky a mě, ale jinak by tam nikdo nesměl.

„Mamko, mně se zdá, jako bych slyšela dvě chrápání najednou,“ šeptala Mája. Tak v tom nejsem sama.

„Máš pravdu, Májo, já to slyším taky. Děda tam není sám. Musíme být opatrné, nevím, co se tady děje.“

„Děda tam není sám, je tam i babička“, vypískla Kája a jedno chrápání ustalo. Vyděšeně jsme ztuhly a ani jsme nedýchaly. Z ložnice se ozvalo zapraskání a potom zvuky, jako by tam někdo chodil. Vtom se otevřely dveře a ozvalo se ostré: „Kdo je to tady?!“

Ve dveřích stála mamka.

s) Jako babička

Podlomily se mi nohy a pomalu jsem se sesunula k zemi. Holky se rozbřečely. Srdce jsem cítila až v krku. Šly na mě mráčky. Myslím, že každý vydrží jen do určité míry. Pak přichází kolaps, zhroucení a v horších případech i trvalá psychická újma.

„Mami ...“, dostala jsem přiškrčeně ze sebe.

„Kdo jste? Kde jste se tu vzaly?“

„Babi, to jsme přece my, Pampelišky.“

Mamka se na dvojčata zadívala zmateným, nepřítomným pohledem.

„Babi, ty nás nepoznáváš?“, rozplakala se Mája.

V tu chvíli ustalo i druhé chrápání a z ložnice se ospale vyšoural taťka. Překvapením se mu rozšířily oči a v okamžiku byl zcela probuzený. Chytil vnučky za ruce.

„Ahoj Vašku, ahoj holky, konečně jste se nám vrátily. Už jsme měli strach, že vás nikdy nenajdou. Pojdte do kuchyně, babička vám uvaří čaj. Dejte jí chvíli čas, než se rozkouká.“

Poslechly jsme. Co jiného nám také zbývalo? Sedli jsme si s taťkou kolem stolu a holčičky přitom upřeně sledovaly mamku. Ony se z toho stresu snad nedostanou. Už by také zasloužily trochu klidu. Jestli tohle na nich nezanechá následky, jsou z oceli.

Mamka se šikovně starala o pohoštění a na první pohled vše vypadalo jako dřív. Ale jen do chvíle, než začala nosit na stůl. Sice podávala kakao a buchty s vlídným úsměvem, jenže to bylo právě to nejděsivější. Pampelišky byly zvyklé na její ustavičné vtípky, šťouchance a bručení, zatímco tahle nová babička se usmívala a mlčela. V jejím pohledu nebylo vůbec nic babičkovského. Byla to milá, pohostinná, ale cizí starší paní.

Jen ty buchty, ty se vůbec nezměnily. Naštěstí. I v těch nejhorších dobách je zapotřebí, aby si člověk uměl udělat radost drobnostmi. Nebudu tu mlžit o nějakém nechutenství ze stresu, spolykaly jsme i poslední drobky a nacpaly jsme se k prasknutí. Jasně, taky vím, že po delším hladovění je přecpávání škodlivé, ale to si můžou povídat lidi, kteří měli před dvěma hodinami svůj pravidelný příděl.

Taťka si odkašlal.

„Je mi jasné, že čekáte na vysvětlení. Sám toho moc nevím, ale třeba to všechno společně nějak pochopíme. Babička se vrátila chvíli po tom, co jsi, Vašku, odešla s policií hledat holky. Stála u domu a vypadala úplně bezradně. Měl jsem obrovskou radost, že se vrátila a hned jsem k ní běžel, abych ji vzal domů. Nepoznala mě. Řekl bych, že se mě spíš lekla a držela se dál ode mě. Vyptával jsem se jí, dokonce jsem brečel. Jo, já, starej chlap, jsem brečel. Ale trvalo až do večera, než z babičky vypadlo první slovo. Neznala mě a nic si nepamatovala. Ale tady tohle místo, ten dům, to jí bylo nějak povědomé. Vůbec však nevěděla, kde se tu vzala. Brala do ruky věci, dívala se na ně a zase je pokládala ...“

Bylo mi divné a trochu nepříjemné, že se takhle bavíme o mamce před mamkou, ale zdálo se, že jí to nijak nevadí. Seděla kousek od stolu a s viditelným potěšením upíjela z hrnku kávy.

Holčičky těkaly očima z taťky na mamku a bylo na nich vidět, že jim z toho není dvakrát dobře. Babička najednou není babičkou, je to nějaká cizí paní oblečená do babičky. Námět na horor. Ovšem už několikrát použitý.

Mamka byla psychicky opravdu jako čistý papír. Povaha jí zůstala, chovala se mile, ale veškeré vzpomínky

byly tytam. Byla jako sešit, který je potřeba popsat. A o to se musíme postarat právě my. A třeba nějaký impuls otevře mamčinu studnu vzpomínek a bude tu zase ta naše milá mamkobabička s rukama v bok, veselým úsměvem, připravena provokovat neustále a opakovaně hubnoucí dceru mísou koblih na stole.

„Vašku, ty mě vůbec neposloucháš! Nespi!“

Opravdu mi zlehka začala padat hlava na stůl. Potřebuju spát a Pampelišky ještě víc. Zkusíme se trochu prospat a třeba bude potom všechno lepší.

„Tati, už nutně potřebujeme spát. Umýt se, lehnout a spát alespoň dvanáct hodin. Ale ještě předtím je potřeba něco zařídit. Na silnici čeká ještě ten policajt se psem. Uložíme holky a jedeme pro něj. Mohl by tam umřít.“

Vyprali jsme dvojčata ve vaně, našroubovali je pod deku, počkali, až usnou (přibližně dvě minuty), sedli do auta a vyrazili jsme. Cestou jsem sondovala, jestli je můžeme nechat společně s mamkou, ale tatka si vůbec nepřipouštěl žádné starosti.

„Vašku, mamka si sice nic nepamatuje, ale zůstal v ní ten její dobrý základ. Dětem rozhodně neublíží a když bude potřeba, dobře se o ně postará.“

Jsem už paranoidní, ale ta poslední věta zněla mým uším zlověstně. Musím si zvyknout, že už nejsem ve světě, kde čeká smrtelné nebezpečí za každým stéblem. A že jich tam bylo. Klid, Vašku.

Soustředila jsem se na jízdu a dávala pozor, abychom kluky neminuli. A za několik minut jsem je zahlédla. V příkopu u silnice, jak jinak.

„Támhle jsou. Zastav, zkusíme je naložit.“

Tatka zastavil těsně u Martina s Rexem. Vystoupila jsem a Rex ke mně hned přiběhl, vysílený, hladový, ale šťastný. Olízl mi ruku a vrátil se k Martinovi. Ten na tom byl podstatně hůře. Ležel, nevnímal a sotva dýchal.

„Vašku, toho kluka vezmeme rovnou do nemocnice. Doma by nám mohl umřít.“

Společnými silami, kterých mimochodem už mnoho nezbývalo, jsme nasoukali Martina na zadní sedadlo. Opřeli jsme ho mezi sedadlo a zavřené dveře, aby nespadol a třeba se nezačal dusit a Rex si mu lehl k nohám. Nasedla jsem dopředu a odstartovali jsme směrem k okresnímu městu.

Tatka jel opatrně, dával pozor, aby to vzadu moc neházelo, ale přesto jsme byli ve městě za několik minut. Hlídala jsem Martina, jestli pořád dýchá a během několika okamžiků se před námi zvedala nemocniční závora. Po nezbytných formalitách (bez papírů by léčba ztrácela na účinnosti) Martina přijali a mně se podařilo přemluvit Rexe,

aby se s námi vrátil domů. Seděl vzadu, hlavu na předních packách a křučel. Psi mají tak úžasnou povahu. Ještě kdyby v sobě měli trochu vrozené distingovanosti aby hned na každého neskákali, to by bylo bezvadné.

Dojeli jsme zpět před dům a zase na nás padla smutná nálada. Jestlipak se z babičky ještě někdy stane babička? Opravdová babička, ne tahle mírně se usmívající bytost. Třeba by se tomu dalo nějak pomoci, ale jediný způsob, který mě napadal, ve mně budil nekonečnou mrazivou hrůzu. A momentálně jsem úplně bez energie. Musím si odpočinout, zní to hnusně, ale mamku prozatím odložím.

Přiznám se, že si už ani nepamatuju, jak jsem se dohrabala do postele. Mohlo být tak kolem šesté ráno, venku už dávno začal nový den, když moje víka s rachotem zapadla na svá místa střežit můj klidný spánek. Dobrou noc.

t) Hlavně klid

„Vašku, vstávej, už je ráno, ptáčkové zpívají, sluníčko svítí, Pampelišky mají hlad.“

„Ještě pět minut, taťko. Ještě pět minut a vstanu sama.“

„Vstávej, musíš do školy.“ Tak takhle vtipná umím být taky.

„Nemůžu, škrábe mě v krku a na zádičkách mě bolí břicho. Nemůžu do školy, všechny bych tam nakazila a byla bych ještě nemocnější.“

Ale už jsem vstávala. Jak je možné, že se cítím tak odpočínutá, když jsem šla spát kolem šesté a podle všeho ještě není ani devět? Lidský organizmus je zázračný stroj.

„To je dost, že vstáváš, Vašku. Už jsme si začínali myslet, že máš nějakou spavou nemoc. Holky Tě chtěly budít navečer, ale zakázal jsem jim to. Viditelně jsi potřebovala trochu delší odpočinek.“

„Navečer? Chceš říct, že už byl večer? Já tu spím od rána do rána?“

„Je to tak. Dvacet šest hodin, ty jezevče. Máš hlad?“

Nojo, hlad, na ten bych zapomněla. Vždyť hlady skoro nevidím. Jen si ještě odskočím (dvacet šest hodin je dvacet šest hodin) a něco připravím. Kdepak asi jsou Pampelišky, že je nevidím ani neslyším? Vydala jsem se ke koupelně.

„Tak dáš si něco, Vašku? Můžu ti usmažit vajíčka.“

„Vajíčka!“ zavyla jsem. „Takový božský pokrm! Dám si vajíčka, dám si chleba, dám si čaj. Dám si všechno, co je mi tato štědrá realita schopna nabídnout.“

Tatka zabručel něco o přestárlych praštěných dcerách, které by neměly dostat na starost ani kočku a zmizel v kuchyni. Mezitím jsem ze sebe v koupelně udělala dámu a šla okouknout dvojčata, jak se jim daří.

Holky ještě spaly. Bylo totiž teprve osm hodin ráno. Dívala jsem se na ně, jak klidně a nevinně oddechují. Bylo mi dojetím do pláče. Takové dvě blešky a co všechno už musely vydržet. A kdoví, co se ještě přihodí, když už je ten pořádek světa kolem nás takhle postavený na hlavu.

To odvedlo moje myšlenky k mamce.

Napadly mě pouze dvě cesty, jak mamce pomoci, aby se zase stala sama sebou. První, lákavější a přijatelnější cesta, znamenala dát všemu čas. Prostě počkat, dokud se mamka nedostane do formy, na jakou jsme všichni zvyklí. Nechat ji, ať se seznamuje se světem a čekat, až se všechny trhliny zacelí. To ale zaprvé může trvat nesmírně dlouho a za druhé se také může stát, že se mamka plně neuzdraví nebo lépe řečeno nevrátí nikdy.

A ta druhá možnost, které se nevýslovně bojím, znamená vrátit se na cestu, vyhledat mamku a nějakým způsobem jí tu ztracenou duši vrátit. Tahle varianta ale představuje nesmírné nebezpečí pro všechny zúčastněné. Proč už zase trpím pod takovou obrovskou odpovědností?

Přišla jsem na jediný způsob, jak se rozhodnout alespoň trochu odpovědně. Půjdu a promluvím si s mamkou, respektive s tou ženou, kterou se právě stala.

Chvilku jsem bloumala po domě a podvědomě jsem se snažila odložit nepříjemný rozhovor s mamkou. Ale co, do nekonečna se tu jen tak bezcílně potulovat nemůžu. Tak, všichni svatí ke mně, jdeme říznout do živého.

Mamku jsem našla na zahrádce, jak se tam v něčem rýpe. Ošťipávala a plela jahody. Sedla jsem si na

bobek vedle ní a tvářila jsem se jako pomocník. Normální mamka by na mě broukla, že bych třeba mohla jít svýma městskýmá rukama překážet jinam, ale tahle se jen usmála a pokračovala ve své práci.

„Tak ty jsi teda ta moje dcera, jak vyprávěl táta. Líbíš se mi. Asi budeš moje dcera. A ty dvě malé, to by mohla být vnoučata. Táta se kvůli vám něco natrápil. Pořád čekal, kdy už se konečně vrátíte. Tak já mám takovouhle dceru.“

Tohle nebyl úvod, který bych si přála. Z celého projevu bylo cítit, že si mě mamka vůbec, ale vůbec nevybavuje. Ani stín poznání nebo příbuzenské srdečnosti.

„Mamko, mám takovou otázku. Za tu dobu, co ses vrátila, máš pocit, že si alespoň na něco vzpomínáš? Je ti třeba taťka něčím blízký a známý? Cítilas něco při pohledu na dvojčata? Zdá se ti tu něco známé z minulosti, nebo se prostě jen všechno učíš od taťky a snažíš se věřit, že to tak je? Cítíš se alespoň trochu jako mamka toho všeho tady kolem a nebo si připadáš jako na školení?“

Mamka se zamyslela. Bylo vidět, že mi nechce dát odpověď bez rozmyšlení. Snažila se poctivě najít odpovědi na moje otázky.

„Víš, Václavo (jmenuješ se tak, vid'), od té doby, co jsem se vrátila, nemám pocit, že by se mi objevila třeba jen jedna vzpomínka na cokoli z minulosti. Nepamatuju si nic a nic tady ani v okolí ve mně neprobouzí žádné pocity. Jen se učím. Táta mě učí. Učí mě, kdo jsem, že tady bydlím, že jsem jeho žena, tvoje matka a že vás mám všechny ráda. Víím to proto, že jsem se to naučila, ale nic z toho necítím. Víím, že je to těžký, ale někomu jsem to už říct musela a zdá se mi, že táta by to nesl hůř než ty.“

Během mamčiny řeči se mi oči zalévaly slzami. Moje nejhorší tušení se potvrdilo. V téhle mamce není z duše té původní, naší mamky ani co by se za nehet vešlo. A to pro mě znamená jediné – jestli je alespoň malá, třeba jen nepatrná možnost pomoci mamce najít sama sebe a jestli já jsem ta jediná, která v tom může něco udělat, pak to udělat musím.

Musím se vrátit zpátky na cestu, najít mamku a Verunu a pokusit se v tom všem udělat pořádek. Sice vůbec netuším jak, ale jedno víím jistě: Nesmím zbytečně riskovat, aby kromě mě nezůstaly bez mamky i Pampelišky.

Šla jsem se ještě podívat na spící Pampelišky a nechala jsem jim na mobilech vzkaz, že mě odvolali do města do práce, ale že se vrátím hned, jak jen to bude

možné. Víím, dětem se lhát nemá, ale co jsem měla dělat? Přece jim nebudu drásat nervy zas a znova. Jsou to malé děti, potřebují si hrát a ne čelit jakýmsi nebezpečím. Taťku jsem odchytila u auta a všechno jsem mu vyložila. Trochu zpopelavěl v obličejí, ale souhlasil se mnou. Připustil, že měl stejné podezření jako já, ale bál se tomu uvěřit.

„Vašku, strašně nerad tě pouštím do takovýho nebezpečí. Opravdu ale nevím, co jinýho bysme měli dělat. Tahle situace není udržitelná. Co nevidět by se zbláznila mamka nebo já a došlo by k neštěstí. Ale prosím Tě, Vašku, slib mi, že na sebe budeš dávat pozor. Už jsme ztratili moc a nechci přijít i o tebe. A vezmi si k sobě nějaké lidi, nejlíp policajty. Rozhodně tam nechod' sama.“

Potvrdila jsem taťkovi, že nemám v žádném případě v úmyslu se na tuhle misi vydat sůlově.

„Zajedu do nemocnice za Martinem. Už by na tom měl být líp. Zkusím zorganizovat policejní akci s vybranou skupinou, která by předem byla informována o všem, co je na cestě může potkat a vybavena veškerou technikou, která by (doufejme) mohla pomoci. A ještě se zkusím podívat, jestli se někam, podobně jako mamka, nevrátil Michal, ten druhý policajt. Byl by to dobrý důkaz, že nejsem padlá na hlavu a že si nevymýšlím.“

Tatko, mám tě moc ráda, hlídej mi tu holky a neboj se o mě. Už trochu vím, co můžu čekat a dám si na sebe pozor. Mějte se tu krásně a ahoj.“

Co nejrychleji jsem se otočila, popadla peníze, mobil a doklady a vyběhla před dům. Pro slzy jsem skoro ani neviděla. Sedla jsem do auta a vyjela směrem na okresní město. Mám vztek na všechno. Na cestu, na Verunu, na celej tenhle blbej život, kterej se na mě nechce usmívat.

Obsah

a) Verunka.....	2
b) Víkend.....	8
c) Odbočka.....	13
d) Průzkum.....	19
e) Rozcestí.....	26
f) Bludný kruh.....	34
g) Druhá výprava.....	43
h) Zase sama.....	52
i) Přízraky.....	63
j) My tři a pes.....	74
k) Tma.....	85
l) Dva světy.....	97
m) Michal.....	105
n) Plán.....	115
o) Zpátky u Martina s Rexem.....	123
p) Na stromě.....	131
q) Kudy ven?.....	141
r) Doma, ale jak dál?.....	150
s) Jako babička.....	162
t) Hlavně klid.....	169